

Giả Tiên Nô

Contents

Giả Tiên Nô	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	6
3. Chương 3: Chương 1.3	10
4. Chương 4: Chương 2.1	14
5. Chương 5: Chương 2.2	18
6. Chương 6: Chương 3.1	21
7. Chương 7: Chương 3.2	24
8. Chương 8: Chương 3.3	27
9. Chương 9: Chương 4.1	30
10. Chương 10: Chương 4.2	34
11. Chương 11: Chương 5.1	38
12. Chương 12: Chương 5.2	42
13. Chương 13: Chương 6.1	46
14. Chương 14: Chương 6.2	49
15. Chương 15: Chương 7.1	53
16. Chương 16: Chương 7.2	57
17. Chương 17: Chương 8.1	60
18. Chương 18: Chương 8.2	64
19. Chương 19: Chương 9.1	68
20. Chương 20: Chương 9.2	71
21. Chương 21: Chương 9.3	74
22. Chương 22: Chương 10.1	77
23. Chương 23: Chương 10.2	79
24. Chương 24: Chương 10.3	83

Giả Tiên Nô

Giới thiệu

Đại thiếu gia của Doãn gia là Doãn Tử Liên từ trước đến nay trời sinh tính tình đậm bạc, xem nhẹ c

1. Chương 1: Chương 1.1

Ngày Tết đang rớt xuống thành Kim Lăng, nơi nơi như trước giăng đèn kết hoa, trên đường mọi thứ nhộn nhịp, người bán người mua tấp nập, tiếng chào hàng cùng tiếng trả giá nổi lên bốn phía, càng thấy được sự phồn vinh của nơi này.

Chính là Ứng Thiên Phủ ở Thành Đông, lại im lặng dị thường.

So với năm trước, Doãn phủ của năm nay, không khí của ngày Tết phai nhạt đi rất nhiều, không còn thấy sự xa hoa cùng phô trương, càng ít thấy người tới nhà chúc Tết, đơn giản là vì đại thiếu gia của Doãn phủ đỗ Giải Nguyên, trong lúc mọi người đến chúc mừng thì vô cớ bị trúng độc, đến nay vẫn không tìm thấy hung thủ hạ độc, càng không biết đối phương rắp tâm ở đâu.

Mặc dù lão gia Doãn gia đã bôn ba khắp nơi, cuối cùng cứu một mạng của hắn trở về, nhưng mà độc tính cũng đã thâm nhập vào trong máu rồi, thân thể yếu ớt bẩm sinh của đại thiếu gia nhà họ Doãn càng thêm họa vô đơn chí, động một chút là bị nhiễm phong hàn, từ đầu mùa đông tới nay, tiếng ho khan ở Hạ Hà trai vẫn chưa dứt.

Chuyện này, cũng đã định kì thi Đình vào tháng ba này ở kinh thành, đại thiếu gia nhà họ Doãn chắc không thể tham dự được.

Chỉ là Doãn phủ luôn im lặng, mà bởi vì có hai cha con đến thăm nên có chút bị khuấy động.

“Đứa bé này thật sự là quá nhỏ, thôi người mang về đi.” Người nói chuyện là bà vú kiêm tổng quản Hồ đại nương của Doãn phủ. Bà đánh giá đứa bé trai gây yếu đứng bên cạnh người nam nhân.

Đứa bé trai này có nét mặt thanh tú, khuôn mặt nhỏ cỡ chừng bàn tay lớn, nhưng chủ yếu đập vào mắt người đối diện là đôi mắt to tròn như hai hạt ngọc, chớp cũng không chớp nhìn thẳng Hồ đại nương, so với tuổi của mấy đứa trẻ khác thì có vẻ trầm tĩnh hơn.

“Xin đại tỉ giúp cho, nhà của ta có chuyện cấp bách, cho nên mới bán nó vào quý phủ đây.” Thoạt nhìn nam nhân này ngũ quan cũng có vẻ tuần tú, thần sắc lãnh đạm, nhưng mà giờ phút này thì đôi mắt đen bị che kín bởi tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy, y phục trên người cũ nát chấp vạ: “Hơn nữa, đứa nhỏ chỉ bán mười năm, chỉ mười năm mà thôi.”

Hồ đại nương khề thở dài: “Như thế thì không phải là ta nuôi đứa trẻ cho người sao?” Đứa nhỏ này nhìn qua thì chỉ khoảng sáu, bảy tuổi thôi, mười năm sau trở thành một thiếu niên chính trực.

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại . - góc nhỏ cho người yêu sách]

“Cái này...”

“Đại nương, cháu tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng có khả năng, kể cả là nấu nướng hay dọn củi cháu đều có thể làm được.” Đứa bé trai này nhìn thì có vẻ gầy yếu, nhưng thanh âm thì sang sảng.

Tuy rằng Hồ đại nương thương xót đứa nhỏ này cứ nhiên muốn thay người nhà chia sẻ âu lo, nhưng mà quả thực nó nhỏ tuổi quá, nhỏ đến nỗi căn bản là chẳng làm được cái gì, nếu mua nó, chỉ sợ một chút tác dụng cũng không có, nhưng phải đuổi hai cha con này đi, bà lại không đành lòng.

Qua ngày Tết, tuyết không rơi, sương không giáng, nhưng mà vẫn lạnh thấu xương, hai cha con nhà này lại mặc y phục cũ nát rách bươm, nhìn thấy được cuộc sống quả thật rất cơ cực.

Trong lòng bà đang đắn đo, đột nhiên nghe thấy một tiếng ho, lập tức đứng lên đi ra cửa, liền gặp đại thiếu gia Doãn Tử Liên cùng thiếp thị của hắn đi tới.

“Đại thiếu, phong hàn trên người chưa lành, như thế nào mà không ngồi trong phòng đợi?” Hồ đại nương đến gần, ngửi được mùi rượu trên người hắn, không khỏi nhíu đôi mi: “Làm sao mà trên người đại thiếu lại có mùi rượu?”

“Chỉ uống một chút thôi, không có việc gì đâu.” Âm thanh lười biếng của hắn vang lên, một đôi mắt thâm thúy nhìn vào phòng, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Nam nhân kia định đem đứa nhỏ bán vào phủ mười năm.” Hồ đại nương giải thích ngắn gọn.

“Vậy sao?” Hắn cúi đầu tìm kiếm, vừa vặn chống lại đôi mắt trầm tĩnh của đứa nhỏ, hai người nhìn nhau một hồi lâu, đứa nhỏ kia cũng chưa dời mắt, làm cho hắn cảm thấy thú vị, không khỏi nói: “Cứ mua nó thì có sao?”

Doãn Tử Liên năm nay mười tám tuổi, nhìn có vẻ thư sinh, chưa kể là màu da trắng như ngọc, bộ dáng cùng ngũ quan cũng cân đối, khiến cho hắn tuần mỹ vô song giống như một vị thần tiên, trên người không có khí thế dọa người càng không có cái giá của một đại gia, chỉ là đôi mắt cực kì đậm đặc, chỉ cười cười, mang theo vài phần ý xấu có vẻ tà khí.

Bình thường dám cùng hắn đối mắt, nếu là cô nương, sẽ e lệ mà dời tầm mắt, nhưng đứa nhỏ này không kiêu ngạo cũng không xiểm nịnh, nếu không thì đã dời mắt đi rồi, thậm chí còn muốn che mờ hào quang của hắn, cái này rất thú vị.

Hồ đại nương nghe vậy, không khỏi cười nói: “Đại thiếu đã nói như vậy, thì cứ như vậy đi.”

“Lập xong giấy khế ước bán mình, rồi đưa hắn đến Hạ Hà trai.”

“Ta biết rồi.” Hồ đại nương mặt mày hớn hở, vui vẻ vì mình có thể giúp được hai cha con này, vội vàng sai người viết giấy khế ước bán mình, lập tức đem đứa trẻ này đến Hạ Hà trai.

“Người tên là gì?” Doãn Tử Liên lười biếng dựa vào ghế bọc nhung gấm, cặp đôi lông mi dài xem xét đứa trẻ trước mặt.

“... Tụ nhi” Đứa trẻ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

“Chữ Tụ nào?” Hắn không khỏi buồn cười. Tên của mình mà cần phải suy nghĩ sao? Đứa nhỏ này thật là thú vị.

“Tụ của tay áo.” (BB: Tụ có nghĩa là tay áo)

“Ồ ” Hắn khẽ nhếch hàng lông mày rậm, con ngươi đen quan sát đứa nhỏ: “Có biết người ở trong này phải làm cái gì không?”

“Làm cái gì cũng đều được, ta có thể bỏ củi nấu nước, rửa rau hầm cháo, giặt áo đun nước, vẩy nước quét nhà...”

“Người không cần làm mấy việc này.” Hắn đánh gãy lời của nó.

Tụ nhi nhìn thẳng hắn, vẻ mặt nghi vấn: “Vậy... Ta phải làm gì?”

Doãn Tử Liên cong đôi môi đẹp lên: “Qua cái giá kia, tùy tiện tìm một quyển sách đọc cho ta nghe.”

Tụ nhi giương mắt, xem xét giá sách có ba góc cạnh chạy thẳng tới nóc nhà. Ở trên đó tràn ngập các bộ sách, làm cho người ta hoa mắt choáng váng, nhưng mà nguyên nhân làm cho nó đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích chính là “... Ta không biết chữ.”

“Vậy sao?” Thanh âm phảng phất ý cười, giống như không ngoài dự đoán của hắn.

Thiếp thị Liêm Trinh đứng ở cửa thấy thế, âm thầm thở dài.

Hắn theo bên cạnh thiếu gia đã được năm năm, mơ hồ có thể biết một chút tính cách của hắn. Ở trong mắt hắn, tính tình của chủ tử rất lạnh đậm, cho dù có gặp chuyện lớn gì, cũng không thấy nhíu mày, mấy năm trước uống phải rượu độc, chủ tử cũng chỉ thản nhiên phân phó hắn vội đi tìm đại phu mà thôi.

Mà vị chủ tử lạnh đậm này chỉ có một thú vui duy nhất, chính là trêu đùa mọi người.

Không phải hắn khoa trương, chủ tử của hắn trêu chọc mọi người thật sự rất có bài bản, không phải là ở lời nói đùa giỡn người khác đến mức quay vòng vòng, mà chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu nhược điểm của đối phương, thấy sắc mặt hốt hoa hốt hoảng lúc xanh lúc trắng của người khác, hắn liền cảm thấy vui vẻ, cũng khó trách lại bị người ta hạ độc xả giận nha.

“Ta, ta...” Sắc mặt Tụ nhi hoảng hốt nhìn vị chủ tử tuần mỹ đến quá mức này, chỉ sợ bản thân mình không hợp ý của hần, hần sẽ lập tức đem mình đuổi ra khỏi Doãn phủ: “Đại thiếu, Tụ nhi rất thông minh, học cái gì cũng rất nhanh, chỉ cần đại thiếu cho Tụ nhi cơ hội, Tụ nhi nhất định có thể lập tức học được.”

“Thông minh?” Hần cười híp mắt. Đây cũng là lần đầu tiên hần nghe thấy người khác ở trước mặt hần khoe bản thân mình rất thông minh, nghe qua thật đúng là mới mẻ.

Nên nói như thế nào đây? Trong lòng... có chút ngứa.

Có lẽ cũng giống với khi Đan Hòa muối được Tam đệ ngu ngốc kia của hần nhặt về, như là một loại trò chơi có thể làm cho hần sau này không thấy chán.

Hần đang nhàn rỗi tới phát chán.

Bây giờ, kì thi Đình tháng ba không cần đi, đại khái sau này cũng đi không thành, sản nghiệp trong nhà cũng chưa chắc tới tay hần, còn chưa biết sau này phải làm chút gì để chơi, thì đã xuất hiện đứa nhỏ này, vừa vặn có thể chơi đùa với nó một thời gian.

“Tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay ta dạy người học chữ, tất cả chữ dạy của hôm nay, ngày mai liền kiểm tra, nếu quên bài học, ta lập tức đuổi người ra khỏi Doãn phủ.”

Tụ nhi nghe vậy, âm thầm đổ mồ hôi lạnh, có chút khí nhược mà rụt vai lại, ngẫm bực bản thân mình sao mà nhanh mồm mạnh miệng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao thì cũng không còn đường lui, không bằng cùng hần cược một phen!

“... Tụ nhi biết rồi.”

“... Tướng vong dĩ sinh, vô sở... chung... cùng...” Trong thư phòng của Hạ Hà trai, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh ngâm tụng của Tụ nhi.

Ngồi ở bên cạnh, ngay từ đầu thần sắc của Doãn Tử Liên đã bày ra vẻ mặt trêu ghẹo, đợi đến khi Tụ nhi viết xong một chữ cuối cùng, thì lại trở nên vạn phần phức tạp.

Tư thế cầm bút của Tụ nhi là do hần chỉ dẫn, nét chữ vận vẹo, nhìn ra được quả thật là chưa từng viết chữ, nhưng mà trải qua một đêm, nó cư nhiên có thể đem Trang Tử Đại Tông Sư Thiên viết hoàn chỉnh không sai một chữ, làm hần rất ngạc nhiên.

“Đại thiếu, ta viết xong rồi.” Gác bút xong, Tụ nhi không ngừng xoay tay phải, duỗi mấy đầu ngón tay, đợi một hồi lâu cũng không thấy được phản ứng gì, nó nghi hoặc ngược mắt tìm kiếm, chợt thấy chủ tử dựa quá gần, gần đến nỗi miệng như sắp hôn vào mặt mình: “Đại thiếu?”

“Tụ nhi ” Doãn Tử Liên nở một nụ cười không phân biệt là đang giận hay đang vui.

“... Đại thiếu?” Tụ nhi nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy người trước mặt này thật sự dựa vào quá gần, làm cho trái tim của nó đập loạn bịch bịch trong lồng ngực.

“... Thì ra là ta đã mua được một khối châu báu quý giá.” Hần cười đến cực kỳ sung sướng.

Một người không biết chữ, một đứa trẻ nhỏ chưa bao giờ cầm qua bút viết, thế nhưng chỉ tốn một giờ để nhớ mặt chữ, qua một ngày liền có thể viết hoàn chỉnh được bài văn, đây quả thực là một thiên tài, nếu để cho nó cả đời làm hạ nhân, chẳng phải rất đáng tiếc?

Nói không chừng, bản thân mình sau này nếu không làm được việc gì, thì cứ giao cho nó đi làm, như thế nhất định rất thú vị.

Nhưng mà, phải thử hần trước mới được.

“E hèm?”

“Liêm Trinh.” Doãn Tử Liên vẫy vẫy tay.

“Đại thiếu?”

“Mang đàn lại đây.”

Liêm Trinh lập tức đến chỗ để đàn chọn một cây đàn mang đến.

“Tự nhi, làm cho ta mở rộng tầm mắt nữa đi.” Tiếp nhận đàn, Doãn Tử Liên bày lên bàn: “Cẩn thận nghe cho kỹ, nghe xong thì đàn giống như đúc mới được.”

“Cái gì?”

Kinh ngạc hết sức, Tự nhi liền nghe thấy tiếng đàn trong trẻo vang lên, phảng phất giống như có một dòng suối uốn lượn trước mặt, làm cho người ta cảm thấy như đang hít thở không khí tươi mát trong một khu rừng.

Ngây ngốc nhìn những ngón tay thon dài của chủ tử chậm rãi gảy đàn, một tiếng trầm bổng réo rắt, nhẹ nhàng mà có chất, phảng phất giống dòng suối đang chuyển nhập vào con sông lớn, du dương dịu dàng, rung động lòng người, hoảng hốt khẽ mở miệng, đang muốn thở dốc một hơi, đột nhiên cây đàn Nhiều Lương vút ột âm rung mãnh liệt, âm luật trong nháy mắt vang lên náo loạn, như gặp mưa rền gió dữ, như hàng vạn con ngựa chạy nước rút, rồi sau đó tiếng đàn lại chuyển, lại trở nên dễ nghe trầm tĩnh.

Hai mắt Tự nhi choáng váng, cảm giác bản thân mình đầu tiên là bị đưa vào trong rừng, lại theo dòng suối bị vọt vào trong con sông lớn, trong khoảng thời gian ngắn không định thần lại được, thẳng đến khi có một tiếng nói trầm ấm vang lên thật gần.

“Nghe rõ rồi chứ?”

Tự nhi ngẩn ra, trước mắt bắt đầu rõ ràng, rốt cuộc nhìn thấy chủ tử cười đến thật tà mị.

Nghe rõ cái gì... Sẽ không phải là muốn mình đàn chứ? Làm sao mà có thể nha, trong lòng Tự nhi âm thầm gào thét, vẻ mặt như đang khóc tang.

“Người có thể về phó phòng (phòng hạ nhân) rồi.”

“Dạ”

Kéo lê thân hình mỗi một còn có mười ngón tay tê rần, Tự nhi chậm chậm bước xuống lầu, ai oán lẩm bẩm, “Thật là một thiếu gia kỳ quái, như thế nào mà lại kêu ta làm mấy việc này?”

Trước khi bị bán vào Doãn phủ, phụ thân có nói, làm hạ nhân phải ngoan ngoãn nghe lời, bớt phóng túng tính tình, không thể giống như ở nhà mà mạnh mẽ hiếu động như vậy, những việc mà hạ nhân làm là những công việc tạp dịch, nhưng mà tính tình mình đã bớt phóng túng rồi, vậy mà những công việc này sao không giống như lời phụ thân nói? Tập viết đánh đàn... Đây là tạp dịch kiểu gì?

Thiếu gia không thích buộc tóc, cho nên không cần buộc tóc giúp hắn, trừ bỏ mang nước cho hắn rửa mặt, hầu hạ hắn thay y phục, bản thân mình cũng không làm việc gì nặng nhọc cả, còn có thể ăn những đồ ăn ngon do chủ tử ăn thừa, hạnh phúc đến chết, hoàn toàn không dính dáng gì tới những vất vả phụ thân nói.

“Tiểu đệ đệ”

Vừa mới ra khỏi cổng vòng, chợt nghe thấy một tiếng gọi khẽ, Tự nhi nhướng mắt nhìn lên, thoáng nhìn thấy nha hoàn tỷ tỷ trong phủ, lập tức theo quy củ cúi người xuống.

“Chào Nhạ nhi tỷ tỷ”

“Thật là một đệ đệ thông minh ” Phút kinh ngạc qua đi, nha hoàn nọ cười đến ngọt ngào động lòng người: “Tỷ tỷ hỏi người, đại thiếu đã ngủ chưa?”

“Ồ... Bây giờ chắc hắn đã ngủ rồi.” Tự nhi vô tâm trả lời.

“Tốt lắm, đèn này cho người, trên đường về phó phòng mới không bị vấp té.”

“Cám ơn tỷ tỷ.” Tự nhi cười híp mắt, tiếp nhận đèn lồng liền trở về phòng dành cho hạ nhân.

2. Chương 2: Chương 1.2

Doãn phủ rất lớn, phòng ngủ của hạ nhân cách phía đông Hạ Hà trai cả một đoạn đường dài, hơn nữa dọc theo đường đi cũng chưa đốt đèn, tối hôm qua sợ quá mờ mịt để đi cho nhanh, bài văn học thuộc lòng suýt chút nữa vì sợ mà quên hết, hôm nay có đèn, thì có thể từ từ đi rồi.

Chính là vừa mới trở lại gian phòng cho hạ nhân, trong phòng có một cái giường thật lớn cỡ mười người ngủ, vừa mới thoải mái nằm trên giường, lập tức có người mở cửa, đi đến bên cạnh.

“... Liêm ca ca?” Tụ nhi còn buồn ngủ, vẻ mặt khó hiểu.

“Đại thiếu tìm người.”

“Cái gì cơ?”

“Đi mau, có chuyện gì thì người chịu trách nhiệm.”

“Hả?” Không có đường nào để phản kháng, người đã trực tiếp bị Liêm Trinh đóng gói, bước nhanh trở về Hạ Hà trai.

Trong tấm phòng ở trên lầu hai, chỉ nhìn thấy Doãn Tử Liên đang cười lạnh làm cho người ta phát run.

“... Đại thiếu?” Tụ nhi không biết bản thân đã làm cái gì mà bị Liêm Trinh bắt đến trước mặt hắn: “Ta đã làm sai cái gì?”

“Có người lợi dụng trời tối tiến vào phòng của ta.” Hắn cười như không cười trả lời.

“Cái gì? Có trộm sao?” Tụ nhi hoảng sợ trừng lớn mắt.

Cũng có thể, rất có khả năng là đằng khác, Doãn phủ là một hộ giàu có, vẫn là Ứng Thiên Thủ Phủ, nếu có kẻ trộm thì cũng là bình thường thôi, nhưng là... Có quan hệ gì tới mình?

“Muốn nói như vậy cũng được, nhưng kẻ trộm cũng là trộm người mà thôi.” Hắn cười nhẹ.

“Ý gì?” Tụ nhi nghe mà không hiểu, gãi gãi mặt, lại nhìn chủ tử, như thế nào cũng nhìn không ra manh mối: “Nhưng là, chuyện này thì có quan hệ gì đến ta? Ta cũng chưa trộm cái gì cả.”

“Kẻ trộm không phải là người, mà là nha hoàn trong phủ.” Doãn Tử Liên tặc lưỡi, ngại hắn không đủ cơ linh.

Tụ nhi ngây người một lúc, mới hỏi lại: “Chẳng lẽ là... Nhạn Nhi tỷ tỷ?”

Doãn Tử Liên khẽ nhếch mi, cảm thấy ngoài ý muốn việc nó ngay cả tên họ nha hoàn kia cũng nhớ rõ, quả thật là trí nhớ kì hảo.

Nghĩ nghĩ, hắn cũng không rầy rà, nói thẳng: “Nhớ cho kỹ, sân của ta không cho phép nha hoàn bước vào, nếu trên đường người trở về phòng, nhìn thấy nha hoàn nào muốn tiến vào Hạ Hà trai, lập tức ngăn cản, nếu không thì đi tìm Liêm Trinh, biết không?”

Tụ nhi nhìn thẳng hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên: “Nhạn Nhi tỷ tỷ tới nơi này trộm người? Trộm người nào? Tại sao tỷ ấy lại muốn trộm người?” Thật là kỳ quái, nếu là bản thân mình thì khẳng định là ăn vụng, cũng không có gì đáng giá, trộm người... Làm thế nào mà mang ra ngoài nha?

Doãn Tử Liên nhìn chằm chằm vào nó, cúi đầu cười lớn: “Người là một tiểu nam hài, cho nên không hiểu, nhưng có rất nhiều người muốn bay lên cành cây làm phượng hoàng, hiểu không?”

“... Không hiểu.” Đại thiếu nói chuyện khác so với phụ thân, nghe rất khó hiểu.

“Không hiểu cũng không sao, một ngày nào đó người sẽ biết, hiện tại, người chỉ cần nhớ rõ những gì ta đã phân phó.”

“Tụ nhi đã biết.” Gật gật đầu, Tụ nhi lại hỏi: “Bây giờ ta có thể trở về ngủ được chưa?”

Đại thiếu cũng thật là, có một chuyện chút xíu, ngày mai nói sau không được sao? Nhưng mà, thôi quên đi, hắn là chủ tử, phụ thân đã nói chủ tử thì có thể tùy ý sai phái hạ nhân.

“Đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

“... Hả?”

“Bằng không, người nghĩ vì sao ta phải sai Liêm Trinh mang người trở lại?” Hắc cười đến thật xấu xa: “Ai bảo người để nha hoàn kia bước vào tắm phòng của ta, hại ta lây dính mùi son phấn đầy người?”

Nếu không, thói quen của hắn khi ngủ không có người ở bên cạnh, đêm vừa buông xuống hắn liền kêu Liêm Trinh đến phía sau tiểu viện ngủ, căn bản là không có khả năng, không ai có thể sờ soạng chui vào giường của hắn.

Về mặt đau khổ, Tụ nhi kéo theo thân hình mệt mỏi đi xuống lầu, rất muốn khóc.

Vốn nghĩ bản thân mình có mệnh tốt, đi theo chủ nhân có thể ăn no, nhưng mà mới nhập phủ hai ngày, liền phát hiện tính tình của chủ tử không tốt lắm, những ngày trong tương lai sẽ trôi qua không dễ dàng nha....

Đáng thương đêm hôm khuya khoắt phải hứng gió lạnh, Tụ nhi một mình trong phòng bếp đun nước ấm, quay đi quay lại, đến khi xong xuôi thì cũng là đến canh ba rồi.

“Còn đứng ở đó làm cái gì?” Doãn Tử Liên đi đến bên thùng nước thử độ ấm.

“... Không thì đứng ở đâu?”

Doãn Tử Liên miễn cưỡng liếc mắt nhìn nó một cái, lắc lắc đầu, cởi y phục, trần như nhộng bước vào bồn nước.

Thấy thế, Tụ nhi sợ tới mức lùi lại mấy bước, thét chói tai, dùng sức lấy hai tay che miệng lại, trừng mắt nhìn đầu vai rộng rãi của hắn lộ ra ngoài bồn nước.

Xong rồi, xong rồi, nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi! Cái không nên nhìn, nhưng lại cố tình nhìn thấy! Làm sao bây giờ.

“Người đang làm cái gì? Còn không mau tới kì lưng cho ta?” Doãn Tử Liên quay đầu nhìn nó, thoải mái gối đầu lên bên trên bồn nước, mái tóc rũ xuống.

Kì lưng, Tụ nhi lại hít một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Liêm Trinh đang đứng cạnh cửa, chỉ nhìn thấy vẻ mặt lực bất tòng tâm của hắn.

“Tụ nhi!”

Càng nghĩ càng cảm thấy cái này là thủ pháp của chủ tử muốn chính mình, Tụ nhi cắn chặt răng, đáp lời. “Đến đây!” Tiếp theo, khăng khải đi đến bên cạnh bồn nước, cầm lấy khăn treo trên giá khắc hoa văn, một chút một chút chà khăn lên vai rồi xuống đến lưng, cố gắng dời ánh mắt, nhưng mà người ở ngay tại trước mặt, tóc xoã đen nhánh, đầu vai rộng, tấm lưng trần xinh đẹp....

“Người cho là thân thể của ta là bức tường sao?” Doãn Tử Liên hơi nhích người về phía trước, nghiêng đầu cười nhìn nó.

“Á!” Tụ nhi không tự giác rút lui hai bước.

“Thấy ma sao?”

“Không, không phải.” Phẩy phẩy tay, Tụ nhi chỉ có thể lại đứng trở về chỗ cũ.

Khuôn mặt của chủ tử trắng như ngọc, mặt mày thanh tú, khi hắn nhếch miệng cười, cười đến thật xấu xa, làm cho da đầu người ta phát run, nhưng hôm nay hắn lại cười đến thật ma mị, yêu dã, lại làm ớn lạnh choáng váng mặt mày.

Trên thế gian này, làm sao mà lại có một người đẹp như thế? Vừa tuấn mỹ vừa thông minh, lại phú quý hơn người... Vì sao mà những gì tốt đẹp nhất đều có trên người hắn?

Doãn Tử Liên chăm chú nhìn nó, như là nhìn ra có sự bất bình hiện lên trong mắt nó, ý cười càng sâu: “Như thế nào, tiểu tử này cho rằng ông trời thực không công bằng, phải không?”

“Tụ, Tụ nhi không dám.” Thật đáng sợ, làm sao mà trong đầu mình nghĩ cái gì, hắn đều đoán được?

“Thực công bằng, trên đời này cũng không có cái gì mười phần hoàn mỹ cả.” Doãn Tử Liên cười, khê ho một cái.

Tụ nhi không trả lời, chỉ từng chút từng chút chà lưng cho hần, cảm giác hần vẫn ho không ngừng, từ hơi khụ khụ một chút dần dữ dội hơn, bắt đầu không khống chế được.

“Đại thiếu.” Liêm Trinh đi tới vỗ nhẹ lên lưng hần. Bỗng dưng, Thân mình Doãn Tử Liên nghiêng về phía trước. một tiếng ọc, nôn ra uế vật.

Tụ nhi nhìn một bãi bầy nhầy màu đen thậm chí còn có máu bầm trên mặt đất, kinh ngạc trừng lớn trông mắt. Ngay sau đó, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ của Liêm Trinh.

“Còn đứng đây làm gì? Còn không mau ra tiền viện gọi người tìm đại phu!”

Lấy lại tinh thần, Tụ nhi cuống quýt đáp lại, “Dạ, dạ! Tụ nhi lập tức đi liền!”

Mặc cho gió lạnh mà chạy ra khỏi Hạ Hà trai, dọc theo đường đi, Tụ nhi không ngừng hồi tưởng lại lời nói của chủ tử, không ngừng nghĩ lại hình ảnh hần nôn ra máu cùng hình ảnh nương vừa mới qua đời... Đều nôn ra máu, đại thiếu có phải cũng giống nương sắp chết rồi.

Làm sao mà cũng sắp chết rồi, hần vẫn ung dung như vậy?

Hần nói trên đời này luôn công bằng vì không có người nào mười phần hoàn mỹ, chính là ý này?

Như thế nào, hần có thể bình tĩnh mà đón nhận?

Trong đầu có thật nhiều thật nhiều nghi vấn, Tụ nhi vừa chạy vừa nghĩ, đến khi tìm được Hồ đại nương.

“Tụ nhi, tại sao mà ngươi lại khóc thành như vậy?”

Hả? Khóc? Tụ nhi lau mặt, phát hiện lệ đã đầm ướt mặt, “Đại thiếu nôn, còn nôn ra máu, Liêm ca ca nói mau đi tìm đại phu!”

Thoáng chốc, toàn bộ Doãn phủ ồn ào hẳn lên, chỉ trong chốc lát sau, đại phu đã tới, Doãn lão gia cùng phu nhân đứng canh ở bên cạnh giường, hai vị thiếu gia khác cùng thiên kim tiểu thư của Doãn gia cũng ở đó, Tụ nhi đứng ở trong góc, không biết bản thân mình có thể làm cái gì, chỉ có thể mau tới phòng bếp nấu một ấm trà nóng.

Khi quay trở lại phòng, hai vị thiếu gia cùng thiên kim tiểu thư đã rời đi, chỉ còn lão gia cùng phu nhân vẫn đứng ở bên giường nhìn, Tụ nhi bưng một chén trà nóng đến gần.

“Đứa nhỏ này từ đâu đến vậy?” Doãn Chí Bảo quay đầu thoáng nhìn qua nó: “Không cần hầu trà, đứng hầu một bên đi.”

“Lão gia, ta là Tụ nhi, là đại thiếu muốn ta ở lại, chén trà phải đưa cho đại thiếu gia xúc miệng.” Tay Tụ nhi bưng chén trà thẳng tắp: “Vừa nôn qua, mùi trong miệng sẽ làm cho người ta khó chịu, xúc miệng xong sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Doãn Chí Bảo có chút chần chờ, nhưng Doãn Tử Liên đã mở miệng: “Tụ nhi lại đây.”

“Dạ” Tụ nhi gật gật đầu, đi đến trước giường, thấy hần muốn đứng dậy, vội muốn hần nằm trở lại: “Đại thiếu nằm là được rồi, ta có thể giúp người.”

Nói xong, đem trà nóng đổ vào chén, thổi thổi cho nguội, lại nhẹ nhàng giúp hần uống, từng tí từng tí một, chẳng những có thể thấm giọng, còn có thể loại trừ mùi vị trong miệng.

“Ngươi còn nhỏ mà đã rất thành thực.” Doãn Tử Liên cười cười nhìn nó, sắc mặt thì có chút trắng bệch, nhưng đôi mắt vẫn có thần.

Tụ nhi chậm rãi nói: “Nương của ta thường hay bị bệnh, ta đều giúp người uống trà như vậy.”

“Ồ?” Không hỏi về mẫu thân của nó, đơn giản là ngày ấy chỉ thấy nó cùng cha. Nghĩ sao, hần quay qua cha mẹ nói: “Cha mẹ, ta đã không sao rồi, hai người trở về nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng mà con”

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Hấn cười, đôi mắt thực kiên trì.

Doãn Chí Bảo thấy thế, đành phải mang theo thê tử rời đi.

“Liêm Trinh, ngươi cũng về nghỉ ngơi đi.”

Mặt hấn có chút do dự, nhưng mà cuối cùng cũng thuận theo mệnh lệnh của chủ tử.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn Doãn Tử Liên cùng Tụ nhi, hấn cố sức nâng tay lên, lau nước mắt trên mặt tiểu đồng: “Khóc cái gì?”

“Đại thiếu, ngươi nhất định sẽ sống đến trăm tuổi.” Tụ nhi nói xong, nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

Hấn buồn cười hỏi lại: “Ta muốn sống đến trăm tuổi làm cái gì?”

Tụ nhi sững sốt, đột nhiên cũng không hiểu được sống đến một trăm tuổi thì có cái gì tốt. Nhưng mà mỗi người đều không phải nói như vậy sao?

“Tụ nhi, cuộc đời con người, quan trọng là giá trị chứ không phải là dài hay ngắn.” Doãn Tử Liên mệt mỏi nhắm mắt lại: “Có nhớ Đại Tông Sư Thiên ta kêu ngươi viết ra không?”

Tụ nhi gật gật đầu, lại càng không biết chủ tử vì sao tại thời điểm này nhắc tới thiên văn kia.

“Cuộc sống phồn hoa như một giấc mộng, công danh phú quý xem như mây khói, tất cả đều là vật ngoại thân, những thứ đó đều không phải là những thứ ta muốn theo đuổi cả đời, cả đời này chỉ cần tìm một người có thể hiểu ta, hiểu được việc cùng nắm tay nhau đến hết đời, nếu được như vậy cả đời này ta không còn gì tiếc nuối.”

Tụ nhi nghe, nhưng không hiểu.

“Ta có cha mẹ yêu thương, có được thân phận phú quý, còn có trí óc thông minh, cả đời này không cần lo cơm áo, cho nên ông trời làm cho thân thể ta không khoẻ mạnh, rất công bằng.” Hấn nói, cười đến thật vô lo: “Cho dù ông trời muốn ta lập tức chết đi, ta cũng sẽ không thăm oán, chỉ vì trên thế gian này không có người làm cho ta vướng bận, chỉ tiếc, tìm không thấy một người bạn tâm giao tâm đầu ý hợp cùng ta trải qua sinh tử.”

Hấn sẽ không bởi vì thân thể không tốt mà hận đời, đó là bởi vì hấn đã có rất nhiều, lại có lẽ hấn trời sinh cùng người nhà không gần bó, mới có thể làm hấn đối với nhân gian không hề tranh đua.

“Đại thiếu, đừng nói gở, người sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không sao.” Tụ nhi bắt giắc đã lệ rơi đầy mặt, chỉ sợ hấn cũng sẽ giống nương, lần cuối cùng sẽ nói rất nhiều, sau đó sẽ không bao giờ nói nữa.

“Xem ra ta đang sáng rồi, lại nói những lời này với ngươi?” Doãn Tử Liên khẽ cười.

Có khi, hấn cảm thấy bản thân mình cùng người ở Doãn phủ không hợp nhau, cảm thấy hấn đối đãi với hai đệ đệ quá mức đậm đặc, càng không thể lý giải tiểu đệ vì sao có thể tự tay chăm sóc Đan Hoà được nhất về như thân muội muội vậy.

Cuộc sống này đối với hấn mà nói rất chán nản, trừ bỏ ngẫu nhiên trên người có thể kích thích một chút hứng thú, không còn có mục đích nào khiến hấn có khát vọng truy đuổi nữa, cho nên hấn mới có thể cảm thấy lưu lại cũng được không lưu cũng không sao cả.

“Vậy ta làm bạn tâm giao của đại thiếu, khiến đại thiếu quan tâm, được không?”

Doãn Tử Liên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười nhẹ :

“... Vậy ngươi cần phải thông qua khảo nghiệm của ta mới được.” Tiểu hài tử thật là đáng yêu, tâm rất trong sáng, quả là ngày thơ.

“Khảo nghiệm?”

“Phải, sau khi hừng đông, đàn lại một lần cho ta nghe khúc nhạc ta đã dạy ngươi.”

“...”

“Chờ ta ngủ dậy đã.” Nói xong, hấn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tụ nhi đứng ở bên giường nhìn hấn, không biết bản thân nên đi hay ở lại, không phải là vì chủ tử không hạ mệnh lệnh, mà là trong phòng không có người. Nếu hấn ngủ được một lúc không thoải mái, nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ nghĩ, quyết định lưu lại, lại thấy người nằm trên giường mở mắt ra:

“Đại thiếu, người không thoải mái sao?”

“... Người đứng bên cạnh giường của ta, làm sao mà ta ngủ được?”

“Hả, vậy thì ta đứng xa ra một chút.” Tụ nhi vội vàng lui lại mấy bước.

Doãn Tử Liên không khỏi buồn cười: “Sao người không trở về phòng ngủ?”

“Đợi thuốc nấu xong, ta có thể chờ đại nương đem thuốc tới rồi mới về phó phòng được không?”

“Người lo cho ta?”

“Dạ”

Hấn khẽ nhếch mi, nhìn Tụ nhi một lúc lâu, đột nhiên vẫy vẫy tay.

“Đại thiếu?”

“Đợi ở đây, nếu đại nương mang thuốc đến, đánh thức ta dậy.”

“Vâng.”

Tụ nhi thở một hơi, mắt cũng không dám chớp nhìn chăm chăm vào hấn, thấy sắc mặt hấn xanh xao, chắc là rất mệt, lại không nghe thấy hấn kêu đau, ngay cả chân mày cũng không nhíu, không khỏi sùng bái vị chủ tử này từ đáy lòng.

Tuy rằng hấn nói những chuyện mà mình nghe không hiểu lắm, nhưng cảm giác được hấn là người tốt, không để ọi người lo lắng cho hấn, cho nên bản thân mình càng phải thêm chú ý tới hấn mới được.

Không biết ngủ trong bao lâu, Doãn Tử Liên bị Hồ đại nương đánh thức dậy, mông lung mở mắt ra, hấn mới nghi hoặc sao Tụ nhi không đánh thức hấn, liền nghe thấy Hồ đại nương la lên: “Đứa nhỏ này như thế nào mà lại nằm trên giường đại thiếu?”

Doãn Tử Liên mở mắt tìm kiếm, thoáng một cái đã nhìn thấy thân hình nho nhỏ đang nằm trong lòng của hấn.

Hấn mở to mắt, khó trách lại cảm thấy ngủ rất ấm áp.

“Không sao.” Hấn khoát tay, ngồi dậy, bưng chén thuốc một ngụm uống hết: “Để cho nó ngủ ở đây đi.”

“Ta biết rồi.” Thật là ngoài ý muốn của Hồ đại nương, hấn lại đồng ý uống thuốc như vậy, không giống như ngày xưa phải có người quỳ xuống cầu xin hấn mới chịu phối hợp mà uống thuốc. Bà nhìn Tụ nhi, nghĩ chắc có quan hệ với nó, không khỏi cảm thấy vui vẻ vì đã mua đứa nhỏ này.

3. Chương 3: Chương 1.3

Đợi Hồ đại nương thu dọn xong chén thuốc rồi rời đi, Doãn Tử Liên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ đến say mềm trong lòng ngực, chậm rãi quay về giường nằm, cảm thấy cả người hấn rất ấm.

Lúc bé hấn cũng từng ngủ cùng với hai đệ đệ, nhưng đáng ngủ của bọn hấn cực kì tồi tệ, làm hấn không thể chịu đựng được, sau này vẫn luôn ngủ một mình, nay thêm một Tụ nhi... Cảm giác vẫn là khá tốt.

Ôm chặt nó vào lòng, trong tim đột nhiên sinh ra cảm giác thỏa mãn kì lạ, đó là loại ấm áp khó có thể hình dung, phẳng phất như thỏa mãn cái gì đó, làm hấn không khỏi híp mắt lại, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của Tụ nhi.

Nó mày liễu mắt to, chiếc mũi thanh tú, đôi môi củ ấu, liền ngay cả lông mi cũng dày rậm tựa phiến (hình cánh quạt), nay xem ra, mới phát hiện nó có chút yếu đuối của nữ, chỉ là ánh mắt quá thanh cao, ưu tú.

Nhưng cái này cũng không sao, có nó, bản thân tựa hồ ngủ vô cùng ngon, vậy tạm thời cứ như vậy đi.

Mấy ngày sau

“Đàn sai rồi.”

Tiếng đàn rõ ràng là bị biến âm, nhưng rất nhanh lại kéo về, nhưng chỉ có tiếng đàn mà không có khí thế, càng không có sự uyển chuyển du dương nên có trong khúc nhạc.

“Aiz, là bần lầy sao? Muốn ta cùng bần lầy làm bạn tâm giao, ta thật là khờ.”

“...” Tụ nhi quả thật khóc không ra nước mắt.

Mình thật sự không đủ thông minh sao? Không chỉ phải tập viết học đàn, còn phải hầu hạ chủ tử, thật sự rất bận.

Huống hồ, đại thiếu một ngày một khúc, dạy rất nhanh, nhanh đến mình còn không đỡ nổi, hơn nữa hần mỗi lần đều chỉ đàn một lần...

Nhưng, nhìn thân thể đại thiếu có thể chuyển biến tốt, còn có thể dạy người ta đánh đàn, Tụ nhi cũng vui.

“Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi, ngày mai sẽ dạy người đánh cờ.”

“Đánh cờ?” Gỡ móng giả xuống, Tụ nhi nghiêng đầu nhìn chủ tử.

“Đúng, bởi vì ta muốn đánh cờ.”

Nghĩ đến những thứ phải học trong tương lai có khả năng sẽ càng ngày càng nhiều, Tụ nhi liền cảm thấy đau đầu, nhưng vẫn mặc hần, dù sao hần cũng là chủ tử.

“Đại thiếu, nước ấm đã chuẩn bị xong xuôi.” Liêm Trinh bước vào phòng đàn báo.

“Đi thôi.”

Nghe vậy, Tụ nhi chỉ có thể khổ ha ha mà đuổi theo.

Không quen, thật sự không thể làm quen... Vì sao mỗi khi chủ tử tắm rửa, luôn muốn mình ở bên hầu hạ? Vì sao hần có thể chịu được việc bị người ta nhìn trộm lúc tắm rửa chứ? Càng tệ hơn là, chủ tử nếu tắm xong, còn kéo mình ngủ chung... Aiz, hần không phải nói không thích ngủ khi có người ở trong phòng hần sao?

Dù nội tâm đang kêu rên, Tụ nhi vẫn nhận mệnh hầu hạ hần tắm rửa, thẳng đến khi lên giường ngủ, Doãn Tử Liên đột ghé sát vào nó, ngửi ngửi bên gáy.

“Liêm Trinh, bồn tắm đừng mang ra trước.” Doãn Tử Liên giương mắt ngăn cản thiếp thị đang đem bồn tắm chuyển ra ngoài.

“Vâng.”

“Tụ nhi, người đã mấy ngày không tắm rửa rồi?” Hần mị mắt lườm.

“...” Có thể nói từ lúc vào Doãn phủ đến bây giờ cũng chưa tắm qua không? Nhưng bây giờ là mùa đông, rất lạnh, lại không chảy mồ hôi, không tắm hần là cũng không có quan hệ gì chứ?

“Không phải là người chưa tắm qua đó chứ?”

Tụ nhi cười ngây ngô.

“... Đi tắm.”

“Không, không cần, ta...”

“Không tắm, thì đừng bò lên giường ta.”

Lời này vừa nói ra, hai mắt Tụ nhi nhất thời sáng ngời.

Thấy thế, Doãn Tử Liên mị mắt nói một cách hờn giận: “À, thì ra là ta hiểu lầm? Thì ra kêu người ngủ cùng ta, là tra tấn người như vậy? Có trời mới biết ngay từ đầu, rốt cuộc là ai bò lên giường của ta trước?”

Tụ nhi xấu hổ cúi cái đầu nhỏ xuống.

“Còn không mau đi tắm?”

“... Đại thiếu, cái bồn tắm kia quá sâu, ta sẽ bị chìm.”

“Đừng sợ, nếu ngươi bị chìm, ta sẽ cứu ngươi.” Hắc cười híp mắt.

Chẳng lẽ không có thể ở trước lúc bị chìm, nghĩ cách để người ta không bị chìm sao? Tụ nhi đáng thương hề hề bĩu môi.

“Đi!”

“Nhưng, nhưng ta không có y phục để thay.”

“Ta đã tìm vài bộ y phục của tiểu đệ ta trước đây.” Doãn Tử Liên từ trong tủ áo lấy ra vài bộ áo nhìn như có chút cũ, nhưng chất liệu vẫn còn tốt: “Vứt y phục kia đi, một bộ dạng nghèo kiết hủ lậu.”

Tụ nhi nghe vậy, mím môi lại nói: “Đại thiếu xin thu hồi những lời này, đây là y phục nương may cho ta, không có nghèo kiết hủ lậu.”

Nhìn hốc mắt trong nháy mắt đã phiem hồng của nó, Doãn Tử Liên vốn định tiếp tục kích nó, nhưng không biết vì sao, không mở miệng được. Không muốn thấy nó rơi lệ nữa, nghĩ nghĩ, sửa lời nói: “Không phải kêu ngươi vứt thật, ngươi có thể cất giữ, nếu cứ mặc, chẳng phải là càng cũ nát sao?”

“Đại thiếu còn chưa xin lỗi ta, y phục này không có nghèo kiết hủ lậu!”

Doãn Tử Liên trầm giọng, khế nhếch mi: “Sao, rốt cuộc ai là chủ tử ai là hạ nhân, ngươi được ta sủng lên trời rồi sao?” Hắc vứt áo cũ cho nó: “Tùy ngươi.” Dứt lời, hắc lập tức nằm lên giường, còn buông màn, quay lưng vào.

Tụ nhi nhất thời sững sờ tại chỗ, bị dọa bởi khẩu khí không ra sao cả của hắc. Chẳng lẽ mình thực sự được sủng đến hư? Nhưng, cho dù là chủ tử, cũng không có thể xúc phạm đến y phục của mình, đây là do nương may, những mảnh vá trên đó, tất cả đều do nương vá lúc thân thể không khỏe, không có nghèo kiết hủ lậu.

Đây là kí ức của nương lưu lại, ngàn vàng cũng không thể đổi.

Nhưng hình như đại thiếu không vui, không muốn để ý Tụ nhi nữa, làm sao đây?

Mím chặt môi, nuốt lệ vào, nhìn bồn tắm suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp đưa ghé đến, chậm rãi rút đi y phục trên người, gỡ búi tóc, bước vào trong bồn, dòng nước ấm áp từ đầu ngón tay chậm rãi ấm vào trong lòng.

Bởi vì trong lòng đều chỉ nghĩ phải làm thế nào để đại thiếu xin lỗi, lại không làm đại thiếu chán ghét mình, Tụ nhi hoàn toàn không phát giác người trên giường đã sớm vén màn bước xuống giường, chậm rãi đi tới

“Xem như ta xin lỗi ngươi, nếu ta biết đó là di vật của nương ngươi, thì sẽ không nói nghèo kiết hủ lậu.”

Thanh âm dễ nghe vang lên bên tai, Tụ nhi sợ tới mức quay đầu, phút chốc co người lại muốn giấu giếm; Doãn Tử Liên nhìn thấy động tác mất tự nhiên của nó, ánh mắt rất tự nhiên mà dừng ở giữa hai chân của nó, lập tức chặt vật dời mắt đi.

“Chết tiệt! Ngươi cư nhiên là tiểu cô nương!”

Sáng sớm hôm sau, Doãn Tử Liên đã lâu không bước chân ra khỏi phủ đặc biệt sai người chuẩn bị xe ngựa, chỉ vì đêm Tụ nhi đưa trả lại cho phụ thân của nó.

“Đại thiếu, xin lỗi! Ta không phải cố ý muốn gạt ngươi, là phụ thân nói giả trang thành nam hài, giá mua sẽ cao hơn, nhưng ta thật sự cũng có thể làm những việc nặng của nam hài, ta có thể, người đừng đưa ta trở về!” Ngồi trên xe ngựa, Tụ nhi vẫn còn khẩn cầu.

Mặt Doãn Tử Liên lạnh lùng nghiêm túc, có loại không hài lòng như bị người ta tát một cái.

Uổng phí hắc còn muốn dạy dỗ cho tốt, kết quả nó cư nhiên là tiểu cô nương!

“Đại thiếu, ta cầu xin người, năm lượng đó là dùng để mai táng nường, cầu người đừng thu hồi, ta cái gì cũng có thể làm!” Tụ nhi nói xong, nước mắt như mưa.

Thoáng nhìn mái tóc dài còn chưa buộc của nó, càng hiện rõ vẻ thanh lệ vốn có của tiểu cô nương, sau này lớn lên sẽ là một mỹ nhân hại nước hại dân, nhưng hấn lấy một cô gái làm cái gì? Nam hài còn có thể dùng để đùa chơi, một tiểu cô nương thì chơi thế nào được?

“Người yên tâm, ta sẽ không lấy lại năm lượng của cha người.” Hấn nói một cách thản nhiên.

“... Thật sự?”

“Ta chưa bao giờ nuốt lời.”

Nhưng Tụ nhi vẫn lắc đầu: “VẬY... Sau này ta không thể ở bên cạnh đại thiếu sao? Ta đã đáp ứng đại thiếu phải làm bạn tâm giao của người rồi mà.”

Bộ dáng Doãn Tử Liên nén cười chứa đầy vẻ lạnh lùng: “Tụ nhi, nam cùng nữ là không thể trở thành bạn tâm giao.”

“Vì sao?” Nó không hiểu.

“Chờ người lớn lên sẽ hiểu.” Không còn nhìn nó, hấn chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn chằm chằm nơi sắp đến. Lúc trước cha nó bán nó vào phủ, bởi vì chỉ đánh mười năm khế, cho nên đặc biệt lưu lại vị trí nơi ở.

Vừa đến nơi, Doãn Tử Liên lập tức xuống xe ngựa, Tụ nhi theo quy củ đi theo phía sau.

Đẩy ván cửa cũ nát ra, nó dẫn đầu bước vào nhà: “Phụ thân?”

Doãn Tử Liên đứng ở ngoài cửa, nhìn chằm chằm cái thôn nhỏ ở ngoại thành, phát hiện nơi nơi đều là nhà gỗ cũ nát.

“Phụ thân?” Tụ nhi chạy vào lại chạy ra, lập tức vọt tới nhà hàng xóm cách vách gỗ cửa: “La ma ma, La ma ma!”

“Hong Tụ?” Một hồi, có một bà lão ra mở cửa, nghi hoặc nhìn nó: “Người không phải đi chung với cha người rồi sao?”

“La ma ma, phụ thân ta đâu?” Hong Tụ hỏi một cách khẩn trương.

“Hấn hai ngày trước mai táng nường người xong rồi đi rồi, nói muốn trở lại quê nhà ở kinh thành, không phải đưa người đi cùng rồi sao?”

Gió lạnh thổi qua mái tóc chưa buộc của Doãn Tử Liên, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa kinh hoảng của người trước mắt.

Xem ra, nó là bị vứt bỏ một cách không hề báo trước, nếu ngay cả hấn cũng không quản, chỉ sợ nó muốn sống tiếp cũng là điều khó khăn... Chép miệng, mày rậm khẽ nhăn lại nhìn dòng lệ chực rơi dưới đáy mắt của nó, hấn không khỏi thở dài.

Thôi mặc kệ, tiểu cô nương thì tiểu cô nương, nể mặt nó hiểu chuyện và thông minh như vậy, hấn đành làm người tốt một lần này đi.

“Tụ nhi, đi thôi.” Hấn ngồi trở lại xe ngựa.

Hong Tụ chậm rãi giương mắt, nhìn lại một lần căn nhà gỗ không một bóng người, mím chặt môi nuốt nước mắt, ngồi lên trên xe ngựa.

Vừa hồi phủ, Doãn Tử Liên liền nhận được một bức thư, về thư phòng mở ra, câu ra một nụ cười hài hước, lại nhìn về hướng cô bé sau khi về Doãn phủ, thủy chung vẫn chần ngắc không lời nào để nói kia.

Nó đứng trước mặt hấn, hai tay nắm chặt, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt, nhưng làm sao cũng không chảy xuống, quật cường căn môi, tựa như mất hồn.

Doãn Tử Liên nghĩ nghĩ, cầm lấy cây bút trên bàn, vẽ phác vài nét lên giấy, chỉ chốc lát sau, hần khê gọi, “Tụ nhi!”

Nó làm lơ.

“Tụ nhi!”

Nó bỗng đứng hoàn hồn, trong nháy mắt ngược mắt lên, rơi xuống một giọt lệ, lại lập tức lau đi, như là muốn che giấu sự yếu ớt cùng bất an của mình.

“Nghe đây, người có thể lãnh đạm với bất kỳ ai, duy nhất không cho phép dùng loại tư thế này đối mặt với ta, nhớ kỹ.” Hần không phải yêu cầu, mà là mệnh lệnh một cách ép buộc.

Hồng Tụ hoảng hốt nhìn hần, trong đầu loạn thành một đống. Nương mắt rồi, phụ thân cũng không thấy...

“Tranh này cho người.” Hần đưa tờ giấy cho nó.

Nó ngây ngốc tiếp nhận, phát hiện bút pháp tinh tế trên giấy cứ nhiên phác thảo gương mặt cha nó không hề kém xa người thật, không khỏi kinh ngạc mà ngược mắt.

“Nói, nói hết cho ta biết những chuyện trong lòng người, một chuyện cũng không được giấu.” Hần nâng chiếc cằm nhỏ của nó lên, buộc nó nhìn thẳng vào mình.

“Phụ thân... Phụ thân có phải không cần ta hay không?” Nghe vậy, Hồng Tụ nghẹn ngào hỏi, những giọt nước mắt to như hạt đậu rớt cuộc cũng rơi xuống: “Phụ thân nói sẽ đến đón ta, nhưng bây giờ không thấy phụ thân nữa...”

Nhìn nó lệ rơi lã chã, Doãn Tử Liên cau mày: “Đừng khóc.”

Nhưng những giọt lệ đã nhịn lâu một khi đã trào ra như vỡ đê thì khó có thể thu hồi, Hồng Tụ tuy cũng không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn rơi.

“Còn khóc nữa thì đuổi người đi.”

“... Đại thiếu muốn lưu ta lại?” Nó thút thít.

Doãn Tử Liên tay chống má, lười biếng nói: “Người có biết, người nhìn thấy cơ thể của ta, phải chịu trách nhiệm với ta?”

“Ồ?” Nó sợ tới mức trắng bệch cả mặt, nước mắt vẫn còn đọng lại trên hàng lông mi dài.

Hần bắt mắt nhướng mày: “Sao, người muốn quyết?”

“Ta, ta... chịu trách nhiệm như thế nào? Lấy mạng ra đền sao?” Nó khản trương không thôi.

Nghe thấy lời này, Doãn Tử Liên không khỏi bật cười, khẽ lắc lắc ngón tay dài với nó: “Lấy mạng đền cũng có thể, nhưng bây giờ... Ta muốn người hầu hạ ta cho thật tốt.”

Thôi, cô gái thì cô gái đi.

Xem hần có thể huấn luyện ra một cô gái còn tài năng hơn so với Đan Hòa hay không

4. Chương 4: Chương 2.1

Trong thư phòng, Liêm Trinh trầm giọng nói: “Đây là tiểu nhân chính mắt nhìn thấy.”

“Phải không?” Doãn Tử Liên đáp lời không chút để ý, chỉ chuyên chú điêu khắc bức tượng trong tay: “Nha đầu kia thực ra tính cách rất cứng cỏi, cũng chưa bao giờ nói với ta chuyện đó.”

Nếu không phải gần đây xương cốt Tụ nhi phát triển, quần áo nhỏ đi, lộ ra tay chân, hần sẽ không phát hiện trên người nàng xuất hiện những vết bầm không biết ở đâu ra.

“Tiểu nhân đoán rằng, có lẽ có liên quan đến chuyện năm đó Nhạn nhi bị đuổi ra khỏi phủ, các nữ tì trong phủ đều nghĩ rằng nàng cáo mật, hơn nữa còn bắt nạt nàng được đại thiếu sủng ái, trở thành nha hoàn bên người đại thiếu.” Liêm Trinh nghĩ ngợi một lúc nói: “Hong Tụ ở trong phủ bị bắt nạt hẳn là không phải là chuyện ngày một ngày hai, có thể là bắt đầu từ sau khi nàng ở đến ở trong nữ phó phòng, có lẽ... ba, bốn năm nay đều vẫn là tình trạng như vậy.”

Dù sao đại thiếu ở trong phủ được nha hoàn xem trọng nhất, mà các nàng luôn ôm chặt hy vọng không thực tế, như vậy, Hong Tụ từ tiểu nam đồng biến thành cô bé tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt mọi người.

Doãn Tử Liên nghe, nhưng mà lọt vào trong tai chỉ có nửa đoạn trước

“Ta sủng ái nàng?” Dao khắc dừng lại.

Liêm Trinh thông minh lập tức sửa miệng: “Đại thiếu rất coi trọng nàng.”

“Ta coi trọng nàng?” Hắn cười nhạt, lấy cây dao bén nhọn khắc trên đầu gỗ một khuôn mặt đứa bé rất tinh tế, rõ ràng chỉ là một miếng gỗ lớn khoảng ngón tay cái, lại có thể nhìn thấy ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần của một đứa trẻ nhỏ: “Liêm Trinh, người đi theo bên người ta lâu như vậy, làm sao mà dùng từ không đúng chỗ như vậy?”

Liêm Trinh nghe vậy, học Hong Tụ bày ra bộ mặt cười ngây ngô. Trong lòng thầm nghĩ: Hắn dùng từ không đúng chỗ sao? Hắn là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Hai ngày trước, chủ tử còn sai người may riêng cho Hong Tụ mấy bộ đồ mới, dùng toàn là vật liệu may mặc tốt nhất, hơn nữa cho tới nay, Hong Tụ cũng không phải làm những việc phục dịch như nha hoàn bình thường, chỉ cần canh giữ bên người đại thiếu, bản thân mình còn có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, địa vị rõ ràng bất đồng so với các nô tì khác, khó trách làm cho người ta nhòm ngó.

“Hiện tại người đang làm mặt quỷ dọa ta?” Doãn Tử Liên miễn cưỡng giương mắt.

“... Không.” Hắn nhanh chóng thu hồi nụ cười ngây ngô, lần nữa trong lòng oán thầm. Làm sao mà có sự khác biệt lớn như vậy? Như nhau đều là cười ngây ngô, một người thì thật là đáng yêu, một người lại trở thành mặt quỷ nha?

“Ta là chỉ muốn dạy dỗ nha đầu kia.” Doãn Tử Liên nói một cách lười biếng.

Từ mấy năm trở lại đây, Tụ nhi cũng không chịu thua kém, hắn dạy nàng cầm kì thư họa, nàng đều có thể lập tức làm được ngay, hơn nữa dạy nàng mười phần, nàng liền học được mười phần, tư chất thông minh làm hắn phải tán thưởng.

“...” Có cái gì khác nhau sao? Nếu không có điểm đặc biệt gì câu lên lực chú ý của đại thiếu, đại thiếu làm gì có tâm tư dạy dỗ nàng? Giống như hắn, đại thiếu dạy hắn được một tháng sau đó liền thề về sau sẽ không dạy hắn nữa, nhưng hắn cũng không ngốc đến nỗi đem ý nghĩ đó nói ra thành lời: “Nhưng mà, ta phát hiện Hong Tụ cũng để mặc người ta bắt nạt, không đánh trả cũng không cãi lại, thái độ thờ ơ rất không bình thường.”

“Phải không?” Hắn giống như không thêm để ý, lập tức khoan khoan đục đục trên bức tượng đứa bé: “Mặc kệ nàng đi, ta không có hứng thú muốn biết nàng cùng người khác quan hệ ra sao.”

Nàng ở trước mặt người khác như thế nào, căn bản là hắn mặc kệ, chỉ cần nàng ở trước mặt hắn bày ra khuôn mặt thật tình là được rồi.

“Như vậy, đại thiếu định xử lý chuyện này như thế nào?”

“Tuỳ ý nàng, ta không nhúng tay.”

Nghe vậy, Liêm Trinh khó hiểu nhíu mày lại, đôi mắt nhỏ dài híp đến sắp mở không ra, vẫn không đoán được tâm tư của chủ tử. Nếu không muốn nhúng tay, cần gì phải sai hắn lên điều tra chuyện này?

Đang cố gắng nghĩ ngợi, thì thấy Hong Tụ bưng chén thuốc đi vào.

“Đại thiếu, thuốc nấu xong rồi.” Hồng Tụ một thân áo đỏ cổ chéo, bên ngoài khoác áo choàng trắng, tóc dài tết thành hai bím rồi búi lên, lộ ra cần cổ duyên dáng cùng đường nét tinh tế, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần theo độ tuổi gia tăng càng lộ ra rõ ràng, khi mỉm cười, mắt to cong lại, lộ ra hương vị quyến rũ.

Rất tốt, nụ cười tươi tắn này, chỉ khi trước mặt hấn mới lộ ra. Doãn Tử Liên mỉm cười, đem bức tượng đứa trẻ mới khắc xong luồn một sợi dây đỏ, thuận tay thắt lại cái nút, đưa cho nàng: “Cầm lấy.”

“Cái này là do đại thiếu khắc?! Đại thiếu khéo tay quá, làm cái gì đều được?” Nàng thốt lên, cầm chén thuốc đặt lên trên bàn, nhận lấy tượng điêu khắc, vuốt ve không ngừng: “Thì ra ở trong mắt đại thiếu, ta đáng yêu như vậy?”

Nàng đi theo bên người đại thiếu đã nhiều năm, chưa từng nhìn thấy đại thiếu gần gũi cô nương nào, càng đừng nói tới các nha hoàn khác căn bản không thể bước vào Hạ Hà trai, mà khuôn mặt của đứa nhỏ này vừa không giống phu nhân, lại càng không giống Đan Hoà, khẳng định đây là nàng.

“Mắt ngươi bị hỏng rồi? Đó là đứa trẻ xấu xí.” Doãn Tử Liên cười đến thật tà ác.

“... Rõ ràng là một đứa trẻ đáng yêu.” Nàng méo máo hỏi Liêm Trinh: “Liêm đại ca, ngươi cảm thấy ta có xấu không?”

“À...”

Liêm Trinh lén liếc mắt nhìn chủ tử, chỉ thấy đôi tròng mắt của chủ tử mang ý cười, nhìn hấn với ánh mắt tràn ngập “yêu thương” làm hấn rất sợ hãi... Hấn có thể biến thành câm điếc, dứt khoát không cần phải nói chuyện không?

“Bỏ đi, không làm khó ngươi nữa, đỡ cho đại thiếu lại bắt nạt ngươi.” Hồng Tụ quay qua hấn cười hì hì, thần thái kia có mấy phần giống tiểu cô nương đang làm nũng, mềm mại đáng yêu lại mang theo thanh tú cùng xinh đẹp.

Doãn Tử Liên nhìn thấy, đôi mắt híp lại, đáy lòng có một loại tình cảm khác thường đang xao động, nhất thời hấn không rõ đó là cái gì.

“Đúng rồi, đại thiếu, Vi gia sai người tới hỏi, muốn biết bức hoạ trong tay đại thiếu khi nào thì hoàn thành.” Hồng Tụ nghiêng mắt nhìn, thần thái thu bớt lại một chút, nhưng vẫn như trước mang theo ý cười.

Vi Tổ Hạo là người chuyên buôn bán những bức tranh nổi danh của vùng Giang Nam, nghe nói vài năm trước nhìn thấy những bức tranh của đại thiếu liền kinh ngạc, sau đó lại nghe nói đại thiếu bởi vì thân mình không khoẻ nên không lên kinh dự thi, liền tìm tới cửa, bỏ ra mất hơn nửa năm mới thuyết phục được đại thiếu bán tranh.

Cúi đầu che giấu ánh mắt, Doãn Tử Liên đem xúc cảm không biết từ đâu đến giấu xuống tận đáy lòng: “Một vài ngày nữa đi.”

“Ta biết rồi, ta sẽ lập tức sai người nói cho Vi gia.” Ánh mắt nàng nhìn hấn tràn ngập sùng bái.

Nàng biết đại thiếu cầm kì thư hoạ cái gì cũng xuất sắc, nhưng không nghĩ tới những bức tranh đại thiếu chuyên chú vẽ ra, ở trên thị trường đấu giá có thể bán được trên trăm lượng, có rất nhiều vương tôn quý tộc, thương nhân giàu có vì muốn thu thập tranh của đại thiếu mà từ xa đi đến Kim Lăng để đấu giá, làm cho giá tranh không ngừng cao thêm, cũng làm cho “Hạ Hà Giải Nguyên” vang danh đến tận kinh thành.

Chuyện này làm lão gia cùng phu nhân có mặt mũi hấn lên, ngay cả người đi theo bên cạnh hấn như nàng cũng thơm lây, cảm thấy rất là vinh dự.

“Còn có việc gì không?” Phát hiện thấy nàng chăm chú nhìn mình, Doãn Tử Liên miễn cưỡng mỉm cười.

“Đại thiếu, người có thể dạy ta khắc tượng đứa trẻ được không?” Thanh âm Hồng Tụ chuyển sang mềm mại, giọng nói nhỏ nhẹ khi đến âm cuối thì hơi kéo dài, có loại phong tình làm nũng đặc biệt riêng.

Không hiểu sao, cổ bắt mẫn trong đáy lòng thoáng chốc biến mất không thấy, hấn khẽ nhếch mi: “Ngươi muốn học?”

“Vâng ” Nàng ra sức gật đầu.

“Người học được không?”

“Đại thiếu, có chuyện nào mà người dạy ta, ta lại học không được?” Nàng bĩu môi nhỏ giọng kháng nghị.

Mỗi khi nàng làm như vậy, hẳn đều có một cổ xúc động muốn chạm vào môi của nàng, nhưng mà động tác này hơi quá đáng, hẳn có thể khắc chế được, mà dục vọng theo số lần nàng làm nũng lại tăng lên ngày càng khó khắc chế.

Aiz, ai bảo nàng là cô nương, cho dù muốn trêu đùa nàng, cũng không xuống tay được, nếu là người khác, hẳn muốn đùa thế nào thì cứ đùa thế ấy, duy nhất chỉ có nàng là không thể.

“Đại thiếu?” Hồng Tụ nhìn chằm chằm hẳn, không khỏi nghĩ, cho dù nàng đi theo hẳn cả đời, chỉ sợ cũng không đọc được suy nghĩ của hẳn.

Trừ việc hẳn đem suy nghĩ của mình che giấu rất kĩ, còn có một chút là do tuổi tác lớn dần lên, không thấy một chút tục tăng dương cương, ngược lại càng thêm âm nhu, mang theo một chút tà khí, lông mi dày tựa phỉn, càng tăng thêm vẻ sâu thẳm của cặp mắt kia, nói tóm lại nàng không còn cách nào theo dõi hẳn, nhìn vào mắt hẳn là có thể biết đáp án như xưa.

Hiện tại, chỉ cần nhìn hẳn một lúc lâu, nàng sẽ cảm thấy khuôn mặt mình nóng lên, trái tim đập nhanh hơn, cảm giác này rất kì quái, làm cho nàng phải nhanh chóng dời mắt, tất nhiên sẽ không nhìn thấy đáp án trong mắt hẳn.

Doãn Tử Liên khẽ chống cằm, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, phía sau lại là tiếng bước chân thanh thản đi theo.

Khoé môi hẳn hơi nhếch lên: “Liêm Trinh, chuẩn bị rượu.”

“Dạ ” Liêm Trinh cũng cười theo, bước nhanh rời đi, vừa vặn đi ra thì gặp Hồ đại nương đang bước vào thư phòng, hẳn gật đầu chào một cái rồi đi ra ngoài.

“Đại thiếu, Tổng đại nhân đã tới.” Hồ đại nương vui vẻ bẩm báo.

“Ta biết, ta nghe thấy rồi.” Doãn Tử Liên chậm rãi đứng dậy, liền nhìn thấy Tổng Nguyên Hi xuất hiện ở cửa thư phòng: “Tổng đại nhân.”

Hồng Tụ khó hiểu quay đầu nhìn, chỉ thấy nam tử được gọi là Tổng đại nhân kia mặc quan phục, thần thái mỗi một, cảm giác như thấy hẳn đã đi cả một đoạn đường dài đến đây, nhưng đôi mắt của hẳn rất hữu thần, diện mạo thanh tú, động tác nho nhã, khiến người ta cảm giác được một phong thái thanh nhuần gọn gàng, khá là phong nhã.

“Ha ha, hiện tại cần phải sửa lại, gọi một tiếng Tổng tri phủ cho ta đã nghiền trước.” Tổng Nguyên Hi ha ha cười. Thái độ trở nên thật kiêu ngạo, ở trong mắt Hồng Tụ, giống như con phượng hoàng bị nhốt sạch lông, rơi xuống thế gian biến thành quạ đen vậy.

Còn đang nghi hoặc, lơ đãng cùng đối phương hai mắt giao nhau, chỉ thấy đôi mắt hẳn đột nhiên sáng ngời, bước nhanh tới chỗ nàng đang đứng.

“Tiểu mỹ nhân, bốn phủ đã có thể đoán được tương lai của nàng khẳng định sẽ là Kim Lăng đệ nhất mỹ nhân, không biết nàng có nguyện ý?”

“Không nguyện ý, tránh xa một chút.” Doãn Tử Liên lập tức đứng giữa hai người, bàn tay to đẩy mặt hẳn tránh ra khoảng một thước xa.

“Ai nha, ta là quan đó nha, hiện tại là đang phụng mệnh đến Ứng Thiên Phủ tiếp nhận chức vụ tri phủ đại nhân!” Tổng Nguyên Hi vờ giận.

Hồng Tụ sững sờ, có chút khần trương nhìn chủ tử. Tri phủ đại nhân? Đó không phải là chức quan rất lớn sao? Đại thiếu đối với hẳn như vậy...

“Hay lắm sao? Chức trạng nguyên năm đó vẫn là do ta nhường cho người.” Doãn Tử Liên hừ một cái, cười có vẻ khinh thường.

“Chậc, ột chút mặt mũi được không? Để cho ta một chút uy phong cũng không quá đáng chứ?” Tống Nguyên Hi thu lại vẻ mặt giận không chút uy lực nào của hắn, lắc lắc khoé miệng, nhưng khi nhìn thấy tiểu mỹ nhân đang không hiểu gì cả, lại lần nữa chỉnh lại thần sắc: “Cô nương này là ai? Sao ta chưa thấy qua bao giờ?”

“Từ sau khi người thi đỗ đã không bước chân vào Doãn phủ, tất nhiên là không biết ta đã thu nhận một nha hoàn bên người.” Hắn vừa nói vừa đẩy Tống Nguyên Hi đi ra ngoài.

“Ôi chào? Nha hoàn bên người?! Người sao? Chẳng phải là từ trước đến nay người...?”

“Đi, ra đại sảnh đi.” Doãn Tử Liên đánh gãy lời nói của hắn, đang muốn đi ra cửa phòng, lại phát hiện có người giữ cánh tay của mình “... Tụ nhi, có chuyện gì thế?”

“Đại thiếu còn chưa uống thuốc.” Nàng nói một cách gấp gáp, vội đi lấy chén thuốc: “Chờ ta một chút.”

Tống Nguyên Hi nhìn bạn tốt ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ nàng mang chén thuốc đến, còn phi thường sáng khoái một ngụm uống cạn, tròn mắt của hắn thiếu chút nữa rơi xuống.

“Người ở trong này đợi.” Uống thuốc xong, Doãn Tử Liên cầm chén đưa cho nàng, lập tức cùng hắn rời đi.

5. Chương 5: Chương 2.2

Vừa mới bước vào đại sảnh, Tống Nguyên Hi liền bày ra vẻ mặt bốn cột nhìn hắn.

“Ánh mắt của người như thế là ý gì?” Doãn Tử Liên lạnh lùng liếc hắn một cái, tự ý ngồi trên ghế chủ vị, một hồi thì thấy Liêm Trinh dâng rượu lên.

“Tên này làm sao vậy? Từ khi nào lại trở nên nghe lời như thế?” Tống Nguyên Hi ngồi xuống bên cạnh hắn, nhưng thấy trên bàn chỉ có một chén rượu, “Liêm Trinh, đây là thế nào? Có một chén rượu, ai uống?”

Lúc chưa thi đỗ, hắn cùng Tử Liên là bạn tốt từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, thường hay đi lại Doãn phủ, tất nhiên là biết hết toàn bộ người trên trên dưới dưới trong Doãn phủ.

Hai người ở trong học đường của huyện phủ cạnh tranh nhau, một năm thi Hội kia, Tử Liên đỗ Giải Nguyên, hắn đành phải đứng thứ hai, mà đến năm thi Đình, vì Tử Liên không thi, hắn mới đỗ trạng nguyên, hoàng thượng tứ phong hắn là thất phẩm Hình bộ Thị Lang.

Trải qua vài năm, hắn am hiểu sát ngôn quan sắc, học được thái độ co được giãn được, cho nên đạt được nhiều thành công to lớn trong cung, nay hoàng thượng lại khâm điểm hắn trở thành Ứng Thiên tri phủ, vừa mới hồi hương, hắn không về nhà, mà trước tiên là đến Doãn phủ gặp lại bạn tốt.

“Đại nhân không biết đó thôi, từ lúc đại thiếu trúng độc, đã không thể uống rượu.”

Tống Nguyên Hi nghe vậy, sắc mặt nhất thời ngưng trọng lại, Doãn Tử Liên thấy thế khoát tay, muốn Liêm Trinh trước tiên lui xuống.

“Hung thủ vẫn chưa tìm được?” Hắn trầm ngâm, rót một chén rượu.

“Tìm được rồi thì như thế nào? Có thể làm cho ta khoẻ mạnh lại sao?” Hắn cười nhạt, không chút nào để ý.

Uống cạn một chén rượu, Tống Nguyên Hi nhếch miệng cười: “Nhiều năm gặp, người có chút thay đổi rồi.”

“Phải không?”

“Nếu là ngày xưa, người căn bản không để ý đến chuyện sống chết, lại làm sao có thể ngoan ngoãn uống thuốc, thậm chí còn quy củ không uống rượu?” Tuy rằng đáy lòng có đủ ngũ vị tạp trần, nhưng giờ phút này thấy bạn tốt, trong lòng hắn kích động vui mừng: “Người không phải thường nói nhân sinh khổ đoản, ai quản sinh tử trước mắt?”

“Ta vẫn có lý tưởng như trước, chẳng phải người cũng như thế?”

“Ta là như thế, cho nên ở trong triều biểu hiện hết sức, chờ đợi thời cơ, nay thời cơ đã đến, rốt cuộc ta cũng trở lại Kim Lăng, mà chuyện thứ nhất ta muốn làm, đó là điều tra ra năm đó ai là người hạ độc người.” Chuyện này treo ở trong lòng hắn đã nhiều năm, đến nay vẫn không thể tiêu tan.

Yết bảng kì thi Hội năm đó, hai người cùng các thí sinh khác đến tửu lầu uống rượu mua vui, nhưng mà không biết tại sao Tử Liên lại uống phải rượu độc, ở trước mặt hắn nôn ra máu rồi ngất đi, một màn kia, đến nay hắn vẫn không thể quên.

“Cái này không đúng, đã qua thì cứ để nó trôi qua, ngươi còn cất giữ ở trong lòng làm cái gì?” Doãn Tử Liên cười nhẹ, rót một ly trà, lấy trà thay rượu kính hắn.

Tổng Nguyên Hi cười rất chân thành: “Ta đời này, bằng hữu có rất nhiều, nhưng tri kỷ thì chỉ có một, vì vị tri kỷ này, ta có thể vượt lửa qua sông.”

Hắn bật cười: “Nhiều năm qua không có tin tức của ngươi, ta còn nghĩ ngươi đã bị cuốn hút vào vòng xoáy trong triều đình rồi chứ.”

“Trong triều thật đúng là rất hiểm yếu, ta phải khéo léo lắm mới có thể sống còn, may mắn là ngươi không đổ trạng nguyên, bằng không thì có rất nhiều phiền toái, nói không chừng là hiện tại có thể ngươi đã bị biếm thành lính thủ thành rồi.” Tổng Nguyên Hi ha ha cười, lại rót thêm chén rượu, nói: “Nhưng mà, ta thấy bây giờ ngươi rất là tự tại, bên người có một mỹ nhân nha hoàn, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng chỉ vài năm sau thôi, khẳng định sẽ là một mỹ nhân nghiêng thành.”

Doãn Tử Liên nghe vậy, hơi nhú mày: “Đừng có mà có ý đồ gì với nàng.”

Hắn nháy mắt mấy cái, cười đến thật xấu xa: “Chắc chắn chắc, huynh đệ Doãn gia các ngươi rốt cuộc là như thế nào? Một người thì nhặt đứa trẻ bị vứt bỏ làm muối muối để thương yêu, một người lại chọn một nha hoàn...”

“Ta cũng không cho nàng làm muối muối.”

“Ồ, vậy là cho làm người yêu sao?” Tổng Nguyên Hi không ngừng chắc miệng: “Biện pháp này rất hay nha, so với Vu Đường thì thông minh hơn nhiều, trực tiếp chọn một mỹ nhân, tự dạy dỗ thành thê tử tương lai.”

“Ngươi nói đi đâu vậy?”

“Không phải sao? Tử Liên, chúng ta đã có hai mươi năm giao tình, ta cũng chưa từng nhìn thấy ngươi nghe lời như vậy, càng không thấy ngươi quan tâm tới tính mạng mình như vậy, ngoan ngoãn uống thuốc, ngoan ngoãn không uống rượu... Mấy chuyện này không giống chuyện ngươi làm.”

“Ta...” Mới nói một lời phản bác, Doãn Tử Liên mới giật mình thấy bản thân mình thật sự không thể phản bác được gì.

Hắn cho rằng mình không thay đổi, nhưng tựa hồ như có chút suy nghĩ, bất tri bất giác từ từ thay đổi một cách không hay biết.

Cho dù hắn vẫn tiêu sái như trước, không màng chuyện sinh tử, nhưng lại theo bản năng lo lắng một khi hắn không còn, Tự nhi sẽ phải làm sao? Bởi vì sợ nàng khóc, sợ nàng không có người dựa vào, hắn ép mình phải ngoan ngoãn uống thuốc, chỉ vì muốn nín kéo thêm một chút thời gian của ông trời....

“Tử Liên a, lâu rồi ngươi không có soi gương phải không?”

“... Có ý gì?”

“Có rảnh thì khi ngươi nhìn tiểu mỹ nhân, lấy gương ra soi, nhìn xem bản thân mình khi nhìn nàng, rốt cuộc là biểu tình như thế nào, đó là do ngươi không phát hiện thôi.”

Hắn biết Tử Liên không phải là người hay chống đối, chỉ là quen đến đâu hay đến đấy, hoàn toàn là theo bản năng; Hắn không ngại sinh tử, chỉ vì hắn đã thoát ra ngoài, không hề vướng bận, nhưng nay hắn lại bắt đầu quý trọng sinh mệnh mình, hô ứng theo trái tim, vậy chứng tỏ trong lòng hắn, đã có cái vướng bận rồi.

Doãn Tử Liên dựa vào ghế, nhìn phương xa, ý cười chậm rãi treo lên khoé môi, lan dần đến đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Hồng Tụ ở trong thư phòng đi qua đi lại, rất muốn đến đại sảnh nhìn một cái, lại sợ làm chủ tử không vui, đành phải chờ tại đây, vừa đi vừa ngắm bức tượng gỗ treo trên thất lưng.

“Thích như vậy sao?”

“Đại thiếu, người cùng đại nhân nói chuyện xong rồi?! Nói chuyện gì vậy?”

Tiếng nói trầm hoạt quen thuộc ở bên tai, nàng vừa nhấc mắt tựa như pháo nổ hỏi liên tục, khoé môi tươi cười, đôi mắt lại lo lắng: “Ta nghe Liêm đại ca nói, người và đại nhân là bạn tốt nhiều năm rồi, nhưng chung quy hấn làm quan, mà người đối xử với hấn như vậy có quá vô lễ không, hấn có tức giận không?”

Doãn Tử Liên ngắm nhìn đôi mắt to phân rõ trắng đen của nàng, khi rơi lệ, mắt của nàng như bọc ngọc lưu ly; Khi cười lại như ngân lưu quang, rất đẹp, làm lòng hấn thật xốn xang.

Là do hấn quá kiêu ngạo, cho rằng trên thế gian này không có một nữ nhân nào có thể hấp dẫn lực chú ý của hấn, mới hoàn toàn không nghĩ sẽ có một ngày, hấn đối với nàng từ thương cảm rồi đến yêu, liền như vậy không phòng bị mà bại trong tay nàng.

“Đại thiếu?” Hồng Tụ hỏi rất gấp, lại phát hiện hấn một chút phản ứng cũng không có, chỉ lẳng lặng nhìn mình, đôi mắt như có một ngọn lửa âm ỉ, làm cho hai má nàng không tự giác nóng lên, bối rối cúi đầu.

Doãn Tử Liên kinh ngạc, hay tay vốn muốn ôm nàng còn dang ra giữa không trung, nhịp tim bỗng lệch đi, chưa bao giờ thấy tim đập mạnh như bây giờ.

Chỉ mới vừa cúi đầu, liền nhìn thấy một cái bóng đang di động, nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, phát hiện chủ tử đang tiến tới gần mình, nàng không chút suy nghĩ lập tức ôm lấy hấn.

Ngay sau đó

“Đại thiếu, người có chỗ nào không thoải mái sao? Ta đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi, lập tức gọi người đi mời đại phu tới phủ!” Hồng Tụ lo lắng quá nên lời nói tự nhiên biến thành mệnh lệnh, phảng phất đã quên ai mới là chủ tử: “Không phải là người mới vừa lén uống rượu chứ? Đại phu có nói qua là người không thể uống rượu, người làm sao có thể...”

Doãn Tử Liên lòng đầy nhiệt huyết thoáng chốc bị đóng băng bởi những lời lải nhải của nàng, hai tay ách độc ôm chặt nàng.

Hồng Tụ giật mình sững sờ, đôi mắt to đảo lia lịa hiện vẻ khó hiểu.

“Đại thiếu?”

“Tự nhi, rốt cuộc ngươi là nam hay nữ?”

“Ồ?” Cái, cái, cái này, còn phải hỏi nữa sao? ” Đại thiếu, đại thiếu rõ ràng đã nhìn thấy...” Thanh âm nhỏ nhẹ đến lời cuối cùng, lại biến mất không tăm hơi.

Xấu hổ quá, rõ ràng chính mắt hấn đã nhìn thấy, còn muốn hỏi nàng.

“Đúng vậy, nếu không phải chính mắt ta nhìn thấy, thì ta đã nghĩ ngươi là một đứa bé trai.” Hấn đột nhiên thở dài.

“Vì sao?”

“Ngực và lưng của ngươi bằng phẳng giống nhau, ôm ngươi, giống như ôm cây sào trúc.”

Hồng Tụ ngây người một lúc, mày liễu nhíu lại, vẫn là không hiểu, đành phải gật đầu: “Giống sào trúc cũng không tệ, ít nhất ta đỡ được đại thiếu.” Coi như có chút lợi ích, cũng được.

Nghe như vậy, Doãn Tử Liên bất lực nhắm mắt lại.

Nha đầu kia căn bản không mở mang đầu óc, hấn có thể nào hy vọng xa vời nàng có tình cảm với hấn?

Chắc là do nàng ở cùng với các nô tì không tốt, mới có thể làm nàng ngay cả lời chế nhạo của hấn cũng nghe không hiểu.

“Tự nhi, người có biết, ta đã nhìn thấy thân mình của người, là phải chịu trách nhiệm với người?” Hấn cố gắng nhẫn nại, lần nữa gợi ý cho nàng biết, mong nàng có thể sớm một chút mở mang đầu óc, đừng để hấn chờ lâu quá.

Hồng Tự bĩu môi, vẻ mặt khó xử: “Nhưng là, cho dù là như vậy, cũng không thể để đại thiếu hầu hạ ta đi chứ?”

Doãn Tử Liên giật mình, đẩy nàng ra một chút: “Lời này là có ý gì?”

“Đại thiếu có nói qua, ta đã nhìn thấy thân mình đại thiếu, cho nên phải có trách nhiệm với người, phải hầu hạ bên người đại thiếu, cho nên đổi lại, đại thiếu đã nhìn thấy thân thể của ta, tương đương cũng phải hầu hạ ta, đúng không? Ta là nha hoàn bên người đại thiếu, làm sao có thể để cho đại thiếu hầu hạ?”

Kinh ngạc nhìn nàng một lúc lâu, Doãn Tử Liên nhin không được cười ra tiếng.

Thua rồi! Thật sự là thua dưới tay nàng rồi, phá hỏng lời nói của chính mình!

“Đại thiếu?”

“Có muốn học điêu khắc không?” Hấn bất ngờ nói.

“Đại thiếu nguyện ý dạy ta?” Hai mắt nàng tỏa sáng.

“Có cái gì không thể?” Cũng không tin sớm chiều ở chung, nàng còn không động tình!

6. Chương 6: Chương 3.1

Thời gian lên đèn, trong căn phòng nhỏ ở phía tây nhất của Hạ Hà trai, truyền đến thanh âm điêu khắc rất nhỏ.

Chỉ thấy phía trước một cái bàn nhỏ, Hồng Tự đang chuyên chú điêu khắc, nương theo ánh nến trên bàn, đôi mắt to chớp chớp cũng không chớp sửa chữa tốt cho đến điểm nhỏ nhất

“Hồng Tự tỷ tỷ, Vi gia ở đang chờ ở đại sảnh.” Đột nhiên, bên ngoài phòng truyền đến tiếng khê gọi của tiểu nha hoàn.

Hồng Tự nghe tiếng, chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, “Ta biết rồi.” Vuốt vuốt trán, nàng xem xét lại lần nữa mỗi hoa văn tinh tế trên bản gỗ điêu khắc, mới chậm rãi đứng dậy.

Bên ngoài sớm đã là thời gian lên đèn, con đường thông Hạ Hà trai với chủ viện đều đã đốt đèn, khiến nàng không đến mức sờ soạn để đi đến đại sảnh.

Vừa bước vào đại sảnh, liền thấy Vi Tổ Hạo quay đầu.

“Hồng Tự cô nương.”

“Vi gia không cần đa lễ.” Hồng Tự khê cười.

Chủ tử quen biết Vi gia đã nhiều năm, nhưng qua lại tương đối mật thiết, là hai năm nay mới bắt đầu.

“Không biết bức tranh kia của đại gia đã vẽ xong chưa?” Vi Tổ Hạo ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, đôi mắt lạnh lợi sắc bén chính là nơi sinh động nhất trên gương mặt.

“Vi gia, xin lỗi, mấy ngày nay đại gia đều ở Túy Nguyệt lâu, nô tỳ không rõ ràng lắm.” Vẻ mặt nàng thật có lỗi.

“Phải không?” Vi Tổ Hạo tựa hồ cũng không thấy ngoài ý muốn, lại hỏi: “Như vậy tranh khắc bản của Hồng Tự cô nương đã khắc xong chưa?”

“Ngày mai là có thể hoàn thành.”

Từ vài năm trước sau khi chủ tử dạy nàng điêu khắc, nàng liền cầm đầu vào trong bản khắc, chỉ vì tranh chỉ có thể có một bức, nhưng tranh khắc bản thì không giống, chỉ cần có thể khắc xong bản khắc, có thể sao chép ra nhiều bức tranh, không sợ tranh bị bản hoặc bị tổn hại, tùy thời có thể vẽ lại.

Nàng mê tranh khắc bản, nguyên nhân đến từ bức họa phụ thân của năm đó mà chủ tử vẽ cho nàng, nàng lo có ngày tranh sẽ vì ẩm ướt mà bị mờ, lại nghe chủ tử đề cập đến tranh khắc bản, liền thử sao chép tranh của chủ tử ra bản khắc, sau khi thí nghiệm qua thí nghiệm lại rất nhiều lần, rốt cục thành công in ấn ra bức họa của phụ thân.

Từ đó về sau, nàng thường lấy tranh của chủ tử khắc thử, sau đó in lại.

Có lúc Vi gia thấy được, nhiều lần yêu cầu tranh của nàng, nàng nguyên bản không chịu, nhưng vừa nghe một bức tranh có thể trị giá mấy lượng bạc, không khỏi dao động.

Chỉ vì khế bán mình của nàng cũng sắp hết hạn, mà chủ tử lại chưa từng cùng nàng đề cập qua việc này. Nàng biết chủ tử vẫn muốn nhận một nam hài bên mình, cho nên nàng cũng không dám hỏi hấn sau khi hết hạn, mình có thể ở lại trong phủ nữa hay không.

Cho nên, nàng phải tính trước ình, bởi vì phụ thân đã không cần nàng, đợi khế bán mình của nàng hết hạn, phải tay làm hàm nhai sống qua ngày, nếu tranh khắc bản của nàng thật sự trị giá một ít tiền, nàng sao không trải sẵn đường cho tương lai của mình chứ?

Ôm ý niệm này trong đầu, nàng lấy “Hỏa Liên” làm danh, giấu chủ tử đem tranh khắc bản giao cho Vi gia bán ra, tháng trước mới giao ra bức thứ nhất, liền đổi lấy mười lượng bạc, nếu có thể bán nhiều thêm vài bức, tương lai rời khỏi Doãn phủ, nàng cũng không sợ bản thân lưu lạc đầu đường.

“Vậy thật sự là quá tốt.” Vi Tổ Hạo vừa lòng gật đầu: “Như vậy, ngày mai ta lại đến một chuyến.”

“Làm phiền Vi gia.” Nàng cười đưa hấn đến cửa sảnh, nhìn bóng lưng hấn rời xa, mới hướng ra ngoài mà đi, dọc theo đường đi gặp các nha hoàn, ai ai cũng hạ thấp người chào hỏi, gọi nàng một tiếng Hồng Tụ tỷ tỷ.

Bọn nha hoàn ở trong phủ việc đến việc đi, vì ngày Tết tới gần mà xóa cũ lập mới, nhưng mà việc này cho tới bây giờ nàng chưa từng làm qua, bởi vì công việc của nàng chỉ là ở bên người chủ tử.

“Hồng Tụ tỷ tỷ, đây là bái thiếp được gửi cho đại gia.”

Đi đến bên ngoài đại sảnh, một nha hoàn đi đến trước mặt, giao bái thiếp mạ vàng vào trong tay nàng.

“Cám ơn.” Hồng Tụ khẽ gật đầu, nhìn bái thiếp trong tay, không cần mở ra, cũng đoán được là thiếp mời của Tuyền Vương thế tử.

Mấy năm nay, tranh của chủ tử luôn được yêu thích, trong đó Tuyền Vương là yêu thích nhất, chỉ cần tranh vừa ra, đối phương lập tức ra giá cao để thu mua, cũng bởi vậy Tuyền Vương cùng con trai hấn thường lấy các loại danh nghĩa mời chủ tử qua phủ, mục đích không ngoại lệ là mong chủ tử có thể đặc biệt vẽ tranh cho bọn hấn.

Nhưng cũng không biết vì sao, chủ tử từ trước đến nay vẫn không đáp ứng.

Thu bái thiếp vào lòng ngực, nàng đi về hướng cửa lớn, gã sai vặt bên cửa thấy thế, lập tức hỏi: “Hồng Tụ muốn ra ngoài? Muốn chuẩn bị xe ngựa hay không?”

“Không cần.” Nàng buồn cười nhìn hấn.

Đây là thế nào? Tưởng nàng là thiên kim đại tiểu thư sao? Nàng bật cười lắc đầu, đi ra ngoài.

Nói cũng lạ, những năm gần đây, thái độ với nàng của hạ nhân trong phủ tốt đến mức khiến nàng trăm tư khó giải.

Những hạ nhân từng bắt nạt nàng, không biết vì sao trong nháy mắt đều mất tích hết, lại đổi một đám nô bộc mới đối đãi với nàng tương đối tốt, tốt đến mức... ngẫu nhiên sẽ làm nàng không hiểu ra sao. Nhưng, có người tốt với mình là chuyện tốt, nàng tất nhiên là vui vẻ tiếp nhận.

Bỏ tâm tư qua một bên, nàng bước nhanh đến bờ sông náo nhiệt, hướng về Tiêu Kim Quật nổi danh nhất Kim Lăng thành.

Trên đường cái tràn ngập không khí ngày Tết, cơn gió lạnh ập vào mặt, làm nàng nắm chặt vạt áo, dư quang thoáng nhìn đôi nam nữ mang theo con mua hàng Tết ở bên đường, nàng không khỏi nhìn đến xuất thần.

Khế mười năm của nàng sắp đến, phụ thân sẽ tới tìm nàng sao?

Nếu phụ thân không tới, mười năm khế đến, nàng rút cuộc sẽ đi về đâu?

Túy Nguyệt lâu được phong làm Giang Nam đệ nhất lâu vì bảy tầng kiến trúc của nó, đứng sừng sững bên cạnh bờ sông, Hồng Tụ vào từ cửa lớn, mới đi vào đại sảnh, chuông quây vừa thấy nàng, lập tức tiến lên nghênh đón.

“Hồng Tụ, đại gia ở trong phòng thượng hạng lầu ba.”

“Chuông quây, người vừa gặp ta là biết ta muốn tìm ai?” Nàng cười hỏi.

“Trừ tìm đại gia, người không có lý do gì đến Túy Nguyệt lâu.”

“Cũng phải.” Nàng thề lưỡi, đi theo chuông quây lên lầu.

Mấy năm nay, chủ tử bắt đầu qua lại Túy Nguyệt lâu, có khi là Vi gia sắp xếp, có khi là Tổng đại nhân hẹn, thật ra như vậy cũng tốt, bằng không luôn buồn ở nhà, không bệnh cũng sẽ buồn ra bệnh.

Chỉ là, nàng không khỏi cảm thấy, hoàn cảnh như vậy rất phức tạp a

“Này, chuông quây, đổi hoa nường cho ta, bọn nữ nhân kia toàn là vẻ mặt cầu xin, là đặc biệt đến làm ta cau mày phải không?” Gian sương phòng phía trước hành lang dài đi ra một nam tử, vừa thấy chuông quây, lập tức lớn tiếng thét to.

Hồng Tụ thấy thế, rũ hàng mi dài, tự động so sánh hẳn với chủ tử nhà mình.

Chủ tử nhà nàng tuấn mỹ phong lưu, nam tử này hạ lưu đáng khinh; Chủ tử nhà nàng là đến đây ngâm hoa tụng liễu, tìm cảm hứng vẽ, nam tử này tới tầm hoa vấn liễu... Vô sỉ!

Rất tự nhiên mà nhăn mày, chuyển tầm mắt, nháy mắt tiếp theo lại cảm thấy đột nhiên có một cái bóng tới gần, nàng khó hiểu giương mắt, liền đối diện với thần thái đáng khinh của nam tử hạ lưu.

“Chuông quây, người này đi, đêm nay ta cần nàng ta!” Nam nhân mê đắm đánh giá nàng, liếm môi, như là đang ảo tưởng phải như thế nào nuốt nàng vào bụng.

Hồng Tụ nhin lại cổ xúc động muốn phun ra, kéo lên nụ cười run rẩy: “Khách quan, ngài hiểu lầm, nô tỳ không phải...”

“Thanh âm cô nường này thực ngọt, ở trên giường kêu lên chắc chắn sẽ hết sức mất hồn!” Nam nhân mắt điếc tai ngơ, sờ lên cổ tay nàng.

“Khách quan, nàng là người mà người không thể chạm vào!”

Chuông quây không kịp ngăn cản, trong nháy mắt bên trán Hồng Tụ nổi lên gân xanh, một tay bẻ ngược bàn tay của nam nhân, một cước đá lên lưng hắn, dẫm lên mặt đất.

“Khách quan, nô tỳ là tới tìm người, không phải tới bán thân, mở to mắt một chút.” Nàng cười rất ngọt, nhưng hàm răng trắng đều thiếu chút nữa bị cắn nát.

Nàng đi theo bên người chủ tử từ nhỏ, chẳng những học được cầm kỳ thư họa, càn học võ nghệ, bởi vì thân thể chủ tử suy yếu, vì bảo hộ chủ tử, nàng đặc biệt nhờ Liêm Trinh dạy công phu, chỉ mong mình có thể mười phần hoàn mỹ.

Về phương diện khác, nàng cũng đặt ra tiêu chuẩn cao yêu cầu mình phải đoan trang dịu dàng, không làm chủ tử mất mặt, cho nên cho dù nội tâm có không hài lòng, vẫn là phải bảo trì nụ cười ngọt ngào trên mặt.

“Hồng Tụ, được rồi, được rồi, mau buông hắn ra đi.” Chuông quây đau đầu khuyên can.

Đang lúc nàng còn cân nhắc xem có nên nhanh như vậy mà bỏ qua cho tên nam nhân không có mắt này, thì nghe thấy một thanh âm tà mị của nam nhân: “Tụ nhi, nâng chân cao như vậy, không sợ lạnh sao?”

Hồng Tụ sửng sốt, nhìn xuống dưới, kinh ngạc thấy mình mới vừa rồi khi đá người, chân mở ra rất to, bây giờ ngồi dẫm trên lưng nam nhân, làm làn váy lật lên đầu gối, xấu hổ đến mức nàng vội đứng dậy chỉnh y phục, cúi người với chủ tử.

“Gia.”

Doãn Tử Liên nhìn chăm chăm nàng, lập tức quay người vào phòng, nàng lập tức nhanh chân đuổi kịp, ném cục diện rối rắm cho chương quỳ xử lý.

“Gia, người đang giận ta sao? Ta không phải cố ý muốn đánh người, thật sự là hấn rất ghê tởm, quần lầy ta không tha.” Vừa vào phòng, Hồng Tụ lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ mà giải thích, vẻ mặt khờ khạo ngọt ngào kia, không có sai biệt gì so với lúc nhỏ.

“Oa, không phải cố ý cũng có thể đánh người ta bất tỉnh, nếu cố ý, không phải là đánh chết người rồi sao, đến lúc đó ta phải bắt nàng thì làm sao đây, Tử Liên?”

Hồng Tụ vừa nhắc mắt, mới phát hiện Tống Nguyên Hi cũng có mặt, lập tức thần sắc nghiêm chỉnh, bình tĩnh mà chống đỡ.

“Yên tâm, người cứ việc làm, ta sẽ thay nàng ta mua sẵn quan tài.”

Nghe vậy, nàng đáng thương hề hề cúi đầu. Hu hu, gia thật xấu, không muốn cứu nàng, chỉ nguyện tặng quan tài...

“Người tên vô tâm vô phế, một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, sao nỡ để nàng ta chịu chết?” Tống Nguyên Hi cười mắng, đi đến bên người nàng: “Hồng Tụ, không bằng như vậy đi, đợi khế bán mình đến kỳ, đến chỗ ta, ta tuyệt đối sẽ càng yêu thương người hơn chủ tử của người.”

7. Chương 7: Chương 3.2

Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt càng thêm thanh lệ trong mấy năm gần đây của Hồng Tụ, cảm thấy nam nhân ở Doãn gia đều rất dễ tiện, có hàng tốt đều giấu đi, hại hắn chỉ có thể đứng nhìn từ xa, ngẫu nhiên đến gần một chút còn phải đề phòng bị đánh.

Hồng Tụ không nhúc nhích, thẳng đến khi tay hắn sắp sờ lên mặt nàng thì mới cười: “Đại nhân, mới vừa rồi xương tay của tên nam nhân kia hình như đã bị ta bẻ gãy, người cũng muốn thử tư vị bị bẻ gãy tay sao?”

“... Kém xa như vậy? Chủ tử nhà người là có thể ôm ôm ấp ấp người, mà ta chỉ muốn sờ mặt của người cũng không được?” Hắn oán trách, mỹ nhân ai ai cũng là của người khác.

“Hắn là gia của ta, người là ai?” Dựa vào mấy năm nay thăm dò biết được sự thật hắn là hồ giấy, nàng nhếch miệng đáp rất khinh thường. Huống chi, gia cũng không có ôm ôm ấp ấp nàng.

Tống Nguyên Hi nghe vậy, giống như là thống khổ vậy che lại ngực trái, một đường lui về bên bạn tốt, nhắm hướng vai hắn mà đổ xuống.

“Tử Liên, người có thể dạy ta rớt cuộc là dạy dỗ gia nô thế nào không? Lần sau đem bí tịch cho ta, ta cũng phải tìm một đứa trẻ tám tuổi để bồi dưỡng.”

“Không có bí tịch, là yêu.” Doãn Tử Liên nói là nói với hắn, mắt lại nhìn thẳng giai nhân trước mắt.

Cô gái mà hắn tự tay dạy dỗ, đã trưởng thành như ước vọng của hắn, ngũ quan hiển thị vẻ phong tình mê người, ở trước mặt hắn có phong thái yếu điệu, khí chất xuất trần, được mọi người hết lòng ca ngợi, mọi người đều nói hắn tốt số, nhưng chỉ có ở trước mặt hắn, nàng vẫn giương oai như đứa trẻ, nửa điểm tình thú cũng không thông, muốn đợi cho nàng mở mang đầu óc, hắn thật sự phải sống lâu một chút.

“Oa... Cái thùng này không đủ để ta nôn, kêu chương quỳ mang thêm hai cái thùng lên đây.”

“Há tất phí công, người trực tiếp cút đến nhà xí nôn cho tận hứng, bớt làm chương mất ở đây.” Doãn Tử Liên tựa tiểu phi tiểu mà nhìn hắn.

“... Người không thể bởi vì nàng không phản ứng mà trút giận lên ta.” Tống Nguyên Hi hạ thấp giọng oán giận.

“Ai bảo người ở bên cạnh ta làm gì?”

“Tri kỷ là như thế này đây hả?” Không có nhân tính.

“Là bạn tâm giao.”

“Ta thật sự là bất hạnh tám đời, đời này mới có thể bại trong tay ngươi.” Tống Nguyên Hi nhắm mắt lại, lấy vai hấn làm gối.

Hắn vẫn còn độc thân, bình thường vừa phá án vừa khai đường, vất vả lắm mới có chút thời gian rảnh tụ họp với bạn tri kỷ, không ngờ người yêu của người ta vừa tới thì đã đuổi hắn đi, làm hắn giận không thở nổi.

Doãn Tử Liên lười đẩy hắn, nhưng thấy Hồng Tụ bước đến, một tay đẩy Tống Nguyên Hi ra.

“Oa!” Hắn không kịp phòng bị đã bị đẩy một phát xuống ghế gấm, ngã chổng mông lên trời, chật vật xoay người ngồi dậy trừng thẳng mắt nhìn đôi nam nữ trước mặt: “Bây giờ là sao đây? Ta chuyên bị người Doãn gia các ngươi bắt nạt?”

Hắn là tri phủ đại nhân, là quan đó! Cho dù hắn rất không câu nệ tiểu tiết, đối đãi với ai cũng hiền hoà hữu lễ, cũng không có nghĩa là hắn sẽ chịu bị đối đãi vô lễ, chẳng lẽ thật sự muốn buộc hắn xuất ra phong cách nhà quan, ra oai phủ đầu sao?

Doãn Tử Liên một chút cũng không để ý đến hắn, nhìn chằm chằm Hồng Tụ, thấy nàng thở phì phì trừng mắt nhìn Tống Nguyên Hi, hắn không khỏi cúi đầu cười, trong lòng thoáng cảm thấy trấn an.

Cử chỉ kia tựa như lúc Đan Hòa được ba tuổi, bất mãn nhị đệ luôn gác tay lên vai tam đệ, tiến lên một phát đánh nhị đệ lui lại vài bước.

May mắn là còn có thể cứu được, thất khiếu ít nhất thông được một khiếu, không uống công hắn đợi nàng nhiều năm.

“Đại nhân xin tự trọng, xương cốt của chủ tử nhà ta không tốt, ngươi gác lên vai hắn như vậy, nếu gác đến đau hắn thì làm sao hả?” Sắc mặt Hồng Tụ không thiện cảm chờ Tống Nguyên Hi, nguyên nhân đến từ chính chủ tử nói hắn là bạn tâm giao. Danh hiệu này nàng vĩnh viễn cũng không có được, thế mà lại cho cái tên đại nhân lưu manh này...

Huống hồ, bộ dáng hắn ngủ ở trên vai chủ tử rất ái muội, làm nàng không thoải mái, không thể cho phép.

“Ngươi...” Chủ tử nhà ngươi là cảnh vàng lá ngọc, còn hắn là giò thối trong mương sao?

“Gia, Vi gia đang chờ bức “Tuế Hàn Tam Mĩ” của ngươi, có phải là nên trở về phủ hay không?” Hồng Tụ hoàn toàn không để ý tới hắn, quay đầu hỏi chủ tử, cũng âm thầm tính trong lòng sau này phải tách hai người ra, hai đại nam nhân cùng trong một phòng, một nửa hoa nương cũng không có, cảnh tượng này làm nàng nhớ tới chủ tử chưa từng thích cô nương nào đến gần mình, cùng với năm đó hắn kiên trì nam nữ không có khả năng trở thành bạn tâm giao, không khỏi lo lắng hắn có phải thích nam nhân hay không.

Nhưng cho dù có thích, cũng không nên là tên tri phủ đại nhân giấy này a!

“Tìm không ra mỹ nhân, ngươi nói nên làm sao bây giờ?” Doãn Tử Liên cười hỏi một cách lười biếng.

“Ta có thể bàn bạc với nhị gia, mượn hoa khôi về phủ.” Nàng nghĩ nghĩ, lập tức tìm được biện pháp vẹn cả đôi đường. Hoa khôi Lăng Yên của Túy Nguyệt lâu bán nọ cười chứ không bán thân, vô cùng xinh đẹp, nếu có thể để gia cùng nàng ở chung một phòng, chắc chắn hắn sẽ thích nữ tử.

Nghe vậy, Doãn Tử Liên thất bại nhắm mắt lại, Tống Nguyên Hi ở một bên bật cười ha hả lên.

Đứng lên, phỉ phỉ cát bụi trên người, khi hắn đi qua người bạn tốt, về mặt khoái trá nói: “Tử Liên, đây là báo ứng cho việc ngươi phóng túng nàng bắt nạt ta.”

Doãn Tử Liên nhìn về phía hắn, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đúng vậy, ta gặp báo ứng, cho nên bức “Xuân Hi Đồ” mà ngươi muốn lấy đi tặng người khác, ta đại khái vẽ không ra.”

“Này!” Tống Nguyên Hi lập tức lại gần hắn, thấp giọng mắng, “Có thể đừng đem chuyện tư của các ngươi liên lụy đến ta? Thích thì nói, ngươi không nói, cô nương đầu gối kia vô tâm vô phách, sẽ không biết.”

“Lẽ nào còn bắt ta nói trước?” Hắn hừ một tiếng, bại trong tay nàng đã đủ buồn nôn rồi, vì sao còn muốn hắn mở miệng trước?

“Chớ quên mười năm khế ước của nàng ta cũng sắp đến, đến lúc đó người ta vỗ vỗ mông chạy lấy người, người thì đeo theo cái ngông nghênh của người mà đuổi theo nàng đi.” Tống Nguyên Hi cười lạnh, cảm giác có cái bóng tới gần, lập tức lưu loát nhảy một bước sang bên cạnh, chạy lấy người.

“Gia, người cùng đại nhân đang nói cái gì đó?” Sắc mặt Hồng Tụ khó coi ép hỏi.

“Không có gì, hồi phủ.”

“Vậy được, ta đi tới chỗ nhị gia mượn người.”

Doãn Tử Liên lạnh lùng nhìn nàng, thực nhẫn nại nhắm mắt lại, rời khỏi trước.

“Theo ta thấy, gia vẫn là đi lại quá thân mật với Tống đại nhân, con người của hắn rất không đứng đắn.” Trở lại Doãn phủ Hạ Hà trai, đóng cửa lại, Hồng Tụ mới phun ra hết những lời giấu đầy bụng.

Nàng lưu loát sai người chuẩn bị trà nóng, nước ấm, thay chủ tử lau mặt và tay chân, chải gọn mái tóc chưa buộc của hắn, nhin không được lắc đầu: “Tóc của gia quá dài, vẫn là không buộc lên sao?”

“... Tụ nhi, người khát không?”

“Không khát.” Nàng vô tâm lắc đầu, thoáng nhìn thấy tiểu nha hoàn đưa tới hai bình trà, nhanh tay rót một ly cho hắn, tự nhiên cũng không lạnh nhạt với Lăng Yên ngồi ở một bên ghé gắm: “Lăng Yên cô nương, trà táo đỏ pha nhân này vô cùng tốt với nữ tử, vào đông rồi thì uống nhiều chút.”

“Đa tạ.” Lăng Yên híp đôi mắt câu hồn lại cười, làm gương lên đôi mi thanh tú, thoáng ngửi trà.

“Trà tốt cho các cô nương thì cho ta làm gì?” Doãn Tử Liên ngồi trước bàn ung dung hỏi.

“Bình trà này của gia ta cho thêm gừng, có thể giải cảm, còn cho thêm cầu kỷ bổ thận làm sáng mắt.”

Doãn Tử Liên không khỏi buồn cười: “Từ khi nào mà người trở thành đại phu rồi?”

“Ta không phải đại phu, chỉ là nhớ đến phương thuốc mà khi xưa phụ thân cho nương uống thôi.” Nàng nói xong, đôi mắt khẽ ánh lên nét chua chát.

Tuy nói vài năm gần đây xương cốt của gia đã mạnh hơn nhiều, nhưng hàng năm bắt đầu vào đông, chứng ho vẫn như cũ dễ dàng tái phát. Mà hắn lại không thích uống thuốc, càng ghét lấy dính một thân toàn mùi thuốc, nàng đành phải tìm các dược liệu có hương tương đối thuần mà hầm thành nước trà, để hắn uống nhiều chút.

“Cho thêm những thứ này, sẽ tốt hơn cho chứng ho của ta?”

“Uống chút trà nóng, sẽ bớt ho, nhưng mà trà này chủ yếu là giúp gia dễ dàng hoàn thành bức họa trong đêm nay.” Nàng cười đến hết sức dịu dàng đoan trang, giống một thiên kim tiểu thư thướt tha đằm thắm.

“... Người sẽ không quên xương cốt của ta không thích hợp thức đêm?”

“Ta đương nhiên biết.” Nàng đi theo bên người hắn cũng không phải một năm hai năm, làm sao có thể làm không rõ tình trạng như vậy? “Cho nên, ta sẽ ở đây cùng gia, giúp gia chuẩn bị mực, nhìn gia hoàn thành.”

“...” Doãn Tử Liên rũ hàng mi đại, dư quang thoáng nhìn thấy Lăng Yên che miệng cười khê, không khỏi hờn giận.

Lăng Yên xứng là hoa khôi của Túy Nguyệt lâu, là nữ tử vừa mắt hắn nhất trong khoảng thời gian hai năm nay, thân là hồng phần tri kỷ của hắn, chuyện đáy lòng của hắn nàng ít nhiều cũng biết đôi chút.

“Gia, nên bắt đầu rồi.” Hồng Tụ bắt đầu tính thời gian. Tốc độ vẽ của gia khá nhanh, chỉ cần suy nghĩ xong, một bức họa căn bản phí không hết một canh giờ, hơn nữa “Tuế Hàn Tam Mĩ” tối thiểu hắn là đã hoàn thành hai mĩ rồi, cho nên thêm thêm tính tính, đại khái chỉ cần hơn nửa canh giờ một chút là được, căn bản sẽ không để gia thức qua nửa đêm.

“... Sao mà ta cảm thấy người còn giống chủ tử hơn ta?”

“Gia, lời thì không phải nói như vậy.” Nàng cười ngọt ngào, bắt đầu tìm bức tranh hắn vẽ chưa xong trên giá sách phía sau hắn: “Là tự người đồng ý để ta quản lý tất cả tranh, cho nên hiện tại, ta không phải nha

hoàn của người, mà là nha nhân của người, phụ trách giao tranh của người cho Vi gia, nếu người không tăng tốc vẽ tranh, ta làm sao ăn nói với Vi gia đây?”

“Nghe qua có vài phần mùi vị ăn cây táo, rào cây sung nhỉ.” Hấn cười hừ đứng dậy, nắm bàn tay lấy tranh của nàng.

“Gia?” Nàng quay đầu, mới phát hiện hấn gần ngay trước mắt, liền ngay cả lồng ngực của hấn cũng cơ hồ dán sau gáy của nàng, thoáng chốc làm đầu óc nàng trống rỗng.

8. Chương 8: Chương 3.3

Chờ đến khi hấn nắm tay của nàng, cảm giác rất ấm áp rất chắc chắn, ngón tay trắng dài cực kỳ hữu lực... Đây không phải lần đầu tiên gia nắm tay nàng, cũng không biết nói vì sao, khi tuổi của nàng ngày càng lớn hơn, thì cảm thấy hành động này của gia có chút cổ quái, khiến cho tim nàng đập rất nhanh.

“Người lấy tập vẽ làm cái gì?” Sau đó hấn lấy tranh khắc bản đặt lại trên khung, từ phía dưới lấy tranh cuốn ra.

“Ta tưởng gia định tạo bản gốc.” Nàng cúi mặt, không ngừng hít sâu không chế tim đập.

“Ta cũng không làm bản gốc, vẽ trong tập vẽ, tất cả đều là vẽ chơi nhất thời, người đừng lấy nhầm.” Hấn nói xong, buông ra tay nàng, ngồi trở lại bàn.

“À.” Nàng nhu thuận gật đầu, sau khi xác định nhịp tim đã khôi phục bình thường mới xoay người, đi đến bên bàn, vừa vận nhìn thấy hấn mở tranh cuốn ra, từng vòng tranh cuốn được mở ra bằng phẳng, nàng xem thấy trống không.

Nàng sửng sốt, chớp mắt mấy cái, nhìn lại, trống không vẫn là trống không!

“... Gia, đây là bức Tuế Hàn Tam Mỹ, không phải ba tháng trước đã vẽ rồi sao?” Nàng cười, nhưng nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi, gân xanh ở bên trán giật giật.

“Không thể sao?”

“Vậy làm sao, làm sao...”

“Chẳng lẽ ta cũng không thể cảm thấy mệt sao?” Khế ước bản mình của nàng cũng sắp đến kỳ hạn, nàng lại chẳng nhắc gì đến, lẽ bảo hấn bắt đầu làm việc dù sao vẫn cảm thấy không có chút hứng thú.

“Nhưng, nhưng mà...” Như vậy làm sao mà có thể vẽ xong trong hai canh giờ chứ? Hấn không thể ngủ quá muộn, không thể ngủ không đủ, bây giờ đã bắt đầu mùa đông, chỉ sợ sức khỏe của hấn sẽ có vấn đề.

“Được rồi, người đi ra ngoài đi.”

“Ồ?”

“Không phải muốn ta vẽ tranh?”

“Nhưng mà”

“Đi.”

Hồng Tụ há miệng muốn nói, lại nhìn thấy hấn cũng chẳng thèm nhìn nàng một lần, không khỏi đáng thương cúi thấp đầu đi ra bên ngoài, chính lúc đó lại nghe hấn khẽ gọi.

“Tụ nhi.”

“Có.” Nàng quay đầu, cười tươi chờ hấn căn dặn.

“Đêm nay Lăng Yên muốn ở chỗ này qua đêm.”

Nàng sửng sốt, lập tức lại cong môi mỉm cười. “Được, ta biết, ta lập tức đi chuẩn bị một gian phòng khách.”

“Không cần.”

Hồng Tụ ngây ngẩn nhìn hắn.“Gia, không cần là có ý gì?”

“Không cần chính là không cần, người có thể đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.” Trong lúc nói, mắt của hắn cũng không nâng lên, bắt đầu viết.

Nghiêng đầu nhìn hắn một hồi, hắn lại không thèm quan tâm đến, cuối cùng nàng chỉ có thể kéo bước chân nặng nề tiếp tục đi ra ngoài, khi rời đi, còn phải bắt buộc chính mình mỉm cười với Lăng Yên.

Sau khi trở lại căn phòng nhỏ ở phía tây, nàng thất thần chuẩn bị màu, cầm lấy cây cọ lớn, tô màu từng bản khắc, trong đầu không ngừng tự hỏi chủ tử nói không cần đại biểu cho ý gì.

Chủ tử thường khen nàng thông minh, nàng lại cảm thấy tuyệt không phải vậy, nếu nàng thật sự là thông minh, vì sao nàng nắm bắt không được tâm tư của hắn?

Chủ tử có thể gần nữ sắc nhiều chút, là chuyện tốt, phong thái nam nhân cũng không bị suy giảm, nhưng mà... Vì sao lòng của nàng lại buồn như vậy? Tựa như ba năm trước đây, khi nhìn thấy một tượng điêu khắc đứa bé gái giống như của nàng ở trên người Đan Hòa, cũng buồn như vậy.

Hai cái canh giờ sau, một thân ảnh ở bên ngoài thư phòng, lén lút nhìn lén qua tấm lớp giấy mỏng dán trên các khung cửa, muốn nhìn coi động tĩnh bên trong.

Nhưng mà lớp giấy cửa có vẽ tranh, mờ mịt một mảnh, căn bản thấy không rõ lắm, vì thế nàng nhắm mắt lại, dùng tâm linh nghe, bên trong cũng không vang lên tiếng động nào.

Đây là như thế nào?

“Hong Tụ, người đang làm cái gì?”

“A!” Nàng hoảng sợ quay người lại, thấy Liêm Trinh, âm thầm thở ra, cố gắng giương lên nụ cười ngọt ảm.“Liêm đại ca, đã trễ thế này, huynh còn chưa nghỉ ngơi?”

“Ta vừa mới trở về, muội thì sao? Ở trong này làm gì? Muốn vào thì vào đi.”

Khi Hồng Tụ không kịp ngăn cản, Liêm Trinh đương nhiên đẩy cửa ra, nàng chỉ có thể kiên trì đưa mắt tìm kiếm, cũng không thấy chủ tử ngồi ở bàn, tầm mắt chậm rãi di động, liền thấy hai người nằm ở trên giường gắm, dán sát nhau, gần sát như là đang chuẩn bị làm gì đó.

“Gia, thật sự xin lỗi!” Liêm Trinh thấy thế, chạy nhanh muốn kéo cửa lại, Hồng Tụ đẩy cửa ra, dùng sức rất lớn, làm cho ván cửa bật mạnh ra.“Hong Tụ, người làm cái gì vậy?”

Nàng cũng ngây ngẩn cả người, rũ mắt nhìn tay của mình. Nàng cũng không biết sao lại thế này, tay còn nhanh hơn so với đầu, nhanh đến mức trong thời gian ngắn nàng không thể tìm ra lý do để che giấu cử chỉ khó hiểu này.

“Tự nhi, đóng cửa lại.” Doãn Tử Liên cất giọng lười nhác mệnh lệnh.

Hồng Tụ nghe vậy, trong lòng không biết vì sao lại bóp chặt, có cảm giác khó chịu vì bị từ chối từ xa nghìn dặm, nhưng nàng vẫn là gợi lên tươi cười, suy nghĩ cực nhanh, đi đến trước giường gắm, từ trong lòng lấy ra thiệp mời của phủ Tuyền vương gia.

“Gia, ta đã quên nói với người, đây là thiệp mời mà buổi tối Tuyền vương phủ mới chuyển qua.” Hai tay nàng cầm thiệp mời đưa tới trước mặt hắn, làm cho hắn không thể không đưa tay tiếp nhận.

Doãn Tử Liên quan sát nàng, đưa tay nhận lấy trong nháy mắt, nàng cũng nhanh chóng kéo Lăng Yên đẩy ra ngoài phòng.

“Gia, đêm đã khuya, Lăng Yên cô nương nhất định cũng rất mệt, ta đã chuẩn bị xong một gian phòng khách, bây giờ dẫn nàng ấy đi nghỉ ngơi.” Dứt lời, lập tức kéo Lăng Yên chạy giống như bay.

Liêm Trinh khó hiểu nhìn cảnh này, mãi đến khi chủ tử gọi hắn,“Liêm Trinh.”

“Có tiểu nhân.”

“Đã chuẩn bị tốt?” Mở thiệp mời ra, hắn thản nhiên lướt qua.

“Vâng, tiểu nhân đã chuẩn bị tốt, chờ trời vừa sáng, tiểu nhân liền chuẩn bị xuất phát.”

Doãn Tử Liên giương mắt, cười khê: “Vất vả người, Liêm Trinh.”

“Một chút cũng không vất vả, chỉ cần có thể giúp được gia, tiểu nhân cảm thấy rất vui.” Liêm Trinh cười đến vẻ mặt thật thà, lại đột nhiên thu lại nụ cười: “Nhưng mà, tiểu nhân không có ở bên cạnh gia, gia cũng không nên đi ra ngoài thường xuyên mới tốt.”

Từ nhỏ đến lớn hần đã theo bên cạnh chủ tử, năm đó gia trúng độc, hần cũng không ở bên cạnh, việc này khiến cho hần canh cánh trong lòng, từ đó về sau, chỉ cần ra ngoài, hần đều tận sức không rời khỏi gia.

“Như thế nào, người nghĩ là sau khi nhiều năm, còn có người muốn mạng của ta?” Hần cười đến hết sức nhẹ nhàng.

“Một ngày còn chưa bắt được hung thủ, thì không thể biết được động cơ của đối phương, vẫn nên cẩn thận.”

“Hung thủ?” Hần khê cười.

Rất nhiều chuyện, trong lòng hần hiểu rõ, nhưng không tính đuổi theo công lý, bởi vì đuổi theo ra đáp án, cũng không có cách nào trả lại cho hần một thân thể khỏe mạnh, cho nên thay vì vội bắt hung thủ, chẳng thà tìm thứ có thể giúp hần bình phục thì hay hơn.

Nhưng mà nói thật ra, bây giờ hần thế nhưng có chút cảm kích người hạ độc hần.

Nếu không có đối phương, hần sẽ không bị chặn đứt con đường làm quan, đương nhiên sẽ không gặp Tụ nhi, như vậy, hần sẽ vĩnh viễn không thể nếm qua mùi vị chua chát ngọt ngào trong trái tim, cũng vĩnh viễn sẽ không biết, cái gì gọi là vương bận.

Khóe đuôi mắt thoáng nhìn bóng dáng nho nhỏ của Hồng Tụ bước tới, khóe môi hần xóa đi nụ cười thỏa mãn, vừa nâng mắt, liền nhìn thấy nàng mím môi giống như là phạm phải sai lầm.

“Gia, Lăng Yên cô nương đã trở về.”

“VẬY sao?”

“Ta muốn giữ lại, nhưng nàng ấy lại nói muốn về Tụy Nguyệt lâu, ta không có thể giữ nàng ấy lại.” Nàng nói xong, không khỏi suy nghĩ có phải là do động tác của mình quá thô lỗ, dọa Lăng Yên, mới có thể khiến người ta nhanh chóng bỏ chạy như vậy.

“Đành vậy.” Doãn Tử Liên miễn cưỡng ngồi dậy: “Tụ nhi, sai người thông báo với nhị gia, hồng mai yến ngày mai, hần cùng ta đi tham dự.”

“Gia?” Liêm Trinh cùng Hồng Tụ đồng thời kinh hô.

“Còn ta và Liêm đại ca?” Nàng khó hiểu truy vấn.

“Liêm Trinh có việc phải ra ngoài một thời gian, mà người... ngoan ngoãn đợi ở trong phủ.”

“Ta muốn đi.” Hồng Tụ kiên trì.

“Ngay cả lời ta nói người cũng không nghe sao?”

“Nhưng mà...” Nàng mím môi, đôi mắt to vừa chuyển. Không thể dùng cách cứng rắn với chủ tử, đến lúc đó lên lút theo là được rồi. Hạ quyết tâm như thế, nàng lập tức giương nụ cười: “Ta đã biết, ta sắp xếp mấy bức tranh của gia trước, rồi sai người đi thông báo cho nhị gia.”

Nàng đi đến bên bàn, đã thấy tranh cuộn trải trên bàn vẫn còn trống: “... Gia, rốt cuộc vừa rồi người và Lăng Yên cô nương làm gì?” Nàng hỏi thật sự nhẹ nhàng, lại cảm giác có một ngọn lửa thiêu đốt trong ngực.

“Nói chuyện phiếm.” Hần trả lời rất tự nhiên.

Hồng Tụ khép mắt lại, cắn chặt răng, cười đến độ rất dữ tợn: “Hồng Tụ lui trước!”

Không được trách! Nàng hà tất sốt ruột như thế? Mờ riêng Lăng Yên cô nương để cho hần vẽ tranh, hần lại nói chuyện phiếm với nàng ấy, một cuộc tán gẫu mất hai canh giờ, còn nằm chung thành một khối, ôm thành một khối... Tức chết nàng!

Nghe thấy tiếng bước chân nàng giẫm mạnh mà bỏ đi, Doãn Tử Liên không khỏi mỉm cười, xác định tiểu nha hoàn của hắn quả thật đã thông suốt.

Liên Trinh suy nghĩ, hiểu ra. “Gia, đừng đùa Hồng Tụ quá, kỳ thật tính tình của muội ấy không tốt lắm.” Khi hắn dạy nàng tập võ, nếu nàng luyện không trôi chảy, sẽ mắng trời mắng đất mắng chính mình.

“Điểm ấy, ta đã sớm biết.”

Hắn dung túng nàng thể hiện rõ tính tình thật của mình trước mặt hắn, cho nàng quyền hạn, để cho nàng vượt qua sự phân biệt của chủ tớ, không để cho quan hệ chủ tớ trở thành chướng ngại cản trở nàng đến bên cạnh hắn, chờ nàng phát hiện, sự sùng ái của hắn, chỉ dành cho Tụ nhi.

9. Chương 9: Chương 4.1

Gần buổi trưa, thời tiết mù mịt, gió lạnh đến thấu xương, đám đông trên đường vẫn vậy không hề giảm đi, phần lớn đều là cùng người nhà đi chợ chọn mua hàng tết.

Xe ngựa Doãn phủ chậm rãi đi trên đường lớn ở trong thành, bên trong xe ngựa, hai huynh đệ Doãn gia ngồi mặt đối mặt nhau.

“Đệ nói nè đại ca, huynh cứ tiếp tục để cho nha đầu kia đi theo phía sao?” Doãn Thiếu Trúc khoanh hai tay trước ngực, ngồi tư thế thẳng đứng, một đôi mắt trời sinh dữ tợn liếc xéo huynh trưởng.

“Nhị đệ, ánh mắt dịu lại một chút, đệ dọa ta đó.” Doãn Tử Liên dựa vào chỗ ngồi mềm mại nói.

“... Trời sinh đệ đã như vậy, huynh nhìn hơn hai mươi năm, còn chưa quen sao?” Tiếng nói của Doãn Thiếu Trúc trầm thấp hùng hậu, mày rậm mắt to, mũi cao, vốn tướng mạo tuấn tú, nhưng mà lông mày dựng lên, làm cho con người đen lộ ra âm hiểm. Giọng nói hùng hậu quen cất lên vang dội, thoát nhìn giống như gương mặt tức giận khi bị mất mấy ngàn lượng, khiến ọi người nảy sinh nỗi sợ hãi.

“Ngồi gần quá, có cảm giác bị áp lực.” Doãn Tử Liên tựa cười mà không cười nhìn hắn. “Chúng ta rất ít khi ngồi gần như vậy.”

Hắn cắn chặt răng. “Vậy huynh tìm đệ đi cùng huynh là gì? Huynh nghĩ rằng đệ cũng rãnh rỗi như huynh sao? Huynh có biết mặc kệ huynh mọi chuyện, tất cả mọi chuyện đều rơi xuống trên người đệ? Vu Đường tên đáng ghét kia cũng chỉ lo trông coi xưởng rượu của đệ ấy, Đan Hòa chỉ lo chăm sóc cho đệ ấy và mẹ, còn đệ? Mỗi ngày đều mệt đến thật sự muốn mài dao!”

“Giết ai vậy?”

“Giết chính mình!”

Doãn Tử Liên cúi đầu cười, vén bức màn nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, chỉ thấy một bóng dáng lén lút tránh xe ngựa, mặt không đỏ, hơi thở không mệt, lặng lẽ bước theo.

Nếu có thể cùng nàng sinh vài đứa nhỏ, hy vọng sức khỏe của đứa nhỏ đều có thể tốt giống như nàng...

“Đại ca nghe đệ nói nè, biểu hiện này của huynh, dọa đệ đó nha.”

“À?” Hắn thu hồi tầm mắt. “Như thế nào?”

“Nếu đã vừa ý, cũng đã dạy dỗ nhiều như vậy năm, chỉ còn thiếu là chưa nói một tiếng với mẹ thôi? Bằng không, trực tiếp làm cho bụng nàng ấy to lên cũng được, dù sao cũng đừng để lộ ra cái nét mặt vui mừng khi nhìn nàng từ xa, làm cho đệ nhìn đến độ da đầu cũng run lên, còn nữa” Doãn Thiếu Trúc suy nghĩ, hai tay chống trên đầu gối, rướn người tới gần hắn hơn, nhỏ giọng hỏi:

“Huynh có được hay không vậy?”

Đây là nghi ngờ hợp lý nhất.

Nếu hắn nhớ không lầm, lúc phát hiện đại ca yêu thương nha hoàn Hồng Tụ bên cạnh huynh ấy, đã là ba năm trước đây. Tuy rằng thân phận nô tỳ rất thấp kém, muốn xứng với đại ca có danh phận Giải Nguyên

của hần thật sự là trèo cao, nhưng vị đại ca này của hần từ trước đến nay đều làm việc không theo nguyên tắc, một khi vừa ý, hần cũng chỉ có thể thật lòng chúc huynh ấy thành công.

Doãn Tử Liên miễn cưỡng nhướn mày, ý cười nhạt đi, ánh mắt lười biếng lại tràn đầy tà khí.

“... Chỉ là hỏi một câu thôi, huynh cứ xem như là đệ chưa từng hỏi đi.” Doãn Thiếu Trúc thật biết thức thời, tuyệt không trực tiếp đối chọi với người. “Hay là, huynh sợ thân tàn nửa sống nửa chết của mình sẽ liên lụy nàng ấy?”

“Đệ cho rằng ta sẽ bắn khoản những thứ đó?”

Khi hần phát hiện trái tim mình thuộc về cô gái kia, hần càng thêm chú ý sức khỏe, đáng tiếc là, độc đã thâm nhập sâu, thương tổn cân mạch là đương nhiên, đại phu nhiều lần cảnh cáo hần không thể quá vui hay quá buồn, nếu không chỉ sợ sẽ làm cho huyết mạch đứt đoạn. May mắn là, trời sinh hần tính tình đạm bạc, ít khi vui buồn, ngay cả lúc cha qua đời, cũng không đến mức làm cho hần quá khó chịu.

Ngược lại Tụ nhi, lại có thể làm cho hần tức giận đến nghiến răng.

“Nếu không thì sao chứ?”

Doãn Tử Liên cười mà không đáp.

Doãn Thiếu Trúc tự biết mất mặt nên thay đổi sắc mặt trở nên nghiêm nghị hơn, không hề truy hỏi nữa, hần biết rõ, nếu đại ca không nói, hần cũng sẽ không hỏi được lý do, đơn giản sửa lại, hỏi sang vấn đề khác: “Liêm Trinh đi đâu?”

“Huynh muốn hần giúp huynh đi làm một chuyện.”

“Cho nên Hồng Tụ mới không yên lòng, kiên quyết đi theo phía sau xe ngựa?”

“Không yên lòng mới tốt.”

“...” Doãn Thiếu Trúc không khỏi thở dài.

Aii, chính là cái thói xấu này, khó trách năm đó bị hạ độc a.

Vừa đến phủ Tuyền vương gia, Doãn Tử Liên xuống xe ngựa, nói vài câu với mã phu, mã phu lập tức vòng đến chỗ rẽ phố lớn, mời Hồng Tụ lại đó.

“Thật trùng hợp, Gia.” Nàng ngây ngô cười.

“Đúng vậy, thật trùng hợp.” Hần cũng cười, lại cười khiến cho da đầu nàng run lên.

“Đừng có trùng hợp với không trùng hợp nữa, đi thôi.” Không chịu nổi trò giảng câu ngu ngốc này, cái tiết mục ngu ngốc, người câu còn không cam tâm, muốn cho con mồi nuốt mỗi câu càng sâu càng tốt, Doãn Thiếu Trúc tức giận dẫn đầu bước đi.

Doãn Tử Liên nhìn sâu vào mắt của Hồng Tụ rồi lập tức bước vào trong phủ Tuyền vương gia. Nàng vẫn theo nguyên tắc giả trang mặt quỷ, đi phía sau hần, nhưng mới đi hai bước, hần lại dừng lại.

“Gia, làm sao vậy?”

“Chân của nàng làm sao vậy?” Hần quay đầu.

Nàng kinh ngạc, lập tức tươi cười: “Không có.” Mới vừa rồi chân nàng không cẩn thận bị cục đá làm cho trượt ngã nên chân bước cà nhấc, hần phát hiện sao?

“Phải không?” Hần ‘hừ’ một tiếng, bước thẳng về phía trước.

Tổng quản phủ Tuyền vương gia dẫn đường, bọn họ xuyên qua hành lang đi thẳng đến khu viện ở phía đông, chỉ thấy bên tay trái có một khu vườn hồng mai, khi gió lạnh thổi qua, những cánh hoa rơi xuống, đứng từ phía xa trông như những giọt máu.

“Gia, ta cảm thấy lục mai trong phủ đẹp hơn nhiều.” Lúc đang đi, nàng nhỏ giọng, nói.

“Im lặng.”

Hồng Tụ lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cúi mặt xuống.

Xuyên qua dây hành lang đi đến một đình viện, bốn phía màn sa phủ xuống như tường, giờ phút này toàn bộ màn sa đã được buộc lại, trong đình đã có mấy người ngồi, trước mặt cũng có một cái bàn nhỏ sơn son vàng, trên bàn bày ra những món ăn tinh xảo xinh đẹp và rượu ngon.

Khi đến gần, mọi người đều ăn mặc áo gấm hoa phục, con trai nhà quan khí chất cao ngạo.

“Tử Liên, Thiếu Trúc.” Nam tử chủ tọa đứng lên.

Hồng Tụ liếc nhìn đối phương, biết hẳn là Chu Trấn Bình, con trai của Tuyền vương gia, lúc trước bọn họ đã gặp nhau vài lần ở Túy Nguyệt Lâu, diện mạo Chu Trấn Bình nhã nhặn, nhưng ánh mắt kiêu ngạo, giọng điệu bá đạo, có khi lời nói cuồng vọng khiến cho nàng không chịu nổi, cho nên chỉ cần phát hiện hắn ở đâu thì nàng sẽ lánh xa.

Nhưng lúc này không có cách nào khác, Liêm đại ca không ở đây, nàng phải bảo vệ chủ tử mới được.

“Thế tử.” Huynh đệ Doãn gia cung ta chào.

“Như thế nào mà mái tóc dài của ngươi vẫn không buộc lại?” Chu Trấn Bình nhìn thẳng Doãn Tử Liên.

Nhiều năm trước, hai người đều là học sinh được tiến cử của học viện phủ huyện, cùng học vài năm, quen biết không sâu, nhưng là bởi vì thân phận cũng tương đối nổi bật, cho nên trong học viện thường bị lấy ra để so sánh, mà thiên chất tự nhiên của hai người như Lương Sơn Bá và Mã Văn Tài trong chuyện xưa, Chu Trấn Bình luôn bị chê cười đến không còn chút giá trị nào.

Chẳng qua là năm đó Doãn Tử Liên vốn được dự đoán sẽ bay đến tận trời cao, bởi vì một ly độc rượu chặt đứt con đường làm quan, mà Chu Trấn Bình mặc dù cũng không làm quan, nhưng có người cha là vương gia, chỉ cần cha của hắn nhắm mắt, hắn sẽ trở trở thành một vị vương gia, khoảng cách thân phận của hai người lại càng rõ ràng.

“Mái tóc này buộc hay không buộc cũng là chỉ về bên ngoài, buộc lại thì như thế nào, không buộc thì sẽ ra sao?” Doãn Tử Liên mỉm cười.

Tuy rằng hắn cười, nhưng Hồng Tụ có thể thấu hiểu từng động tác của hắn, hắn cùng Chu Trấn Bình chẳng có tình cảm sâu đậm gì.

Từ trước đến nay vẫn như thế, lúc trước Tuyền Vương phát thiệp mời, chủ tử cũng không đến, nhưng hôm nay không biết vì sao lại quyết định tham dự.

“Nói rất hay, ngươi có thân phận Giải Nguyên, cho dù không buộc tóc, cũng chẳng ai làm khó dễ được ngươi.” Chu Trấn Bình giống như vô tình cười, con người đen lại không ngừng quan sát Hồng Tụ đang đứng phía sau hắn. “Lại đây, ta đã giữ chỗ cho ngươi rồi.”

“Đa tạ thế tử.”

Huynh đệ Doãn gia vừa ngồi vào, hạ nhân phủ Tuyền vương gia lập tức chuẩn bị thêm rượu và thức ăn, mà ánh mắt mọi người ở đây đều nhìn vào gương mặt của Hồng Tụ vẫn đang rũ mắt im lặng.

Chỉ vì nàng có mày liễu mắt hạnh, mũi thanh môi mộng, đứng yên một nơi tựa như đoá u lan, dẫn đến đám con quan lớn thấp giọng bình phẩm lung tung về nàng.

Nói trắng ra, hồng mai yến lạn này mời Doãn Tử Liên, nói là Chu Trấn Bình muốn tìm hắn để ôn chuyện cũ, chẳng bằng nói thẳng ra là y muốn nhân cơ hội này nhìn ngắm kiều nhan.

Nghe đồn Doãn phủ có ba vị nha hoàn xinh đẹp đi theo ba huynh đệ Doãn gia. Bên cạnh tam thiếu gia Doãn Vu Đường của Doãn gia có Đan Hòa thông minh hoạt bát, là kỳ tài thương trường hiếm có; bên cạnh nhị thiếu gia Doãn Thiếu Trúc của Doãn gia có Chu Mật, thiện lương hồn nhiên, ngọt ngào động lòng người, là nha hoàn có tiếng phá tài sản của Kim Lăng thành, trong thành có rất nhiều người đánh cược với nhau, cược xem khi nào Chu Mật thì có thể làm tiêu tán sạch sản nghiệp tổ tiên của Doãn phủ.

Nhưng mà, hấp dẫn ánh mắt của đám con cháu nhà quan nhất chính là Hồng Tụ luôn ở bên cạnh Doãn Tử Liên.

Hồng Tụ dung nhan như họa, thanh khiết xinh đẹp mềm mại, có vài lần theo chủ tử ra ngoài, khí chất xuất chúng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa nàng đều tinh thông, hấp dẫn mạnh ánh mắt bọn họ, tuy rằng thân phận của nàng thấp kém, nhưng thu làm thiếp cũng không có gì là không ổn.

Nhưng mà, tâm tư của bọn nam nhân đối với nàng, Hồng Tụ hoàn toàn không phát hiện, chỉ chậm chạp hiểu được, vì sao lúc ban đầu gia không cho nàng theo, những người đó trong mắt nàng... là những kẻ chướng mắt!

Bởi vì không thể rời đi, cho nên nàng đành phải nhàm chán nhìn hồng mai bên ngoài, lại từ từ nhìn lại, nhìn những bụi cây cạnh bậc gỗ hành lang, chỉ thấy những đóa hoa tròn tròn rực rỡ phía trên, ngạo nghễ giống như quả cầu nhỏ, nàng không khỏi hí hóp mắt nhìn, chung quy cảm thấy loài hoa này rất quen hình như nàng đã từng biết. Lúc còn nhỏ, cha thích dẫn nàng lên núi tìm thảo dược, dạy nàng cách nhận biết hoa cỏ, nhưng mà, đã rất lâu rồi, nàng nhất thời không nhớ nổi là hoa gì

“Tụ nhi, trở về chỗ xe ngựa trước đi.” Đột nhiên, Doãn Tử Liên trầm giọng mệnh lệnh.

“Vâng.” Lấy lại tinh thần, nàng nhẹ nhàng thở ra, vừa mới muốn dời bước, Chu Trấn Bình lại ngăn cản đường đi của nàng.

“Hong Tụ, ta có chuyện muốn thỉnh giáo nàng.”

“Không dám, thế tử có việc thì xin nói ra.”

“Nghe nói những bức họa của Tử Liên đều do nàng và người bán tranh bàn bạc liên hệ?”

“Đúng vậy.”

“Nàng có thể cam đoan tranh mua từ chỗ của Vi Tổ Hạo nhất định là tác phẩm thật?”

Hồng Tụ khẽ nhướng mày: “Đương nhiên là như thế.”

“Như vậy, mời nàng xem bức tranh này.” Chu Trấn Bình quay đầu, từ trên bàn lấy quyển tranh cuộn, ở trước mặt Doãn Tử Liên từ từ mở ra - đó là một bức tranh sơn thủy, vẽ về thôn xóm cũ nát ngoại thành, mà phần đề chữ phía dưới in ấn ký “Hạ Hà”.

Hồng Tụ tròn tròn đôi mắt thu thủy, không thể tin bản tranh khắc của mình như thế nào lại bị cắt xén thành tranh cuộn, nơi để lại ấn ký còn bị cắt mất, lại in thêm ấn ký của chủ tử.

“Tử Liên, đây là tác phẩm của người?” Chu Trấn Bình cười hỏi. “Trong ấn tượng của ta, ta nhớ rõ người có sở trường về tranh người, lấy nét vẽ núi đá âm dương dùng sơn pháp hiện ra tranh người, càng lộ rõ ảnh nổi, cho nên nổi tiếng, nhưng... Ta tựa hồ chưa thấy người vẽ tranh sơn thủy, càng chưa từng thấy người làm tranh khắc bản.”

Doãn Tử Liên rũ hàng lông mi dày, nhìn bức tranh: “Đây không phải là tranh của ta, ta cũng không làm tranh khắc bản.”

“Nhưng ta hỏi Vi Tổ Hạo, hắn nói tranh này là Hồng Tụ giao cho hắn.” Chu Trấn Bình giương mắt mang theo ý cười liếc nhìn Hồng Tụ: “Hong Tụ, đây là chuyện gì?”

Nàng nắm chặt bàn tay mềm mại, mày liễu nhíu lại, thầm mắng Vi Tổ Hạo vốn là tên gian thương, thế nhưng coi tác phẩm của nàng như ly miêu tráo thái tử, lấy giả tráo thật, giả làm tác phẩm của chủ tử, không biết lấy được bao nhiêu lợi ích từ việc đó rồi!

Uổng công nàng tin tưởng hắn như vậy, mà bây giờ... Nàng phải làm như thế nào mới ổn đây?

“Tranh này phong cách tinh tế, bút pháp âm dương rõ ràng, vừa thấy khiến cho người ta cảm thấy chắc chắn đây là bức họa của Tử Liên, cũng bởi vì như thế, ta mới có mua nó với giá cao, nhưng cần thận suy nghĩ lại, Tử Liên chưa từng làm tranh khắc bản, bức tranh khắc bản kia từ đâu mà có?”

Khi Chu Trấn Bình nói như vậy, Doãn Tử Liên cũng chậm rãi liếc nhìn sang, khiến cho Hồng Tụ giật mình trong lòng.

Nàng nên nói với gia đó là tác phẩm của nàng, nhưng nơi này không thích hợp, có người ngoài, nàng sợ bị xuyên tạc, sợ bị gia hiểu lầm nàng cố ý mô phỏng những bức tranh của gia, nhưng nếu như không nói, trước mắt phải thoát thân như thế nào?

Chỉ thấy Doãn Tử Liên ho nhẹ hai tiếng, nâng tách trà lên khẽ uống một ngụm, thấp giọng nói: “Hong Tụ, đi tìm Vi Tổ Hạo hỏi cho rõ ràng.”

“Vâng, Hong Tụ lập tức đi.” Lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra, cúi người chào Chu Trấn Bình, xoay người đi về dãy hành lang phía sau.

Nhưng mà mới đi được vài bước, Chu Trấn Bình lại đi đến bên cạnh nàng.

“Đại ca.” Doãn Thiếu Trúc thấy thế, thấp giọng nhắc nhở, dùng ánh mắt ý bảo huynh trưởng là Hong Tụ đang bị người ta quán lấy.

Doãn Tử Liên không nhanh không chậm nhìn thoáng qua, uống ngụm trà, tạm thời án binh bất động, muốn xem cô gái nhỏ kia làm cách nào thoát khỏi sự dây dưa của Chu Trấn Bình, càng muốn nàng hiểu được nếu thế không bằng người, thì phải thành người của Doãn gia nàng mới có cách chống lại... Chẳng qua là không biết ngộ tính của nàng có hiểu thông không.

“Thế tử?” Hong Tụ hơi kinh ngạc nhìn Chu Trấn Bình.

“Ta tiền nàng.”

“Thế tử quá khách khí, Hong Tụ chỉ là một nô tỳ, không thể nào nhận nổi sự đưa tiền của thế tử.” Nàng cười nhạt trả lời, không muốn nói chuyện nhiều với hắn.

Nàng luôn cảm thấy buổi tiệc ngắm hoa mai hôm nay không tầm thường, căn bản là hắn có chuẩn bị, chờ cơ hội để phá nàng.

Nhưng mà nàng giận nhất vẫn là Vi Tổ Hạo, chẳng có một chút đạo đức buôn bán!

“Làm sao vậy?” Chu Trấn Bình nhìn chằm chằm nàng, đi theo bước chân của nàng. “Tử Liên thật sự có phúc khí rất tốt, có một nha hoàn xinh đẹp như nàng làm bạn, thoát nhìn khí sắc mỗi ngày càng tốt hơn, chắc chắn sức khỏe của hắn dạo này mạnh hơn trước rất nhiều.”

“Gia siêng năng uống thuốc, sức khỏe đương nhiên tốt, không có liên quan gì đến nô tỳ.” Nàng cố duy trì nụ cười nhạt, lại khó có thể chịu được hắn càng tiến đến gần.

“Nhưng mà, độc trên người hắn cho dù uống thuốc cũng không có tác dụng, phải có thuốc giải độc mới được.”

Hong Tụ bỗng nhiên dừng bước, liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh nàng. “... Thế tử biết gia trúng độc gì? Hắn tất nhiên biết, nếu không làm sao biết độc kia có thuốc giải?”

Nhưng đại phu đã từng nói, độc kia không thể giải được, trừ khi... tìm được thành phần của chất độc.

Chẳng qua người biết được thành phần của chất độc, chẳng phải đại biểu hắn rất có khả năng là người hạ độc?

“Lúc trước khi Tử Liên trúng độc, trùng hợp là lúc ngự y trong cung được phái xuống phía nam chữa bệnh đau đầu của cha ta, hắn từng chẩn bệnh cho Tử Liên. Được nhiên biết độc trong người Tử Liên là loại độc gì.”

Hong Tụ nghe vậy, hàng lông mi dài khẽ động. “Như vậy, thế tử có biết cách giải độc?”

10. Chương 10: Chương 4.2

Chu Trấn Bình nghe vậy đột nhiên nắm lấy tay nàng, sợ tới mức nàng nhanh chóng giương mắt nhìn, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mang đầy dục vọng của hắn.

“Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ nói cho nàng cách giải độc.”

“... Lúc trước vì sao thế tử không giải, tại sao lại chờ đến lúc này?” Nàng thử rút tay ra, lại bị hấn giữ rất chặt, muốn dùng toàn bộ sức lực rút ra, lại sợ làm hấn bị thương.

Nếu hấn chỉ là một người dân bình thường, nàng sẽ rút mạnh ra, nhưng hấn là thế tử của vương gia nàng không thể chọc vào, cũng không thể không suy nghĩ cho gia, chỉ có thể âm thầm buồn bực.

“Vì sao ta phải có lòng tốt giải độc cho hấn?” Chu Trấn Bình khẽ cười. “Nay ta nể mặt nàng mới nói ra, nàng chớ không biết tốt xấu.”

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt Hồng Tụ chẳng còn. “Nô tỳ không hiểu ý của thế tử.”

“Không hiểu?” Hấn khẽ vuốt má nàng. “Nàng đã ở bên cạnh Tử Liên nhiều năm rồi, nói là hấn cũng chưa từng chạm vào nàng, ta mới không tin, nay ta để mắt đến nàng, mới nguyện ý làm vụ buôn bán này với nàng.”

Hồng Tụ không hiểu nhìn hấn.

Chạm vào nàng? Gia là chắc chắn đã từ chạm vào nàng, không phải sao? Nàng cũng rất thường xuyên chạm vào gia, chuyện này có gì to tát chứ? Nhưng vì sao lời lẽ của hấn nghe qua vô cùng kỳ lạ, dù sao vẫn cảm thấy ái muội, khiến nàng không được tự nhiên.

Hơn nữa ngón tay của hấn chỉ khẽ vuốt nhẹ qua má nàng, khiến cho nàng rất muốn bẻ gãy tay hấn, nhưng nghĩ đến thân phận thế tử Vương gia của hấn, cho dù nàng có buồn bực cũng không thể ra tay, chỉ có thể bất động như bị kiềm chế.

“Nàng đổi trắng thay đen, thật giả lẫn lộn, nghĩ ra thì biết chủ tử của nàng đã dung túng nàng?”

Nghe thấy lời này, Hồng Tụ giật mình, không ngờ một chuyện chưa giải thích rõ, lại gây ra những hậu quả nghiêm trọng.

Ngay lúc nàng day ngày ngốc suy nghĩ

“Hồng Tụ, không phải bảo nàng đi tìm Vi Tổ Hạo, còn lẻ mề ở chỗ này làm gì?”

Giọng nói trầm thấp tiến đến gần, nàng liếc ngang qua tìm kiếm, lại bị chủ tử kéo vào trong lòng, dưới chân tê rần, lảo đảo, nhưng mà cùng lúc Chu Trấn Bình cũng dùng sức kéo nàng, khiến cho nàng mất đi cân bằng nghiêng về phía hấn, kéo theo chủ tử, làm cổ tay của chủ tử bị trật.

“Gia!” Hồng Tụ thấy thế, cuối cùng nàng cũng chẳng quan tâm đến thân phận của Chu Trấn Bình, một tay đẩy hấn ra, chạy nhanh xem xét tay của chủ tử. “Gia, có đau hay không?” Nàng vội hỏi, lại phát hiện ánh mắt hấn thâm trầm lạnh lùng.

“Thế tử, đây là thế nào? Lôi kéo nha hoàn của ta như vậy, vui lắm sao?”

Biểu hiện bên ngoài của Tụ nhi cũng không tệ, đối đáp tiến thoái rất thoả đáng, nhưng mà, có lẽ hấn nên tìm một cơ hội nói cho nàng, đối với loại người đó, cần bản không cần khách khí như vậy, hơn nữa vào lúc nàng đang bị mạo phạm thì càng không cần khách sáo.

Vốn là hy vọng nàng có thể vì vậy mà thông suốt, vậy mà nàng vẫn giống như lúc trước, khi bị hạ nhân Doãn phủ khi dễ, dù buồn bực vẫn không hé răng.

“Người hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn truy vấn chuyện tranh khắc bản kia, muốn Hồng Tụ cho ta một cái công đạo mà thôi.” Chu Trấn Bình dừng lại. “Tử Liên, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ lạ gì sao? Chẳng khác nào có người lén khắc tác phẩm họa của ngươi, mô phỏng tác phẩm của ngươi để kêu giá cả lên đến tận trời, chắc ngươi cũng muốn bắt đầu nghiêm khắc điều tra từ nàng ta, phải không?”

Hồng Tụ nghe vậy, không khỏi chột dạ rũ mắt xuống.

Tài vẽ tranh của nàng là do gia dạy, bút pháp đương nhiên tương tự hấn, nếu Chu Trấn Bình nhìn ra được, tất nhiên gia cũng sẽ phát giác bức tranh khắc bản kia là do nàng làm ra.

“Việc này tự ta sẽ điều tra rõ ràng, sẽ cho ngươi một công đạo.” Doãn Tử Liên nói xong, chỉ nhìn về phía cuốn tranh trong tay của em trai hấn đang đứng phía sau. “Bức tranh khắc bản này ta mang về.”

“Người nói mang về thì mang về, năm trăm lượng mà ta mua thì tìm ai mà đòi đây?”

Năm trăm lượng? Hồng Tụ tròn mắt.

Vi Tổ Hạo mới cho nàng mười lượng bạc... Gian thương đáng giận, nàng không thể không tìm hẩn lý luận!

“Nếu thế tử nói như vậy, không bằng ta tặng người một bức tranh để như bồi thường?”

“Bất kể ta muốn loại tranh gì đều được?”

“Đương nhiên là như thế.”

“Được, ta muốn một bức xuân cung đồ.” Chu Trấn Bình dùng công phu sư tử ngoạm. “Hơn nữa phải chia làm mười hai tháng, lấy trăng hoa hàng tháng làm chủ.”

Xuân cung đồ hoa của mười hai tháng? Đây không phải là phải vẽ mười hai bức sao? Hồng Tụ nhăn mày liễu lại.

“Được.”

“Hơn nữa, ta muốn lấy trước cuối năm nay.”

“Có vấn đề gì không?”

“Gia?” Hồng Tụ vội vàng gọi.

Gia có thể vẽ mấy bức xuân cung đồ diễm tục này không? Phong cách vẽ tranh của gia chú trọng dựa vào những hình cảnh vật ẩn hiện nên đường nét của con người, phong cách hoa lệ như thế lại vẽ xuân cung đồ... Nàng là người đầu tiên không đồng ý!

Huống chi, bây giờ chỉ còn cách cuối năm khoảng hai mươi ngày, làm sao có thể hoàn thành?!

“Quyết định như vậy đi, đi thôi.” Doãn Tử Liên dùng tay trái nắm lấy tay nàng.

“Nhưng mà, gia...”

Hai người một người đi trước, một người đi sau, giọng nói xa dần, Doãn Thiếu Trúc thì đứng tại chỗ, lạnh lùng quan sát Chu Trấn Bình, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc khiến cho hẩn rùng mình, mới từ từ rời đi.

Trở lại Doãn phủ, Hồng Tụ lập tức mời đại phu đến phủ để chẩn trị, xác định cổ tay phải của Doãn Tử Liên quả thật là bị trật ròi.

Đại phu dặn dò lần nữa, tay phải của hẩn phải tĩnh dưỡng hơn mười ngày mới thành.

“Điều tại thế tử, hẩn không có việc gì thì lôi kéo người khác làm gì?!” Đợi đại phu đi rồi, Hồng Tụ không khỏi chửi nhỏ, “Chỉ là một thế tử Vương gia, có gì đặc biệt hơn người?”

“Quả thật không có gì giỏi lắm.” Doãn Tử Liên tựa vào giường gối, để cho nàng nhẹ nâng tay hẩn lên.

“Không phải sao?” Hồng Tụ vô cùng tức giận, quả thật muốn xông vào phủ của Tuyền vương gia, bắt lấy tay của Chu Trấn Bình bẻ một vòng. “Loại người như vậy không xứng làm thế tử Vương gia? Sao lại kiêu ngạo như vậy? Thế nhưng còn có công phu sư tử ngoạm, thật sự là không biết xấu hổ!”

Doãn Tử Liên miễn cưỡng nhìn nàng một cái, chậm rãi mỉm cười. “Ta không làm thế tử Vương gia, không rõ là có phải nên kiêu ngạo một chút hay không, mới có thể thể hiện thân phận cao sang không giống người thường.”

“Gia à, muốn kiêu ngạo, cũng là gia kiêu ngạo, gia có sở trường vẽ tranh đan thanh, thông âm luật biết thi từ, hai tay có thể điêu khắc có thể vẽ tranh, hẩn cũng chẳng sánh bằng một cọng lông chân của gia!” Nhưng mà trước nay gia luôn khiêm nhường, chưa bao giờ thổi phồng chính mình, phong thái thanh khiết cuốn hút người.

“... Nàng từng thấy lông chân của ta?”

“Gia... Đây là so sánh.” Không cần dùng ánh mắt chân thật như vậy mà nhìn nàng, giống như nàng từng có hành động hạ lưu vậy. “Ta chỉ là rất tức giận thế tử. Lúc này ta mới hiểu được vì sao trước đây gia không tham dự tiệc mời của vương gia.”

“Vậy sao? Nhưng lại có người lên theo ta đến.”

Nghe vậy, Hồng Tụ không khỏi hụt hơi. “Gia, thật xin lỗi, ta muốn nói là Liêm đại ca không có ở đây, vậy ta phải đảm đương trách nhiệm bảo vệ gia...”

“Ta cần nàng bảo vệ làm cái gì? Ta không phải đã tìm nhị gia đi cùng sao, nàng lo lắng cái gì?”

“Nhưng mà...”

“Còn bức tranh khắc bản kia, nàng phải giải thích như thế nào với ta đây?”

Nàng giật mình, hiểu được ý ngoài lời nói. “Gia, người đã biết đó là tranh khắc bản của ta?”

“Tài vẽ tranh của nàng là do ta dạy, ngay cả bản khắc cũng vậy, sao ta lại không nhìn ra?” Hấn ‘hừ’ một tiếng.

“Nhưng, nhưng mà, ta không có cố ý mô phỏng, càng không có đóng con dấu con gia lên, ta chỉ đem họa bán cho Vi gia, ta không biết vì sao lại trở nên như vậy?” Sợ hấn không tin, nàng nói thêm, “Nếu gia không tin, ta có thể tìm Vi gia đến để đối chất.”

“Nàng muốn bán tranh khắc bản, vì sao không nói với ta?” Hấn không nghiêm mặt, chỉ ung dung hỏi.

“Ta...”

“Hử?”

“... Ta muốn kiếm ít tiền.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, bởi vì...” Có thể nói rằng nàng đang tính toán cho bản thân mình không? Hay là nên hỏi hấn cho rõ ràng

“Khế ước bán mình mười năm của ta sắp đến, hết năm thì đến kỳ rồi.”

“Cho nên?”

“Ta...” Suy nghĩ, nàng vẫn cắn răng hỏi: “Ta có thể ký kế ước mười năm nữa không?”

“Không quan trọng.”

Một câu trả lời ngoại dự đoán, hấn nói ra câu ấy mà chẳng hề do dự, Hồng Tụ giật mình ngăn người rũ mắt xuống, cười chua xót.

Không đúng sao?

Khi phát hiện nàng là nữ nhi, gia lập tức đưa nàng về nhà, sau đó giữ nàng lại, cũng bởi vì phụ thân không cần nàng, nhưng hôm nay... Ngay cả gia cũng không cần nàng?

Rõ ràng sớm đã biết đáp án, nhưng hấn trả lời vô tình như vậy, vẫn khiến cho trái tim nàng đau đớn, đau đến nước mắt đọng trong hốc mắt, nàng lại chỉ có thể bắt buộc mình mở lớn mắt, không để cho nửa giọt lệ chảy xuống.

Gia không thích nàng khóc, nếu nàng khóc, gia nhất định lập tức đuổi nàng đi.

“Gia... Ta biết gia không muốn giữ ta lại, mà phụ thân cũng không cần ta, cho nên ta nghĩ mười năm khế vừa đến, ta nhất định phải rời đi, bởi vậy mới muốn kiếm chút tiền để suy tính cho những ngày sau này. Đúng lúc Vi gia mời ta vẽ, ta liền đem tranh khắc bản bán cho hấn, ta thật không có ý mô phỏng tranh của gia, thật sự là sở học của ta, đều do gia dạy ta, đương nhiên sẽ có nét tương tự...”

Cầm kỳ thư họa, vì muốn gia vui vẻ, nàng đều cố gắng khổ tâm học tập, nhưng mà cho dù nàng học được, cuối cùng gia cũng không cần nàng.

Tương lai của nàng mờ mịt, không có nhà, không chỗ dung thân, nàng không biết chính mình nên đi đâu... Một hồi lâu, Doãn Tử Liên vươn ngón tay ra, khẽ vuốt má của nàng, khiến cho Hồng Tụ khó hiểu nàng đôi mắt đắm lệ nhìn lên.

“Xem ra, tựa hồ ai cũng có thể mạo phạm nàng.” Hấn không đầu không đuôi nói ra một câu, ánh mắt thâm trầm.

“Nào có? Là gia, ta mới chấp nhận.”

“Vậy làm sao ta thấy nàng không hề cự tuyệt thế tử chạm vào nàng?” Một màn kia, khiến hấn không cách nào giữ được bình tĩnh, chỉ sợ nếu hấn không lên tiếng, nàng còn ngậy ngốc mặc cho người ta gỡ trò.

“Nhưng mà, hấn là thế tử Vương gia, nếu ta đánh hấn, đến lúc đó chộc đến phiên toái, còn không phải sẽ khiến cho gia giải quyết hậu quả?” Nàng cũng biết tiến thoái mà trả lời, đều là vì hấn, chỉ sợ mình phạm lỗi, tất cả đều tính trên người hấn.

Nàng là nha hoàn bên cạnh gia, nhất cử nhất động đều đại biểu cho thân phận gia, cho nên nàng cố gắng đạt tới hoàn mỹ, không làm cho gia hổ thẹn.

“Ta giải quyết hậu quả thì giải quyết hậu quả, sau này mặc kệ là ai, cũng không có thể chạm vào người nàng như vậy, có biết không?”

“Vậy... Cũng bao gồm cả gia sao?”

11. Chương 11: Chương 5.1

“...” Doãn Tử Liên khép nhắm mắt lại, Tụ nhi của hấn thông minh hơn người, nhưng vì sao ở phương diện này lại ngốc như vậy khiến cho hấn nhanh chóng tức giận? Mở mắt ra, hấn nhìn thẳng nàng. “Nàng chán ghét ta chạm vào người nàng như vậy?”

“Không.” Bởi vì trong lòng không hiểu, càng thể hiện rõ tính tình chân thật của nàng.

“Phải không?” Khẽ cong môi, ngón tay thon dài của hấn vuốt nhẹ qua môi nàng, chậm rãi vẽ nên đường nét bờ môi kia.

Hồng Tụ thoáng chốc cứng đờ, không biết vì sao cảm thấy tim đập thật nhanh, nhanh đến mức nàng có chút khó chịu, đành phải nhanh chóng đổi đề tài.

“Gia, bức họa kia phải làm sao bây giờ? Tay người phải tịnh dưỡng hơn mười ngày...” Nói được một nửa, nàng không thể cất lên tiếng nói, chỉ vì ngón tay của hấn đã thâm nhập vào trong miệng nàng.

Nàng bối rối nhìn hấn, đã thấy ánh mắt của hấn dịu dàng mà mị mà nàng chưa từng nhìn thấy, đôi mắt từ trước đến nay vẫn luôn trầm tĩnh như ánh sao giữa đêm, nay âm thầm lấp lánh ánh sáng, khiến cho nàng nhìn đến mê muội, mãi đến khi hấn hôn lên môi nàng.

Doãn Tử Liên hôn lên môi của nàng, nhẹ nhàng mút lấy đôi môi mềm mại, lại từ từ tiến vào khoảng giữa đôi môi của nàng.

Hồng Tụ sợ tới mức vội vàng lui ra phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên.

“Chán ghét sao?” Hấn khàn giọng hỏi.

Nàng dùng sức lắc đầu.

“Lại đây.” Hấn lười biếng tựa vào tay vịn trên giường gấm.

Hồng Tụ ngượng ngùng nhìn hấn, muốn tới gần, nhưng hấn vừa rồi...

“Ngay cả lời nói của ta nàng cũng không nghe?”

“Không phải...”

“Sợ ta?”

“Không phải.”

“Nếu không phải vậy thì sao?”

“Chờ một chút, tim ta đập nhanh quá, hình như là bị bệnh rồi.” Nàng thật sự cố gắng điều hoà hơi thở, nhưng càng điều hoà, hơi thở càng không thông thuận, thậm chí bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu.

Thấy thế, Doãn Tử Liên cúi đầu nở nụ cười. “Lại đây, nha đầu ngốc.” Hắn đứng dậy, đưa cánh tay ra, kéo nàng vào trong lòng.

Hồng Tụ lập tức lại cứng đờ như tảng đá một lần nữa, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc còn nhỏ, gia cũng từng ôm lấy nàng, nhưng đó là lúc hắn còn không biết nàng là cô nương, ôm nàng ngủ cùng nhau. Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, hắn rất ít khi chạm vào nàng, tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo.

Nhưng mà hiện tại, hắn ôm nàng rất chặt rất ấm, khiến cho tim nàng đập càng nhanh, nhưng trong lòng lại tràn đầy niềm vui khó nói nên lời, khiến cho nàng không khỏi cong khóe môi.

“Tụ nhi.”

“Hử?”

“Ta thích nàng.”

Cho dù không muốn mở lời trước, nhưng lại bị nàng làm cho không mở lời trước không được, đơn giản là hắn muốn cho nàng một danh phận, làm cho thân phận của nàng không chỉ là một nô tỳ, chỉ ít khiến cho nàng ở bên ngoài tránh được những phiền phức không cần thiết, sẽ không bị người khác mạo phạm nữa.

Nhưng điều hắn mong muốn nhất, là dùng mọi cách để giữ nàng lại.

Trên tranh bản khắc có ký hiệu của nàng, hắn liếc nhìn một cái đã biết.

Đường nét phác thảo mềm mại nhỏ nhắn vẽ nên những ký ức mà nàng không thể nào quên, chẳng phải đại biểu cho ý muốn trở về của nàng? Bức tranh thể hiện cho tình cảm của nàng, mà bên trong... không có hắn.

Hồng Tụ ngây ngẩn, quan sát hắn, sau đó mỉm cười trả lời, “Ta cũng thích gia.”

Nàng trả lời quá nhanh, nhanh đến độ không có tầm lòng, làm cho Doãn Tử Liên chẳng những không vui mừng, thậm chí không vui nheo mắt lại. “Là loại thích nào?”

“Loại thích nào?” Nàng nhúu mày cố gắng suy nghĩ, lại khó có thể nói rõ. “Ta thích ở bên cạnh gia, hầu hạ gia, chăm sóc gia, chỉ cần có thể ở bên cạnh gia, ta cũng rất vui vẻ.”

Thích của nàng chính là đơn giản như vậy, từ sau khi hắn giữ nàng lại, nàng liền xem hắn là người duy nhất, toàn tâm toàn ý chỉ sống vì hắn.

Doãn Tử Liên khẽ nhướng mày, cảm thấy đáp án này cũng tạm được, miễn cưỡng có thể chấp nhận. “Vậy thì ở lại đi.” Ít nhất trong lòng nàng cũng có hắn.

“Nhưng, nhưng mà gia không phải không cần ta ký tiếp khế ước mười năm nữa sao?”

“Ai muốn nàng làm nha hoàn cho ta? Làm thê tử của ta không tốt hơn sao?”

Nàng nghi hoặc nhìn hắn, lại ngoáy ngoáy lỗ tai, bộ dáng thật tức cười, nét mặt rất nghiêm túc hỏi: “Thê tử?”

“Đúng, đại thiếu phu nhân của Doãn phủ.” Bị dáng vẻ tức cười của nàng hấp dẫn, hắn khó kìm lòng lại hôn nàng, lần này không hề nóng vội tiến vào, chỉ sợ dọa đến nàng.

Thật lâu sau, hắn mới chấm dứt nụ hôn, đã thấy nàng chảy nước mắt.

Trong lòng hắn cảm thấy chua xót, lau đi những giọt nước mắt của nàng, giọng nói khàn khàn: “Đừng khóc.”

“... Gia, ta tưởng người không cần ta nữa.” Nàng chu môi, đáng vẻ thật đáng thương.

“Ai nói ta không cần nàng?”

“Bởi vì khế ước mười năm sắp đến, người cũng không hỏi ta có muốn ở lại không, ta còn tưởng chắc chắn người không cần ta...” Nàng nói xong, những giọt nước mắt lớn không ngừng rơi xuống.

“Nha đầu ngốc, vì sao không hỏi ta?”

“Ta không dám hỏi.”

“Bình thường nàng luôn giương oai trước mặt ta, như thế nào đến lúc gặp chuyện nghiêm chỉnh lại không dám hỏi?” Hấn buồn cười hôn lên giọt nước mắt của nàng, ghi nhớ mùi vị mặn mặn thuộc về nàng.

“Ta sợ... Ta sợ người sẽ giống lúc ở trên xe ngựa năm đó, dùng ánh mắt chán ghét nhìn ta.”

Doãn Tử Liên hơi kinh ngạc, không ngờ chuyện năm đó lại tạo thành vết thương trong lòng nàng.

“Nếu ta thật sự ghét nàng, sao lại giữ nàng lại?” Hấn thở dài, ôm chặt nàng vào lòng.

“Ta không biết.”

“Nha đầu ngốc.” Hấn yêu thương khẽ vỗ nhẹ lưng nàng.

Hấn một mình dạy dỗ nàng, chưa từng chân chính bắt lấy trái tim nàng, mới phải chờ đợi vài năm như vậy.

“Nhưng mà, ta có thể làm thê tử của gia sao?” Hồng Tụ khóc, nước mắt nước mũi đều chảy ra, giống như đứa trẻ, một chút thông tình lạnh lợi tài giỏi cũng chẳng có.

“Vì sao không thể?”

“Nhưng mà thân phận của ta rất thấp, cái này...”

“Nàng nghĩ rằng ta sẽ xem trọng mấy thứ này?”

“Nhưng mà... Phu nhân nhất định sẽ không chấp nhận ta.”

Nàng không phải Đan Hòa, phu nhân sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy. Đan Hòa là đứa bé bị vứt bỏ mà tam thiếu gia nhặt về, ngay từ đầu được giáo dưỡng giống như thiên kim Doãn phủ, sau đó Đan Hòa phát hiện thân phận đứa trẻ bị vứt bỏ của mình, dứt khoát kiên quyết trở thành nha hoàn bên cạnh tam thiếu gia để chăm sóc cho hấn, hai người cuối cùng quyết định thành thân trước cuối năm.

Nhưng mà ngay từ đầu, Đan Hòa không phải nha hoàn, phu nhân đối đãi với Đan Hòa như con gái ruột của mình, đương nhiên đồng ý mà chẳng hề do dự.

“Rất quan trọng sao?” Doãn Tử Liên mỉm cười nhìn nàng.

Chỉ cần chuyện hấn nguyện ý vì nàng mà giữ gìn sức khỏe của mình, mẹ cũng sẽ xem nàng như người một nhà thôi. Nhưng trên thực tế, cho dù mẹ không đồng ý, hấn cũng có làm theo cách nghĩ của mình, không để cho bất kỳ kẻ nào xen vào.

“Gia thật sự thích ta?”

“Ta nói rồi, không phải sao?” Hấn đặt môi lên bờ má nóng của nàng: “Thích của ta, là muốn chạm vào nàng, muốn hôn môi của nàng, muốn nàng làm thê tử của ta, làm bạn cùng ta cả một đời một kiếp, nàng không muốn sao?”

Hai má của nàng nóng bừng, ngập ngừng nói: “... Ta còn tưởng gia thích Tống đại nhân đó.”

Đôi mắt lười biếng của Doãn Tử Liên đột nhiên trợn trừng: “Nàng... hiểu lầm to rồi.”

“Bởi vì gia từng nói Tống đại nhân là người mà người tâm đầu ý hợp, hơn nữa hai người luôn đi cùng nhau, ta rất lo lắng giữa hai người sẽ có tình cảm, lại nhớ đến năm đó người không cho nha hoàn vào phòng của người, cho nên mới muốn Lăng Yên về phủ cùng với người, nhưng khi Lăng Yên đến, ta...”

“Như thế nào?”

“Ta lại nhớ đến tượng gỗ điêu khắc hình cô bé ở trên người Đan Hòa năm đó, khiến cho ta cảm thấy không thoải mái, ta không thích.” Nàng khó có thể hình dung cơn tức giận ẩn chứa trong lòng, giống như người quan trọng nhất bị chia sẻ, không hề chỉ thuộc về nàng, không còn là độc chiếm của nàng.

Nàng keo kiệt tham lam, không muốn chia sẻ hần với người khác.

Doãn Tử Liên thế này mới hiểu ra, thì ra nha đầu kia sớm đã động tình, làm cho hần đợi không công suốt mấy năm.

“Nha đầu ngốc, đây là nàng thích ta, vậy mà vẫn chưa hiểu sao?” Đây quả thật là chuyện ngu xuẩn nhất trong đời của hần, thế nhưng ngây ngốc chờ đợi tình cảm mà hần đã có trong tay từ sớm.

Hồng Tụ vẫn không hiểu rõ, “Nhưng mà, ta chưa từng nghĩ tới làm thê tử của gia a.” Đó là giấc mộng xa xỉ, đâu có thể nào tưởng tượng ra được.

“...” Từ trước đến giờ nàng luôn biết cách làm thế nào để đả kích hần.

Nếu nói Tam đệ là đầu gỗ, nàng chính là đầu đá.

Suy nghĩ xong, hần đột ngột hỏi: “Tụ nhi, có muốn buộc tóc cho ta không?”

Nàng dùng sức gật đầu, đôi mắt to tỏa sáng.

Mái tóc của gia rồi tung, có vẻ âm nhu tà mị, giống một cuồng nhân không quan tâm thế tục, cho nên nàng vẫn rất muốn buộc tóc cho hần, chắc chắn hần càng thêm tuấn tú lỗi lạc.

“Chờ nàng trở thành thê tử của ta, sẽ để nàng buộc tóc cho ta.”

“Nhất định phải làm thê tử sao?”

Nàng chỉ muốn ở lại, mà danh phận để ở lại thì có rất nhiều, nhất định không làm thê tử không thể sao?

“...” Trên đời này hần là rất khó tìm được người thứ hai giống như nàng vậy, con mồi thông minh lại ngu ngốc không muốn ăn mồi câu, thông minh của nàng chỉ là trong học tập các tài nghệ, đối mặt với tình yêu, nàng quả thực chẳng thông suốt gì cả.

Doãn Tử Liên không khỏi thở dài, nhưng không thể trách nàng, bởi vì hần dạy nàng rất nhiều, chỉ duy nhất không dạy nàng chuyện tình yêu, nàng đương nhiên không hiểu nên yêu như thế nào.

Chỉ là hần cũng đã hạ thấp mình, sao còn chưa thể khiến nàng quan tâm chứ?

“Ta nói rồi, nam và nữ không thể làm bạn tâm đầu ý hợp, nhưng mà giữa nam và nữ có thể cảm sát hòa mình, một đời làm bạn, vậy có thể cao hơn một bậc so với bạn tâm đầu ý hợp.” Hần hướng dẫn từng bước.

“Thật sự?”

Như dự liệu của hần, hai mắt của nàng sáng ngời, hần đang muốn lại ra sức thuyết phục

“Đại gia, Vi gia tới chơi.” Bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của tiểu nha hoàn.

“Được lắm, ông ta tới cũng đúng lúc, ta muốn hỏi ông ta cho rõ, vì sao phải làm như vậy!” Vừa nghe tiếng thông báo của tiểu nha hoàn, Hồng Tụ đã tức giận đến chuẩn bị vén ống tay áo lên để đánh người.

“Tụ nhi.” Hần lạnh nhạt gọi.

“Gia, việc này giao cho ta xử lý! Đây là ông ta không đúng, cư nhiên lấy tranh của ta giả làm tranh của gia, như vậy sẽ làm hư thương dự của gia, chuyện này vô cùng lớn, không bắt ông ta nói rõ thì không được!”

Doãn Tử Liên miễn cưỡng nhìn nàng, “Nàng đã quên mình còn ngồi ở trong lòng của ta?”

Hồng Tụ ngây người, ánh mắt nhìn xuống, kinh ngạc khi nhìn thấy hai người đang dán sát vào nhau, nàng cơ hồ ngồi trên đùi của hần, mà tiểu nha hoàn đang ở ngoài cửa... Nàng cứng ngắc chậm rãi quay đầu, chỉ thấy tiểu nha hoàn ngượng ngùng rũ mắt xuống, nàng lại chậm rãi quay lại mặt, thật sự xấu hổ muốn chết.

Bây giờ nàng nên nhanh chóng rời khỏi lòng của gia, nhưng mà chuyện tới lúc này, né tránh đã không kịp, chẳng thà làm đáng về trấn định, từ từ đứng lên thôi.

Sau khi suy nghĩ một lát, Doãn Tử Liên nói với tiểu nha hoàn ở bên ngoài: “Bảo Vi gia đến thiên sảnh chờ ta.”

Tiểu nha hoàn lập tức đứng lên nhẹ bước rời đi.

“Gia, để cho ta đi nói chuyện với ông ta.” Hồng Tụ nhanh chóng bốc hỏa, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

“Nàng đã quên ta còn chưa ăn?”

Nàng cất giọng kinh ngạc, lập tức đã quên cơn tức, chỉ luôn nghĩ đến nam nhân trước mặt. “Được, ta lập tức đi chuẩn bị.”

Sau khi phái Hồng Tụ đi, Doãn Tử Liên chậm rãi xuống lầu, bước vào thiên sảnh, thấy Vi Tổ Hạo hình như đã đợi được một lúc.

“Liên gia.” Ông ta thở dài với hần.

Doãn Tử Liên khoát tay áo, ngồi vào vị trí chủ nhà, rót ly trà nóng nhuận cổ họng.

12. Chương 12: Chương 5.2

“Liên gia, nhị gia sai người báo với ta, ta liền lập tức tới đây, không biết Liên gia có hài lòng với cách làm của ta?” Vi Tổ Hạo ngồi ở vị trí trước mặt hần cười hỏi.

Hần khẽ cười. “Rất hài lòng.”

Thì ra vì thời hạn khế ước bán mình của Tụ nhi sắp đến, lại vẫn không thấy nàng có biểu hiện gì, hần mới bảo Vi Tổ Hạo thử đi thăm dò nàng. Lúc đầu khi biết nàng đồng ý bán tranh, hần liền biết nàng không tính ở lại, kết quả như vậy khiến cho hần tức giận, cho nên mới muốn Vi Tổ Hạo đem tranh khắc bản có in con dấu của hần bán ra ngoài.

Làm như vậy, chính là muốn vén lên những suy nghĩ thật sự trong đáy lòng của nàng, bức ép nàng không còn đường để đi, chỉ có thể cầu cứu hần, nhưng mà cuối cùng, hần vẫn là bại bởi tình cảm của mình.

Rõ ràng không muốn cúi đầu trước khuất phục trước, nhưng cuối cùng vẫn là hần mở lời trước.

“Như vậy, sau này, tranh của Hồng Tụ cô nương cũng có thể giao cho ta bán?” Vi Tổ Hạo lại hỏi.

Đây là điều kiện lúc trước mà bọn họ thương nghị với nhau, cho dù giữa hai người có giao tình, cũng phải nói cho rõ ràng, để tránh tranh luận về sau.

“Đó là đương nhiên.” Hần nhấp một ngụm trà nóng, chưa quên ước định, nhưng mà

“Lá gan của ông cũng thật lớn, thế nhưng lại bán bức tranh cho Chu Trấn Bình.”

Khi hần nhìn thấy trên thiệp mời mà Chu Trấn Bình sai người đưa tới viết rằng có trân phẩm muốn hần xem xét, hần liền đoán ra tranh khắc bản nhất định là rơi vào trong tay y.

“Không bán cho hần, tranh khắc bản này làm sao có thể trở về tay của Liên gia?” Vi Tổ Hạo nói chuyện rất có đạo lý. “Tuyển vương gia vô cùng thích tranh của Liên gia, kéo theo rất nhiều trọng thần trong triều nương nhờ ông ta cũng mua tranh, thế tử muốn lấy lòng Tuyển vương gia, đương nhiên càng muốn mua tranh của Liên gia. Mà nhìn thấy tranh khắc bản, hần liền biết có chuyện kỳ quái, hơn nữa trong thành mọi người đều biết, tranh Liên gia nhất định là phải qua tay Hồng Tụ cô nương giao cho ta, thế tử nghĩ nếu công bố việc này, Liên gia sẽ giận dữ đuổi Hồng Tụ đi, như thế hần liền có thể nhận Hồng Tụ, lại không biết trận hồng mai yến này, người thật sự có lợi là Liên gia.”

“Thật không hổ là gian thương, suy nghĩ rất chu toàn.” Hần chẳng qua chỉ nói sơ qua, ông ta liền có thể thay hần làm chu đáo như vậy.

“Đâu có, vô gian bất thành thương, đây là đạo lý thiên cổ không thể thay đổi.” Vi Tổ Hạo rất đồng ý, nhưng mà thần sắc lại biến đổi, hơi khó chịu nói. “Chỉ tiếc Liên gia lại đồng ý về bức xuân cung đồ cỏ hoa trong mười hai tháng, thế tử thật tham lam, thế nhưng lại đưa ra điều kiện này.”

Mười hai bức xuân cung đồ, giá trên thị trường tuyệt đối không dưới vạn lượng, nghĩ đến mấy thỏi bạc trắng phao bay mất, lòng của ông ta liền đau nhói.

“Ta cũng chẳng có cách nào, ta chỉ muốn có được thứ ta muốn là được.” Vì Hồng Tụ cho dù làm việc ngày đêm thì cũng không sao cả, chỉ cần nàng có thể từ từ hiểu rõ tình cảm của mình, hần cảm thấy cũng đủ rồi.

“Chỉ sợ sau này Hồng Tụ cô nương vừa thấy ta liền tức giận đến nghiêng răng.”

“Yên tâm, ta sẽ tìm cơ hội nói với nàng ấy.”

“Như vậy, bức Tuế Hàn Tam Mỹ Liên gia đã hứa hẹn, hôm nay có thể giao cho ta không?”

Doãn Tử Liên mỉm cười nhìn ông ta, từ phía sau tủ gỗ lấy ra một cuốn tranh cuộn.

“Như vậy, ta cáo từ.” Vì Tổ Hạo ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn, cầm lấy mà đi, vì tạm thời ông ta không muốn chạm trán với Hồng Tụ, cho nên bước đi giống như chạy trốn chết.

Trong chốc lát sau, Hồng Tụ từ trong phòng bếp mang vài món thức ăn nhẹ đến, còn có một bình trà đường sinh đến thiên sảnh, đem bát đĩa đặt lên bàn.

“Vi gia đi rồi?” Nàng quan sát một vòng trong thiên sảnh, xác định không nhìn thấy Vi Tổ Hạo, có chút phần nộ hỏi.

“Ông ta không muốn bị tàn phế, cho nên đi trước một bước.”

“Hừ, ông ta dám làm ra chuyện như vậy, đương nhiên phải trả một cái giá lớn mới giác ngộ!”

“Nghe như vậy, ta cũng phải trả giá tương đối lớn.”

“Hả?” Nàng nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Nếu ta nói, là ta bảo Vi Tổ Hạo làm như vậy, nàng sẽ nghĩ gì?” Doãn Tử Liên mỉm cười.

“... Vì sao?”

“Nàng đó?” Hắn muốn nàng suy nghĩ, muốn nàng biết, vì nàng, hắn tốn rất nhiều tâm tư.

Nàng nhăn mày lại: “Gia muốn giúp ta có thêm tiền lời?”

“...” Doãn Tử Liên không nói lời nào, chỉ lạnh lùng trừng nàng.

Hồng Tụ nhíu chặt mày, đôi mắt to thanh tú liếc qua liếc lại, cố gắng suy nghĩ đáp án, suy nghĩ mãi, đột nhiên vỗ tay hoan nghênh nói: “Ta đã biết, là gia cố ý muốn mượn chuyện này cười nhạo thế tử!”

Nhắm mắt lại, hắn day day gân xanh đang nổi lên trên trán, cuối cùng cũng hiểu được vì sao mình chờ đợi nhiều năm, nàng cũng có thể thờ ơ, bởi vì nàng thật sự cục đá cứng.

“Bằng không thì sao chứ?” Nhìn vẻ mặt của hắn, Hồng Tụ liền biết chính mình đoán sai: “Gia cố ý muốn Vi gia làm như vậy, đơn giản là muốn ép ta thừa nhận chuyện ta lén bán tranh, thừa nhận với gia thì có sao đâu? Gia đã sớm biết, không phải sao?”

“Ta muốn dùng bữa.” Doãn Tử Liên mặc kệ nàng, liếc nàng một cái, vươn tay phải ra: “Tay của ta không thể động, làm thế nào cầm đĩa?”

“A, đúng.” Hồng Tụ thầm mắng mình không đủ linh động thông hiểu: “Ta đút cho gia.” Động tác của nàng rất lưu loát gấp thức ăn đặt vào trong thìa, sau đó đưa lên miệng hắn, một ngụm lại đút một ngụm.

“Tự nhi, ta suy nghĩ rồi, tranh của ta giao cho nàng làm.” Hắn ăn, giống như không chút để ý mà thuận miệng nói.

“Ta? Ta như thế nào có thể?”

“Như thế nào không thể?” Hắn cười: “Chu Trấn Bình có thể nhìn ra đó không phải là tranh do ta vẽ, chính là bởi vì ta chưa bao giờ làm tranh khắc bản.”

“Nhưng mà, ta chỉ học được công phu bên ngoài của gia, không thể mô phỏng được.”

“Ai muốn nàng mô phỏng? Ta muốn nàng vẽ, dùng phong cách của nàng để vẽ tranh.”

“Nhưng mà, như vậy cũng không kịp, mười hai bức xuân cung đồ, hơn nữa gia còn thiếu nợ bức Tuế Hàn Tam Mỹ...” Nàng bắt đầu dùng các đầu ngón tay tính toán.

Tốc độ vẽ tranh của nàng tương đối chậm, một bức tranh từ khi phác họa đến lúc hoàn thành, phải mất hơn năm sáu ngày, thậm chí mười ngày, giờ làm sao mà trong hai mươi ngày có thể hoàn thành?

“Tuế Hàn Tam Mỹ, ta đã giao cho Vi Tổ Hạo.”

“A?” Nàng chớp mắt mấy cái. “Nhưng hôm qua rõ ràng vẫn là trống rỗng mà.”

“Đó là cuốn tranh ta tiện tay lấy ra, Tuế Hàn Tam Mỹ ta đã vẽ xong từ sớm rồi.”

“Vậy vì sao người không nói?” Giọng nói của nàng cất cao thêm mấy độ. “Nếu người đã vẽ xong từ sớm, cần bản không cần nói với nhị gia mượn Lăng Yên cô nương, không phải sao? Hơn nữa tối hôm qua các người ở chung một phòng, nằm trên cùng một chiếc giường, hai người dán sát vào nhau như vậy...”

“Lăng Yên là nàng mượn, không có liên quan gì đến ta.” Hắc khê gõ mặt bàn, ý bảo nàng tiếp tục dứt thức ăn, đã thấy nàng nhếch miệng, không nhúc nhích trừng mắt nhìn mình. “Bây giờ là thế nào đây?”

“Rốt cuộc tối qua hai người đã làm cái gì?”

Doãn Tử Liên chậm rãi nhướn mày, trong mắt đầy ý cười. “Nàng nói xem?”

“... Gia, người thật sự thích ta sao?”

Chữ “thích” của nàng rất đơn thuần, thích thì sẽ không thể chịu đựng được thiếu sót dù chỉ là một hạt bụi, trong mắt chỉ có hân, ngược lại, hân cũng nên như thế chứ, không phải sao?

“Nàng nghi ngờ?”

“Người thích ta, nhưng lại nằm cùng Lăng Yên cô nương... Nào có chuyện như vậy?” Nàng rất thẳng thắn, khi đối mặt với hân, nói chuyện càng không quanh co lòng vòng.

“Chuyện này cũng trách ta? Lăng Yên là nàng mời về phủ, ta chỉ thuận theo yêu cầu của nàng giữ nàng ta lại thôi.”

Hồng Tụ ai oán mím môi, gắp một phần thức ăn thật lớn, nhét vào miệng của hân, muốn hân cảm miệng, không cần làm cho nàng phát hiện mình có bao nhiêu ngốc nghếch, thế nhưng ngốc đến mức chưa từng phát hiện ra tình cảm của mình, thậm chí ngây ngốc tạo cơ hội cho hân và cô nương khác, còn vì vậy mà đắc chí.

Doãn Tử Liên thấy thế, nhin không được mà cười ra tiếng, một tay kéo nàng vào trong lòng.

“Người ôm ta làm chi? Người có thể đi tìm Lăng Yên cô nương, nàng ấy xinh đẹp hơn ta mà...”

Hân mạnh mẽ hôn lên môi của nàng, đem thức ăn nàng tự tay dứt đẩy nhập vào trong miệng nàng, xấu hổ đến nàng nhất thời hóa đá, sau một lúc lâu cũng không nói được gì.

“Đã từng có lúc trên cuộc đời này chẳng hề có người nào hay vật nào khiến cho ta vương bận, nhưng mà nàng...” Hắc khê vuốt bờ má nàng, điểm nhẹ lên gương mặt nàng. “Chỉ có nàng, khiến cho ta vương bận, nếu không có nàng, có lẽ ta sớm đã không tồn tại trên cõi đời này rồi.”

“Thật vậy chăng? Ta thật sự có thể khiến cho người vương bận?” Nàng ôm hân, cảm thấy tất cả những chuyện trước mắt tựa như ảo mộng.

Mấy năm nay, sức khỏe của hân có lúc lên lúc xuống, không thể tốt nhưng cũng không đến mức quá nặng, cho nên mỗi khi bắt đầu mùa đông, nàng càng để tâm hầu hạ hân, chỉ sợ chút lơ đãng, hân sẽ nôn ra máu giống như năm ấy.

Nàng vẫn rất sợ, sợ không ai có thể khiến hân vương bận, sợ hân buông tay rời khỏi nhân gian giống như mẹ của nàng, cho nên nàng rất cố gắng làm cho hân vui, không dám hy vọng xa vời mình có thể làm cho hân vương bận, chỉ thầm muốn hân vui vẻ.

“Cũng không phải sao? Nếu không có nàng, ta cũng thật không biết sẽ làm sao bây giờ?”

“Thật sự?”

“Đúng vậy, không có nàng, mười hai bức xuân cung đồ kia làm sao bây giờ?”

Hồng Tụ ngẩng người sau đó trừng mắt. “Người nói nhiều như vậy, kỳ thật chính là muốn ta vẽ xuân cung đồ?” Nói đến câu cuối cùng, nàng đã ai oán mím môi, buồn bực mình còn vì mấy câu nói của hắn mà cảm động muốn chết, thì ra hắn chỉ rót một chút canh say mê cho nàng mà thôi.

“Ai nói? Mỗi một câu nói của ta đều là sự thật.” Doãn Tử Liên cười nhún mắt, thích nàng vui buồn giận yêu vì mình. “Nói thật, ta vạn phần cảm kích người hạ độc ta năm đó.”

“Hả?”

“Nếu không có kẻ đó hạ độc ta, ta sẽ không gặp được nàng.”

Hồng Tụ chớp mắt mấy cái, dự tính từ trong ánh mắt của hắn mà tìm ra hư thật. Không thể trách nàng, thật sự là bình thường hắn rất thích chọc đùa, thỉnh thoảng nàng không thể phân biệt rõ hư thật trong lời nói của hắn. “Cách nói này thật kỳ lạ, giống như người vui sướng với cảnh bị trúng độc lắm vậy.” Nàng tức giận trừng hắn.

Nếu không biết rõ thể chất của hắn, tuyệt đối sẽ không cảm nhận được sức khỏe của hắn yếu vô cùng, chỉ có người ngày ngày đi theo hắn mới biết, mỗi khi bắt đầu mùa đông, đối với hắn mà nói giống như là đang lẫn quẩn ở quỷ môn quan.

Cho dù như thế, hắn chưa bao giờ oán trời trách đất, lại càng không từng trút giận sang người khác, bởi vì tính nết của hắn vẫn rất bình tĩnh, quả thực giống một vị thần tiên hoàn mỹ, mới có thể khiến cho nàng lo lắng, lo lắng hắn có thể trong một đêm đông nào đó giấc ngộ chính đạo, cười hạc quy tây hay không.

“Tự nhi, nàng lo lắng ta sẽ biến mất?”

“Ừ.” Cho nên mỗi khi bắt đầu mùa đông, nàng luôn cực kỳ khẩn trương canh giữ bên cạnh hắn, cái ăn cái mặc, nàng càng phí tâm tư an bài, thậm chí vào đêm tối, còn có thể canh giữ ở ngoài phòng của hắn.

“Vậy nàng cũng phải nắm cho chắc đó.”

“Ừ.”

Doãn Tử Liên nhìn nàng giữ lấy góc áo của hắn, bắt đắc dĩ ngay cả cười cũng cười không được. “... Không phải dùng tay để giữ hay dùng chân để theo sát.”

“Vậy bằng gì?”

“Dùng lòng của nàng, giữ lấy ta, đuổi kịp ta, làm cho ta vướng bận không thể buông xuống.”

“Gia, người muốn ta thích người?”

“Wa, thông suốt.” Hắn cười đến thật gian xảo.

“Nhưng ta đã sớm thích người, còn muốn thích người như thế nào nữa?” Còn ngại nàng làm chưa đủ sao? Như vậy, nàng phải làm như thế nào, mới có thể cho hắn biết, kỳ thật nàng thích hắn, thích đến mức một ngày hắn cười hạc quy tây, nàng cũng muốn đu theo phía dưới con hạc; Nếu có quỷ đói dám vào cửa của hắn hồn, nàng liền liều mạng với quỷ đói?

“Ví như... Nghe lời.”

“Ta không đủ nghe lời?”

“Nếu nàng đủ nghe lời, liền giúp ta vẽ tranh đi.”

Đầu tiên Hồng Tụ ngạc nhiên, sau đó lại nheo mắt. “Vòng một vòng lớn như vậy, dù sao cũng muốn ta vẽ tranh thôi! Nhưng mà không có cảnh thật, ta không có cách nào vẽ, ta cũng không phải gia, có thể từ khoảng không mà tưởng tượng ra.” Không phải nàng không muốn, thật sự là năng lực của nàng còn kém.

“Chuyện nào không phải rất đơn giản sao?”

13. Chương 13: Chương 6.1

Lúc trời tối đèn được thắp lên, trong Kim Lăng thành, trên đường lớn, chợ náo nhiệt, những dãy hoa đăng như họa.

Xe ngựa Doãn phủ chậm chậm chạy trong bóng đêm, lại khó tránh khỏi đám đông chen chúc.

Doãn Tử Liên nhìn đám đông ngoài cửa sổ, hỏi Hồng Tụ đang ngồi ở chỗ đối diện: “Tụ nhi, nàng mặc áo có ấm không?”

Bên ngoài đã phủ xuống những hạt sương lạnh nhỏ mịn, nhưng không cách nào xua tan đám đông đang chọn mua hàng tết.

“Rất ấm.” Hồng Tụ mặc chiếc áo đông cổ chéo màu tím hồng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng nõn.

Nàng thường thường đi theo gia ra ngoài, nhưng được ngồi ở trong xe ngựa vẫn là lần đầu, nàng cảm thấy thật mới lạ.

“Cái áo này cũng đã cũ, bắt đầu đông rồi mà sao nàng không tự mua một chiếc áo mới?”

“Không cần, cái này thực sự rất ấm.” Cái áo này, là bộ quần áo đầu tiên mà gia đưa cho nàng, cũng là chiếc áo mà nàng thích nhất.

Sau khi Doãn Tử Liên suy nghĩ: “Có muốn đi xuống một chút?” Hắn tính nơi này cách Túy Nguyệt lâu chỉ còn hai dãy phố nữa.

“Được.”

Hắn lập tức lên tiếng căn dặn, đi xuống xe ngựa trước, lại dắt nàng đi trên con đường nhộn nhịp.

Hồng Tụ nhìn bàn tay của hắn đang nắm chặt tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nóng nóng, không biết vì sao lại thấy có chút khấn trương, nhưng cũng cảm thấy rất tự nhiên, thậm chí có chút thích, khiến cho nàng không thể không cong môi mỉm cười.

“Tụ nhi, hình như đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi trên đường lớn.”

“Ừ.” Nàng mỉm cười nhìn về phía hắn, khi nhìn thấy nét mắt nghiêng nghiêng của hắn, ý cười càng sâu: “Gia buộc tóc lại, thoát nhìn rất tuấn tú, mọi người trên đường đều quay đầu nhìn người.”

Đứng ở bên cạnh hắn, nàng cũng cùng có chút quang vinh, cũng không nhịn được mà nhìn hắn.

Doãn Tử Liên liếc nhìn nàng: “Tóc là nàng buộc lại, nàng cần phải nhớ kỹ ước hẹn.”

“Trừ khi gia không cần ta, nếu không là gì ta cũng không đi.”

Doãn Tử Liên cảm thấy rất thoải mái mà cong khóe môi, nhìn về phía trước, nhìn thấy nam nữ già trẻ bước ngược chiều qua đều chú ý đến hai người bọn họ, không khỏi suy nghĩ, nàng chỉ lo khen ngợi hắn, lại tựa hồ không phát hiện mình có bao nhiêu hấp dẫn trong mắt người khác.

Quần áo của nàng rất mộc mạc, ngay cả tóc cũng không có trang sức gì, ở trong mắt người khác, nàng dịu dàng lại luôn giữ khoảng cách, nhưng trong mắt hắn, nàng chính là tiểu cô nương khiến cho người khác muốn yêu thương, sẽ ở trước mặt hắn vừa tức giận lại vừa la hét, vừa cười vừa khóc.

Nghĩ đến đó, hắn không khỏi càng cười sung sướng, đã thấy ánh mắt của nàng đột nhiên dừng ở một chỗ, hắn nhìn theo ánh mắt nàng tìm kiếm, chỉ thấy nàng nhìn hình ảnh một nhà ba người hoà thuận vui vẻ cách đó không xa mà gần người.

Hắn hạ tầm mắt, biết trong lòng nàng vẫn còn vướng bận chuyện cha nàng, không khỏi suy nghĩ, ở trong lòng nàng, rốt cuộc ai là người quan trọng nhất?

Tuy rằng hắn không muốn so sánh với cha nàng, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng nàng đối xử tốt với hắn có phải là một loại tình cảm vay mượn hay không.

Đang suy nghĩ, đột nhiên khóe mắt thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, hần híp mắt lại tỉ mỉ quan sát, lúc nhìn thấy rõ ràng người nọ, trong lòng chấn động.

“Gia, chỗ này có cửa hàng ngân sức, ta có thể đi xem một chút không?”

Bên tai truyền đến tiếng Hồng Tụ thấp giọng hỏi, hần không chút suy nghĩ nghiêng người ngăn trở nàng, thần sắc tự nhiên hỏi: “Cửa hàng nào?”

“Nơi đó.” Nàng chỉ vào một nhà cửa hàng cách vài bước chân.

“Đi.” Hần nắm nàng, thật cẩn thận không cho ánh mắt hai người nhìn nhau.

Hần để cho nàng tiến vào trong cửa hàng trước, còn mình thì đứng ở bên ngoài quan sát động tĩnh của người nọ, đột nhiên thấy có người đến đón ông ta, mà người ấy là... Hần nhíu mày, nhận ra tới người đến đón là tổng quản của TUYỂN vương phủ.

Chỉ là, lúc trước người nọ đã rời khỏi rồi, vì sao bây giờ lại trở về?

Càng làm người ta khó hiểu, ông ta làm sao có thể đi cùng người của phủ TUYỂN vương gia?

Suy nghĩ, nhất thời không có đáp án, hần liền vẫy vẫy tay, muốn mã phu tiến lên vài bước, dặn dò vài câu, mới cho hần ta trở về Doãn phủ trước.

Mã phu đi rồi, hần hạ mi suy nghĩ rốt cuộc quyết định của mình là đúng hay sai, bất chợt thoáng nhìn Hồng Tụ đã đi đến phía sau mình.

“Làm sao vậy?” Hần bình tĩnh hỏi. Nàng có thấy chuyện hần dặn dò mã phu hay không?

“Không có việc gì.” Nàng giương mặt, miễn cưỡng cười.

Doãn Tử Liên quan sát nàng, nhẹ nắm tay nàng. “Không tìm thấy thứ mình thích?”

“Ừ.”

“Phải không? Để cho ta vào xem.”

“Gia, không cần, bên trong không có mặt hàng gì tốt!” Thấy hần muốn vào cửa hàng, nàng vội vàng kéo hần. “Không phải nói muốn nhanh chóng đến Túy Nguyệt lâu vẽ tranh sao? nhanh chút mới được.”

“Vẫn còn thời gian.” Nàng càng ngăn cản, cho thấy rằng trong cửa hàng này càng có vấn đề.

Hần kéo nàng đi vào trong cửa hàng. Cửa hàng bạc bố trí tương đương cổ điển lịch sự tao nhã, kệ trưng bày ở bốn mặt đều trang trí đầy các đồ trang sức bằng bạc, có ngân trâm, thoa ngọc của cô nương, cũng có vòng buộc tóc bằng bạc của nam nhân. Số khách bên trong nam nữ đều có, có thể nhìn ra đó là những người rất có thân phận.

Vài ba nam nữ nghe tiếng liếc nhìn về phía cửa lớn, nhìn thấy Doãn Tử Liên, ai cũng phát ra tiếng kinh ngạc thán phục, lập tức có người dừng lại, làm như nhận ra hần đến.

“Hừ, tìm giúp đỡ đến à? Đi đi đi, cho dù người hóa trang giống như khuôn như đúc thì cũng chỉ là một nha hoàn, vật phẩm trang sức trong Ngân Phong Quán của chúng ta chỉ bán cho thương nhân quan to, người đi ra ngoài!” Chưởng quầy vừa thấy Hồng Tụ liền liếc nhìn Doãn Tử Liên một cái, thấy tay hai người nắm lấy nhau, nhận định kẻ nắm tay một nha hoàn cũng chẳng phải người phú quý gì, vốn không cần thận nhìn ngắm hoa y phục của hần.

Nghe vậy, Hồng Tụ đang cúi mặt bỗng dưng ngẩng lên, trong đôi mắt thu thủy hiện lên cơn tức giận.

Cho dù bằng lòng nhịn cũng không nhịn được! Nếu hần chỉ làm nhục mình, vậy cũng cho qua đi, nhưng ngay cả gia cũng bị xem thường, bảo nàng làm sao nuốt trôi cơn tức giận này?!

Chính thấy nàng sắp phát giận, người nam nhân phía trước lại chỉ nhẹ nắm tay nàng, muốn nàng an tâm một chút chờ nóng nẩy.

“Thì ra vật phẩm trang sức trong cửa hàng này của người chỉ bán cho thương nhân quan to? Uy phong lớn thật.” Doãn Tử Liên cười mỉa, đôi đồng tử biếng nhác ma quỷ, miễn cưỡng đi đến trước mặt chưởng quầy.

“Chính là uy phong như vậy đó.” Chương quỳ với một đôi mắt hí giễu nhỉnh bợ nhìn hẩn từ trên xuống dưới: “Đi đi đi, đừng làm trở ngại ta làm ăn buôn bán.”

Doãn Tử Liên hơi nhướn đôi mày rậm, còn chưa mở miệng, liền thấy một người khách đi tới.

“Xin hỏi vị này là đại thiếu gia Doãn phủ, Tử Liên tiên sinh?”

“Người là?” Hẩn cười nhìn về phía đối phương.

“Tại hạ Thẩm Lộc Sinh, là bạn thân của nhị gia, chuyên mua bán quản lý dược liệu, nhiều năm trước may mắn gặp mặt Liên gia một lần, vẫn luôn thích các tác phẩm họa của Liên gia, cũng là ngàn vàng khó cầu.” Thẩm Lộc Sinh khom người thở dài, dáng vẻ cúi thấp, thiếu chút nữa dọa chương quỳ lồi mắt.

“Là bạn của Thiếu Trúc?” Doãn Tử Liên cười nhạt: “Có vấn đề gì đâu? Năm sau, ta sẽ sai người đưa đến một bức Xuân Nỗn Hoa Khai đến chúc mừng năm mới cho Thẩm gia quý phủ.”

“Chuyện này, chuyện này thật sự là khiến cho ta thụ sủng nhược kinh.” Hẩn may mắn có được bức tranh, kích động không biết nên làm thế nào cho phải, vì thế nhìn về phía kệ trang sức bằng bạc bên cạnh: “Bằng không như vậy đi, mặc kệ Liên gia thích trang sức gì, để cho tại hạ mua tặng người cũng được?”

Doãn Tử Liên miễn cưỡng nhìn về phía gặp chương quỳ, thấy hẩn sợ tới mức sắc mặt xanh trắng, mỉm cười hỏi: “Điều này sao được? Vật phẩm trang sức trong cửa hàng này chỉ bán cho thương nhân quan to, ta vừa không phải là người buôn bán, lại càng không phải là quan, chỉ có thân phận một Giải Nguyên nho nhỏ, làm sao mua được trang sức trong cửa hàng này?”

“Không không không! Là tiểu nhân có mắt như mù, là tiểu nhân sai, là tiểu nhân sai!” Chương quỳ vội vàng đi đến trước mặt hẩn, tát ỳnh vài bạt tay: “Giải Nguyên đại nhân ngay trước mặt, mà tiểu nhân lại chẳng hề hay biết, thật sự là đáng chết, nên đánh!” Ô ô, rốt cuộc đại thiếu gia Doãn gia buộc tóc từ khi nào, sao không ai báo cho ông ta biết? Hại ông ta không nhận ra.

Doãn Tử Liên cũng không để ý đến ông ta, chỉ ngoảnh đầu lại nhìn Hồng Tụ, hỏi: “Tụ nhi, ở đây có thứ mà nàng thích không?”

“... Ta chỉ là một nha hoàn, mua không nổi.” Nàng mím môi, buồn bực trong lòng khó tiêu tán.

“Mua được, mua được!” Về mặt chương quỳ cầu xin, chỉ còn thiếu gọi nàng một tiếng bà cô.

“Người đừng làm vậy, ở đây thật sự không có thứ ta thích.” Hồng Tụ trầm giọng ngăn lại.

“Thật sự không thích?”

“Ừ.” Sợ chủ tử không tin, nàng chạy nhanh đến: “Ta vốn là muốn mua một vòng buộc tóc bằng bạc, nhưng cái này có kiểu dáng quá mới mẻ, ta lại thấy không vừa mắt.”

Hôm nay, lần đầu nàng buộc tóc cho gia, mới phát hiện trong phòng gia thể nhưng ngay cả vòng buộc tóc cũng không có, cho nên nhất thời nàng mới muốn mua một vòng buộc tóc.

“À?” Giờ Doãn Tử Liên mới biết, thì ra nàng muốn mua đồ để cho hẩn, khiến cho tâm trạng của hẩn rất tốt: “Như vậy đi thôi, đến cửa hàng đằng trước tìm thử xem.”

“Ừ.”

“Giải Nguyên đại nhân, xin chậm đã!” Chương quỳ vội vàng quay đầu, tìm trong cửa hàng một cây trâm đặc tiền nhất: “Mái tóc của cô nương đen mượt như vậy, không cần thêm một chút trang sức thì rất đáng tiếc, hôm nay để cho tiểu nhân lấy cây trâm này bồi tội, tặng cho cô nương, vẫn mong đại nhân có thể đại nhân đại lượng, tha thứ cho lỗi sai của tiểu nhân.”

Doãn Tử Liên liếc mắt một cái, “Tụ nhi, nàng thích không?”

Hồng Tụ nhìn cây trâm trắng men kia, màu xanh ngọc của lá làm nền cho cánh hoa hồng xinh đẹp, phía cuối còn treo một phiến ngọc bích, tạo hình tương đối đặc biệt.

Nàng thích, nhưng thoát nhìn đã biết giá cả chẳng thấp, nàng không mở miệng được, nhưng nếu không mở miệng, chỉ sợ gia không biết ứng đối với chường quây như thế nào...“Gia, ta chỉ muốn mua vòng buộc tóc, không có hứng thú đối với cây trầm.”

“Phải không?” Doãn Tử Liên ngoài cười nhưng trong không cười mà quan sát chường quây.

“Đại nhân...” Vì thế sắc mặt chường quây càng thêm cháy đen.

Thẩm Lộc Sinh thấy thế, tiếp nhận trong cây trầm men trong tay ông ta, lại lấy xuống bộ vòng buộc tóc bằng bạc.“Liên gia, không bằng cứ như vậy đi, vòng buộc tóc này là ta mới mua ở nơi này, chi bằng tặng nó cho Liên gia, đáp tạ Liên gia tặng tranh, mà chường quây đã biết sai, Liên gia tha thứ cho ông ta đi, nhận lấy cây trầm men của ông ta, vừa vắn làm một đôi đỉnh ước.”

Hắn có ánh mắt sắc bén, hơn nữa có chút hiểu biết về Doãn phủ, lập tức phát hiện cô nương này nhất định là nha hoàn Hồng Tụ bên cạnh Doãn Tử Liên, nay nhìn thấy tay hai người nắm chặt nhau, càng xác định rõ ràng tình cảm giữa bọn họ, nhân tiện nói.

“Đại nhân, tiểu nhân dập đầu nhận lỗi với cho ngài, cô nương, tiểu nhân dập đầu nhận lỗi với cô nương!” Chường quây thấy thế, hai đầu gối đều quỳ xuống, dập đầu tại chỗ.

Hồng Tụ hoảng sợ, vội vàng kéo kéo nam nhân bên cạnh.

Doãn Tử Liên lại chỉ lạnh lùng nhìn, cong môi cười, tiếp nhận vật phẩm trang sức mà Thẩm Lộc Sinh đưa đến, lại làm động tác “chớ có lên tiếng” với y, mới dắt Hồng Tụ chậm rãi rời khỏi.

“Gia, người không cho chường quây kia đứng lên sao?” Đi đến ngoài cửa hàng, Hồng Tụ nhỏ giọng hỏi, quay đầu nhìn chường quây còn đang dập đầu, vẫn chưa phát hiện bọn họ đã rời khỏi cửa hàng.

“Ngay từ đầu không phải ta bảo ông ta quỳ, cũng không phải ta bảo ông ta dập đầu, ông ta muốn dập đầu, thì cứ dập đầu.”

“Có thể xảy ra chuyện hay không?”

“Đi thôi, chẳng đến vài cái, ông ta sẽ giả hôn mê.” Hắn nhún vai, quan sát vòng buộc tóc và cây trầm men trong tay.“Đi, đến Túy Nguyệt lâu, ta cài trầm cho nàng.”

“Gia, chúng ta phải vẽ tranh.” Hồng Tụ cười khổ.

“Nàng không muốn quần vòng buộc tóc cho ta sao?”

“... Muốn.”

“Vậy còn không mau đi.”

14. Chương 14: Chương 6.2

Ở Lao Nguyệt Các trong Túy Nguyệt Lâu, từ trước đến nay không để cho khách khứa tùy ý bước vào. Trước tòa lầu các có một hồ nước đầy, ánh trăng phản chiếu trong làn nước, cho nên đặt tên như vậy.

Trong Lao Nguyệt Các, dường như hai người đang tiến hành một nghi thức long trọng mà chỉ có hai người tham dự. Hắn cài trầm trắng men cho nàng, nàng quần vòng buộc tóc cho hắn, cùng một sắc màu cùng một kiểu dáng, trên đời này không có vật đỉnh ước nào đặc biệt hơn thế.

Đứng ở trước gương, hai người tựa như bị vật đỉnh ước kết nối, từ nay về sau chỉ cần có nhau.

“Gia, ta rất ít khi đi dạo phố.” Sau một lúc lâu, Hồng Tụ bất ngờ nói.

Mấy năm nay, hắn bắt đầu thường xuyên ra ngoài hơn trước, vì thế nàng cũng thường theo hắn ra bên ngoài, nhưng mà bước vào cửa hàng thì vẫn là lần đầu, chỉ vì trong tay nàng có chút ngân lượng.

“Thật vừa khéo, ta cũng vậy.”

Nàng biết hắn đang giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt, dứt khoát quay đầu nhìn hắn. “Ta không biết một nha hoàn thì không thể tùy tiện vào cửa hàng.”

“Sau này, nàng là đại thiếu phu nhân của Doãn phủ.”

“... Đột nhiên phát hiện gia thật sự rất dung túng ta.” Tuy nói rằng nàng là người theo hầu bên cạnh hắn, nhưng trong mắt hắn, nàng căn bản không phải một nha hoàn.

“Tình yêu là như thế.” Hắn bình thản trả lời, không hề che giấu tình cảm của mình.

Hồng Tụ vừa nghe xong, khuôn mặt ửng hồng, có chút khó có thể chấp nhận chuyện hắn đem chuyện tình yêu nói ra miệng. “Rốt cuộc gia thích ta ở điểm nào? Ta chỉ là một nha hoàn, ta...”

“Có trời mới biết? Khi ta vừa quay đầu lại, trong mắt trong lòng đều là nàng, thậm chí vì nàng ngay cả rượu cũng không uống, ta mới biết rằng tất cả đã không kịp thay đổi nữa.”

“A? Gia vì ta mà không uống rượu?”

“Nàng có nhớ không, có một lần ta uống rượu ở trong đình, nàng không cho phép ta uống rượu? Từ đó về sau, ta chưa từng uống rượu nữa.” Hắn kéo tay nàng ngồi xuống giường gấm.

“Đó là bởi vì đại phu nói, tình trạng của gia khi khỏe khi yếu là vì gia không quan tâm đến việc uống thuốc, còn hay uống rượu.” Lúc nhỏ còn không biết chuyện, nàng còn ngây ngốc rót rượu cho hắn uống.

“Trọng điểm là, ta vì nàng, không hề uống rượu, ta vì nàng, trân trọng chính mình, chuyện này vốn không có liên quan đến thân phận nàng có phải là nha hoàn hay không, mà là ở trong lòng ta nàng có sức nặng bao nhiêu.”

Hồng Tụ cảm động nhìn hắn, biết hắn là đã đánh vỡ mê chướng trong lòng nàng.

Kỳ thật, nàng chỉ muốn ở bên cạnh hắn, chỉ như vậy thôi thì nàng cũng rất vui vẻ, về phần nha hoàn hay thê tử, cùng lắm chỉ là một danh phận mà thôi.

“Cuối năm Vu Đường và Đan Hòa sẽ thành thân, chỉ sợ là chúng ta không kịp rồi, vậy chờ thêm một năm nữa sẽ thành thân.” Hắn khẽ vuốt bờ má mềm mại trắng mịn của nàng.

“Gia nói như thế nào, ta sẽ làm như thế ấy.” Nàng hứa hẹn, chẳng hề nghĩ đến vấn đề khác.

“A, nghe lời như vậy?” Ngón tay lướt xuống chiếc cổ duyên dáng của nàng, nhẹ mở một chiếc cúc áo của nàng.

“Gia?” Hồng Tụ kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Doãn Tử Liên ngoảnh mặt làm ngơ, từ từ cởi bỏ từng chiếc cúc áo, y phục hở ra càng sâu hơn, sợ tới mức nàng vội vàng bắt lấy tay hắn. “Gia, người muốn làm gì?!”

“Chỉ như vậy thôi mà nàng đã khấn trương đến thế, đợi đến lúc muốn thì làm sao bây giờ?”

“Hả? Không phải muốn vẽ tranh?” Vẽ tranh và cởi quần áo có quan hệ gì với nhau chứ?

“Nàng đã quên là phải vẽ tranh xuân cung đồ?”

“... Xuân cung đồ có liên quan gì với chuyện cởi quần áo?”

Nàng không rõ xuân cung đồ phải vẽ như thế nào, nhưng từng nghe nói đó là loại tranh họa cực kỳ “không tầm thường”, nếu “không tầm thường”, chẳng lẽ nói... phải vẽ bức tranh có ảnh người hở ngực lộ vú?!

Doãn Tử Liên nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên cất tiếng cười to.

“Gia, người cười cái gì?” Tuy rằng biết hắn đang giễu cợt mình, nhưng Hồng Tụ cũng không giận, bởi vì nàng thích nụ cười của hắn, càng thích tiếng cười thuần hậu của hắn. Tuy nói gia là người thích cười đùa, nhưng phần lớn đều là ý cười trêu đùa trong mắt, có thể khiến hắn cười ra tiếng, đã ít lại càng ít.

Hắn quan sát nàng, sắp mở miệng nói, liền nghe thấy có tiếng thông báo từ bên ngoài vọng vào.

“Đại gia, người đã đến rồi.”

“Để cho bọn họ vào đi.” Doãn Tử Liên giảo hoạt nhường mày, mỉm cười cài lại cúc áo cho nàng.

Sau khi cửa mở ra, một nam một nữ đi vào, gương mặt của người phụ nữ rất xinh đẹp nhưng lại hơi vương nét dung tục, người nam kia thì có khuôn mặt tục tề nhưng hơi cường tráng.

“Đến trên giường đi.” Hắn chỉ vào cái giường lớn làm bằng gỗ đen nơi cuối góc phòng.

“Vâng.”

“Tự nhi, lại đây đi.”

Ở khoảng trống cách giường vài bước chân, đã bày sẵn một cái bàn gỗ dài, ở đầu bàn có những cuộn giấy tranh tốt và bút mực, trước bàn còn có hai chiếc ghế dựa.

Hắn lôi kéo nàng ngồi xuống một chiếc ghế, lập tức mở miệng, “Có thể cởi quần áo ra rồi.”

Hồng Tự nghe vậy, vội liếc nhìn hắn, khóe mắt thoáng nhìn đôi nam nữ kia thật sự bắt đầu cởi áo sam, nam lộ ra một thân hình cơ bắp, mà nữ trút đi nhu sam, liền mơ hồ thấy được cảnh xuân trước ngực, nàng vội vàng đứng dậy che khuất đôi mắt của chủ tử, hô lớn, “Mặc vào đi, mặc vào đi!”

Đôi nam nữ kia thấy khó hiểu nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nghe ai.

“Tự nhi, muốn bọn họ mặc vào thì làm sao vẽ đây?” Doãn Tử Liên cong khóe môi mỉm cười.

Nàng liếm liếm đôi môi khô khốc, dán sát vào tay hắn nhỏ giọng hỏi: “Gia, rốt cuộc chúng ta phải vẽ cái gì?”

“Xuân cung đồ.” Hắn lạnh giọng nói.

“Ta biết là xuân cung đồ! Nhưng...” Nàng buồn bực giậm chân. “Rốt cuộc xuân cung đồ là vẽ cái gì?!”

Thật là, đến lúc nào rồi mà còn muốn đùa nàng? Nàng không biết phải đưa mắt nhìn nơi nào đây!

“Xuân cung đồ là tranh vẽ cảnh nam nữ ái ân.” Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đang che mắt hắn xuống, cười đến giả dối.

Hồng Tự ngây người. “... Nam nữ ái ân?” Cùng một loại với tranh mà nàng mới nghĩ đến sao?

“Bình thường khi thiên kim nhà giàu đi lấy chồng, trong hộp đồ cưới đều có một cuốn xuân cung đồ tinh xảo, để cho các thiên kim biết đêm động phòng hoa chúc sẽ phát sinh chuyện gì.” Hắn vừa kể vừa giải thích, “Tuy rằng có nhiều tên, nhưng nội dung chính là các loại động tác nam nữ ái ân, cho nên cũng có rất nhiều nam tử mua một quyển về nhà để nghiên cứu thuật trong phòng, về phần mười hai bức họa này, ta đã quyết định chọn tư thế nào để vẽ, nàng chỉ cần phụ trách vẽ là được.”

Hắn nói đến đạo lý rõ ràng, Hồng Tự lại nghe đến choáng váng, tim đập dồn dập.

Vì sao nàng, một cô gái chưa chồng phải vẽ loại tranh này? Quan trọng nhất là

“Nghe gia nói như vậy, tựa hồ rất tâm đắc với thuật trong phòng?” Mười hai tư thế? Đó rốt cuộc là thứ quý gì? Vì sao hắn có thể nói đến mặt không hồng, thở không gấp, tựa như chỉ đang đơn giản nói chuyện sương rơi, trời đông giá rét với nàng vậy?!

“Có chút.”

“Nhưng ta chưa từng thấy gia thân cận với vị cô nương nào, vẫn là nói” Nàng đột nhiên nghĩ đến hoa nương trong Túy Nguyệt Lâu nhiều như mây, lại là sản nghiệp của Doãn phủ, chỉ cần hắn động tâm...

“Nàng để ý?”

Hồng Tự ngây ngốc nhìn hắn. “Gia, nếu người thật sự muốn thành thân với ta... Sau này còn có thể nạp thiếp không?”

Doãn Tử Liên nhường mày, “Trừ khi nàng đồng ý.” Dứt lời, hắn cười đến trong mắt tràn ngập ý cười.

Cho đến bây giờ nàng còn chưa hiểu thuật trong phòng, xuân cung đồ, nhưng mà nàng biết sau khi thành thân thì sẽ áp áp ôm ôm lại khinh khinh ta ta, bởi vì nàng từng vài lần thấy tam thiếu gia và Đan Hòa ôm

hôn nhau ở trong phủ, nghĩ đến nếu sau khi thành thân, giữa giường của bọn họ còn chen thêm một người... Nàng thà rằng không lấy chồng!

Ánh mắt tà mị biếng nhác lộ lên ý cười, hắn ôm nàng vào trong lòng: “Cuộc đời ta chỉ cần có mình nàng là đủ rồi, sao lại muốn có thêm người khác?”

“Là người nói đó!” Nàng tỏ rõ sự kiên quyết.

“Trời đất soi xét, bọn họ làm chứng.” Hắn chỉ về hướng đôi nam nữ kia.

Hồng Tụ thoáng nhìn qua, lại thấy nhứt đầu, che mặt: “Gia, có thể bảo bọn họ đừng thoát y phục không?”

“Không thoát y phục thì khó mà làm việc.”

Cả mặt nàng đều hồng lên: “... Chẳng lẽ muốn thoát sạch sẽ?”

“Như vậy là tốt nhất.” Hắn nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Nam nữ ở chung trong một phòng, khi đóng cửa lại thì có thể lộ trần nhìn nhau, chia xẻ nhiệt độ cơ thể, đó là chuyện rất thú vị.”

“Nhưng, nhưng như vậy ta không có cách nào vẽ cả!” Nàng khó khăn thấp giọng nói.

Cho đến giờ, nàng vẫn còn nhớ rõ mười năm trước nàng có bao nhiêu sao hoảng sợ khi thấy thân thể trần truồng của hắn, nay muốn nàng lại nhìn nam nhân khác... Nàng không có cách nào, thật sự làm không được!

“Vây...” Doãn Tử Liên thấy không nên tiếp tục đùa giỡn nữa, chỉ vào nam nhân kia, ra lệnh, “Người khoát áo vào đi.”

“Vâng.”

“Như vậy được chưa?”

Hồng Tụ vụng trộm dùng khóe mắt liếc nhìn, âm thầm thở ra, nhưng mà khi nghiêng đầu qua, đã thấy nàng kia còn lộ ngực nằm trên giường, bộ ngực sữa cơ hồ rất sống động

“Nàng ta cũng phải mặc quần áo vào.”

“Lại mặc vào nữa, sẽ không có hứng thú nữa.”

“Hứng thú cái gì? Ta nói mặc thì mặc!” Hồng Tụ cảm tức trách cứ, “Không được nhìn nàng ta!”

Đột nhiên Doãn Tử Liên bật cười vài tiếng, vừa lòng, lay động ngón tay thon dài, nữ tử lập tức khoát áo vào.

Sau đó, hắn bắt đầu chỉ huy, “Để cho nàng ta nằm xuống, kéo cao váy của nàng ta lên, người đặt mình vào giữa hai chân nàng, nhưng thân thể đừng áp lên người nàng.”

Nam nhân trên giường nghe vậy, lập tức làm theo, mắt thấy làn váy đã kéo cao đến lộ ra đôi chân thon dài của nữ tử, Hồng Tụ nhin không được thét chói tai.

“Dừng tay lại cho ta!”

Nam tử ngừng lại, vẻ mặt khó xử nhìn Doãn Tử Liên.

“Lại làm sao nữa?”

“Cái này, cái này... Đây là đang làm gì vậy?!” Hai tay nàng che mặt, căn bản không dám nhìn.

“Đây là cơ bản nhất.”

“Cơ bản?!” Nàng hét to lên.

“Quả thật là làm khó nàng, vốn là ta nên vẽ, đáng tiếc tay của ta bị thương.” Doãn Tử Liên thở dài, vẻ mặt xin lỗi.

Hồng Tụ từ khe hở giữa các ngón tay thấy nét mặt xin lỗi giả dối của hắn, hoài nghi hắn vốn là đang đùa nàng: “Ta có thể không vẽ được không?”

“Không thể không vẽ.”

Nhắm chặt mắt, nàng cắn răng, cầm lấy bút, bắt chập tất cả.“Không được phép động đây!”

Tiếp theo nàng bắt đầu vẽ tranh trên giấy thượng đẳng, động tác cực nhanh, nửa khắc liền phác họa xong hình thể, vừa vẽ vừa mắng.

“Thế tử hạ lưu, quả thật là vô sỉ, không biết xấu hổ! Đáng bị trời đánh, cứ nhiên muốn gia vẽ loại tranh này, căn bản chính là muốn hủy hoại thanh danh của gia! Vương gia thế tử kia đáng bị ngàn đao băm vằm, trăm ngàn lần dùng để cho ta gặp, ta không bẻ gãy tay hắn thì không được mà! Vương bát đản!”

Nàng lấy phần nộ hóa thành năng lượng vận dụng ngòi bút, hạ bút như có thần giúp, vận dụng ngòi bút như bay, động tác cùng thần thái của hai người kia đều bị nàng bắt giữ rất chuẩn.

Mà Doãn Tử Liên bên cạnh nàng còn bị mấy câu mắng liên tục của nàng khiến cho bờ vai phát run, cười không ngừng, thậm chí nhẹn đến ho lên.

“Gia, sao lại ho thế?” Tiếng ho của hắn kéo thần trí của Hồng Tụ trở về, nàng ngừng bút, hơi lo lắng.

“Không có gì đáng ngại.” Hắn vừa ho, vẫn không thể ngừng cười.“Tụ nhi, làm sao ta cũng không ngờ nàng lại có thể chữ mắng như thế?”

“Ta...” Nàng ửng hồng gương mặt, chu môi.“Tức giận thôi, ta tức đến muốn ngất luôn.”

Doãn Tử Liên cười to, nhìn bức tranh của nàng, cực kỳ vừa lòng mà gật đầu, lập tức đẩy bức tranh sang một bên.“Phần chi tiết còn lại để ngày mai chỉnh sửa thêm, hiện tại trước...” Hắn suy nghĩ, nói với hai người kia:“Kiểu từ sau lưng đi.”

Hồng Tụ nhú mày, chung quy cảm thấy chiêu thức này nghe qua giống như luyện công, nhưng mà bên mắt vẫn liếc nhìn, liền thấy nữ tử trên giường lớn nằm úp sấp, mông đưa lên cực cao, mà nam nhân dán thẳng vào mông nàng ta...

“A!”

Nàng sợ tới mức nhảy người lên, liền lùi lại mấy bước, vội xoay người sang chỗ khác, một hồi giậm chân, một hồi chữ nhỏ, hoàn toàn không thể quay đầu.

“Tụ nhi, làm sao vậy?”

Hồng Tụ cố điều chỉnh lại gương mặt nóng bừng giống như lửa thiêu, xấu hổ đến mức ngay cả hắn cũng không dám nhìn.“Gia, ta không thể, ta không được, ta không có cách nào...”

“Sao mà không có cách nào? Việc này sớm muộn gì nàng cũng sẽ cùng ta trải qua, bây giờ kiên tập trước một chút cũng tốt.”

Nàng ngậy người, đôi mắt to hơi chuyển, thấy vẻ mặt hắn vô cùng chân thật, trong đầu theo bản năng tưởng tượng người giường biến thành nàng cùng hắn

“Ta, ta... không được, không được!” Nàng bỏ chạy ra ngoài.

“Tụ nhi?”

“Ta đi chuẩn bị một bình trà nóng cho gia!” Nàng sắp bốc khói, sắp nổ tung rồi!

Tựa ở cạnh cửa, Doãn Tử Liên nhìn bóng dáng nàng biến mất trong nháy mắt, không khỏi cất tiếng cười to, mãi đến khi nam nữ trên giường thấp giọng hỏi bây giờ phải làm gì, mới miễn cưỡng thu hồi ý cười tràn ra.

“Các người đi về trước đi, ngày mai lại đến.”

Nghĩ đến nét mặt e lệ của cô gái nhỏ kia, hắn không khỏi vừa cong môi mỉm cười, không thể ngừng lại được.

15. Chương 15: Chương 7.1

Hồng Tụ chạy băng băng thẳng về hướng phòng bếp của Túy Nguyệt Lâu.

Nàng chạy trốn cực nhanh, nhanh đến mức làn váy như sóng, hoàn toàn không còn sự bình tĩnh thường ngày, đừng nói gì đến cử chỉ đoan trang, nghiêm túc, mà giờ phút này nàng giống như một cô nương hoang dã không có nguyên tắc gì hết, chạy vội trong Túy Nguyệt Lâu làm cho tiểu nhị sợ tới mức né tránh suýt nữa làm rơi rượu và thức ăn, hoa nương lại chạy trốn không kịp, bị gió thổi tung làn váy, làm cho khách vừa mới tới cửa thì chết lặng trừng to mắt.

Nhưng Hồng Tụ làm sao biết mình là nguyên nhân tạo ra tình cảnh như vậy, nàng chỉ muốn làm bình tĩnh một chút, mà biện pháp bình tĩnh tốt nhất chính là chạy và chạy thôi, không cần suy nghĩ gì nữa.

“Hồng Tụ!”

Nghe thấy có người kêu gọi, nàng vội dừng bước, quay đầu tìm kiếm.

“Đan Hòa? Sao nàng lại ở đây?” Nàng nhìn xung quanh, kinh ngạc khi thấy mình đã chạy đến hoa viên thông với phòng bếp.

“Tam gia và người ta bàn chuyện làm ăn ở trong này, ta đến phòng bếp chuẩn bị một chút thức ăn.” Đan Hòa quan sát khuôn mặt ửng hồng khác thường của nàng. “Mặt của nàng làm sao đỏ thành như vậy? Là nhiễm phong hàn sao?”

“Sao thế được? Từ nhỏ đến lớn, ngay cả phong hàn ta cũng chưa từng bị.” Nàng cười nhạt, cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc, không cho Đan Hòa nhìn thấu sự thẹn thùng của nàng.

“Phải không?” Đan Hòa tiến lên kéo làn váy hơi phất lên của nàng, vừa nhấc mắt lại phát hiện trên áo nàng còn có một chiếc cúc chưa cài lại, không khỏi chỉ vào vạt áo của nàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Như thế nào lại chạy trốn gấp như vậy? Đã lâu lắm rồi ta chưa từng thấy nàng chạy vội như vậy.”

Hai người đều là nô tỳ Doãn phủ, chỉ là luôn theo hầu bên cạnh chủ tử của mình, rất ít khi gặp nhau, nhưng mỗi lần chạm mặt, đều sẽ hỏi thăm đối phương.

“Không có việc gì.” Hồng Tụ trả lời cực nhanh, nhìn thấy nàng ấy chỉ vào vạt áo của mình, nàng sờ sờ, mới giật mình thấy không đúng, vội vàng cài lại, khuôn mặt thanh tú càng lúc càng nóng. “Đây là bởi vì... Hôm nay có chút nóng, cho nên ta mở ra.”

Mà khi nàng giải thích xong, thật đúng lúc những hạt tuyết nhẹ nhàng bay xuống.

“... Đại gia ở Túy Nguyệt Lâu?” Đan Hòa cười hỏi, không vạch trần câu nói dối của nàng.

“Gia ở Lao Nguyệt Các, ta đến phòng bếp chuẩn bị bình trà nóng cho gia.”

“À?” Đan Hòa khẽ gật đầu, đặt phản ứng không được tự nhiên của nàng vào trong mắt. “Ta nghe nhị gia nói, nàng bán tranh khắc bản xảy ra chuyện, đại gia gánh trách nhiệm thay cho nàng.”

“Không phải ta, là...” Hồng Tụ giải thích được một nửa, suy nghĩ, quả thật là lỗi của mình, “Đúng là ta gây phiền toái cho gia, làm hại gia còn phải bồi thường mười hai bức xuân cung đồ cho thế tử, thật sự là xuân cung đồ chết tiệt!” Nàng càng nói càng tức giận, lúc không cẩn thận đã để lộ bản tính ra, vội vàng che miệng lại.

Đan Hòa chẳng hề ngạc nhiên gì. “Đại gia quả thật đối xử rất tốt với nàng.” Đột nhiên phát hiện cây trâm trắng men trên đầu nàng.

Men là vật phẩm từ Tây Vực, bởi vì không nhiều lắm, cho nên giá cực cao. Dựa vào cá tính đơn giản của Hồng Tụ, cho dù có tiền, cũng không thể nào mua vật quý báu như vậy.

“Gia rất tốt với ta sao?” Nàng cười khỏ, rất hoài nghi.

Gia thích nhất là trêu đùa nàng, hơn nữa từ sau khi nói thích nàng, ngày càng trêu đùa nàng táo tợn hơn... Nếu như vậy, không bằng không cần thích nàng thì tốt hơn.

Ánh mắt Đan Hòa trong trẻo linh động, ranh mãnh mà thông minh. “Nếu không tốt, hử sao lại tặng cho nàng tượng điêu khắc búp bê mà nàng đeo bên hông?”

“Không phải nàng cũng có một cái sao?” Nàng chỉ vào tượng điêu khắc gỗ búp bê có dáng vẻ khác biệt mà Đan Hòa đeo bên hông.

Nàng nghe gia nói, đó là tam gia điêu khắc. Lúc trước, nàng còn hiểu lầm, nay nghĩ đến, mới biết được đó là một phần tình cảm độc chiếm không muốn cùng sở hữu với người khác.

“Cái đó kém hơn.” Đan Hòa nhẹ cầm lấy tượng điêu khắc búp bê bằng gỗ mà nàng luôn đeo ở bên mình hỏi: “Nàng có biết cái này làm từ chất liệu gỗ gì không?”

“Trầm mộc.” Nàng cũng biết điêu khắc, đương nhiên biết chất liệu gỗ.

“Nói đúng rồi, nhưng không đúng lắm.”

“Ý? Đây là trầm mộc đúng vậy mà!”

“Là trầm hương, là trầm hương trải qua trăm năm, cực phẩm như vậy chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, chỉ có một phần nhỏ, có trị giá ngàn lượng.” Đan Hòa giải thích, giống như đang bàn về kích cỡ lớn bé của trứng gà. “Nàng có biết tượng điêu khắc búp bê gỗ mà nàng đeo bên người, trải qua hoa tay chạm trổ khéo léo của đại gia, giá thị trường đã là mấy ngàn lượng, nhưng mà vô giá nhất chính là tấm lòng của đại gia, hẳn dùng tâm tư gì để điêu khắc tượng gỗ này, nàng có thể tưởng tượng ra không?”

Hồng Tụ giật mình ngẩn người rũ mắt xuống.

“Không biết Hồng Tụ có nhớ hay không, sau khi nàng đeo tượng gỗ này, thái độ đối đãi của hạ nhân trong phủ đối với nàng cũng thay đổi?”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Bởi vì Hồ đại nương nhìn thấy trên người nàng xuất hiện thêm một tượng điêu khắc búp bê gỗ xa xỉ như vậy, hơn nữa có người nói nhỏ bên tai Hồ đại nương, cho nên bà ấy liền đi xác nhận với gia, mới biết được đó là đại gia đưa.” Đan Hòa cười liếc nhìn sang nàng. “Đại gia luôn lạnh nhạt với người ngoài, lại tặng trầm hương trân quý cho nàng, cái này đại biểu cho vị trí của nàng trong lòng hẳn không ai có thể sánh bằng, sau khi Hồ đại nương biết được, lập tức trách phạt nha hoàn nói huyền thuyên, cuối cùng dứt khoát thay đổi một đám nha hoàn mới, vĩnh viễn trừ đi hậu hoạn.”

Hồng Tụ nghe đến ngơ ngác, năm đó mình bị bọn đại nha hoàn khi dễ, nàng chưa từng nói, nhưng làm sao gia phát hiện?

Thì ra tượng điêu khắc búp bê gỗ là bùa hộ mệnh mà người tặng cho nàng.

Thì ra gia vẫn luôn lưu ý đến nàng, chú ý đến nàng, nếu không, người làm sao biết nàng gặp phải chuyện gì?

Nghĩ như vậy, chuyện người muốn Vi gia làm... Nàng tựa hồ đã hiểu rõ nguyên nhân.

“Quả thật đại gia đối với người khá tốt, nhưng mà” Đan Hòa lập tức chuyển đề tài, “Nếu hẳn dám can đảm dám khinh thường ý nguyện của nàng mà khinh bạc nàng, nàng cứ bẻ gãy tay hẳn, để hẳn không dám làm mấy chuyện xấu.”

“Hả? Không không, không thể nào, gia không có khinh bạc ta, huống, huống hồ, cho dù người thật sự khinh bạc ta, ta cũng không thể bẻ gãy tay người, tay người có giá trị ngàn vạn lượng.”

Nghe vậy, Đan Hòa lập tức hiểu được tình cảnh nàng bỏ chạy mà cúc áo còn chưa cài đều không phải là Doãn Tử Liên làm càn với nàng, lập tức cười nhạt. “Không có gì đáng ngại, hay tay của đại gia đều có thể vẽ tranh, bẻ gãy một tay cũng không sao.”

“... Hả?”

“Nàng đi theo bên cạnh gia lâu như vậy, cũng không biết hai tay gia đều có thể điêu khắc có thể vẽ tranh?” Đan Hòa hơi kinh ngạc.

Từ nhỏ nàng đã sống ở Doãn phủ, đương nhiên biết hai tay Doãn Tử Liên đều có thể vẽ tranh, chỉ là sau khi hẳn trúng độc, số lượng tranh vẽ ra ít hơn, vài năm gần đây lấy vẽ tranh để mưu sinh, nhưng số lượng chung quy không nhiều lắm, có lẽ nguyên nhân vì như thế, mới không làm cho Hồng Tụ biết hai tay hẳn đều có thể vẽ tranh.

“... Ta không biết.” Nàng chỉ ngây ngốc lắc đầu.

Nếu như thế, gia nói người không thể vẽ tranh, không phải là đang lừa nàng đó chứ?! Còn ép nàng xem động tác của hai người kia ở trên giường, xấu hổ chết được...

“Vậy đừng nói cho hắn biết là ta nói đó.” Đan Hòa vội chấm dứt đề tài, chỉ sợ ngày nào đó Doãn Tử Liên tìm nàng tính sổ.

Trước mười hai tuổi, nàng có thân phận là thiên kim Doãn phủ, sống như huynh muội với ba huynh đệ của Doãn gia, đương nhiên biết Doãn Tử Liên có bao nhiêu tuyệt tài, nhưng là Hồng Tụ không biết, rõ ràng là hắn cố ý giấu giếm, dựa theo tính tình xấu xa của hắn, nhất định là đang dụ dỗ Hồng Tụ làm chuyện gì đó

Nếu quấy rầy hứng thú của hắn, nàng còn sống tốt sao, cho nên, nàng vẫn nên giả vờ đêm nay chưa từng gặp Hồng Tụ, nhanh chóng rời khỏi là tốt nhất.

“Đan Hòa.” Hồng Tụ đột ngột gọi.

“Hử?” Nàng chậm rãi trở lại.

“Ở trong mắt nàng, tam gia là người như thế nào đối với nàng?”

Đan Hòa buồn cười quan sát nàng. “Vấn đề thật ngốc nghếch, tam gia đương nhiên là chủ tử của ta, là tướng công của ta, ta là nô tỳ của hắn, cũng là thê tử của hắn.” Dứt lời, vội rời đi trước.

Hồng Tụ hạ tầm mắt, đột nhiên hiểu ra, nàng tình cảm mà nàng dành cho gia là thứ tình cảm gì.

Nhưng mà, trước khi nàng thổ lộ, nàng muốn hỏi người vì sao lừa nàng?

Suy nghĩ, đang muốn chạy về Lao Nguyệt Các, lại đột nhiên nhớ tới

“Không được, trà nóng của gia không thể không pha, nên nhanh chóng pha một bình mới được!” Vì thế, nàng lại vọt vào trong phòng bếp.

Mang trà nóng trở về Lao Nguyệt Các lại không thấy người đâu, Hồng Tụ lại chuyển sang sương phòng đông viện, mới tiến vào phòng liền khiến cho người ta ngây người, làm cho nàng quên hết những câu hỏi đã chuẩn bị sẵn.

“Tụ nhi, lại đây.”

Nàng mím môi. “Gia,... có thể đừng quấy nhiễu ta được không?”

“Tụ nhi ngốc, muốn nói gì vậy? Giống như ta đã làm chuyện quá đáng, ép nàng phải cầu xin ta, ta chưa từng làm gì với nàng hết mà, có phải không?”

Nghe thấy lời nói rõ ràng như vậy, gương mặt phần hồng của Hồng Tụ liền cúi xuống, vừa tức vừa giận.

“Gia, người thật sự thích ta sao?” Nàng thật sự hoài nghi.

“Ta vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy, còn không đủ để cho nàng phát hiện tình yêu của ta?”

“Người cởi hết quần áo, muốn ta phát hiện cái gì?!” Nàng tức giận đến giậm chân. “Nếu người thực thích ta, vì sao luôn muốn trêu đùa ta?”

Lâu các ở phía đông Lao Nguyệt Các là nơi nghỉ ngơi của Doãn Tử Liên khi ngẫu nhiên đến Túy Nguyệt Lâu. Nay, hắn đang ngâm mình ở trong thùng tắm ấm áp, chờ thê tử tương lai của hắn đến làm nhiệm vụ nha hoàn hầu hạ chuyện tắm rửa cho hắn.

“Ta đang đặc biệt dạy bảo cho nàng.”

“Cái gì là đặc biệt dạy bảo chứ?” Hồng Tụ há hốc mồm. Chỉ mới dạo một vòng bên ngoài, mới trở lại liền có một cảnh tượng nam tử tuấn mỹ xinh đẹp động lòng người đang ở trong bồn tắm chào đón nàng, khiến cho nàng chẳng biết nên đưa ánh mắt đến nơi nào nữa.

“Cho nàng nhìn quen nam nhân lõa thể.”

Xuân cung đồ, một, hai bức tranh có mặc y phục thì không sao, nhưng nếu mỗi bức đều có mặc y phục thì người ta sẽ khinh thường. Nhưng mà, hắn muốn tập cho nàng thói quen nhìn hắn khỏa thân, cũng không cho phép nàng nhìn nam nhân nào khác ngoài hắn.

“...” Nàng có thể không cần tập thói quen này không?

16. Chương 16: Chương 7.2

Doãn Tử Liên chỉ quay đầu lướt nhìn nàng: “Nếu nàng muốn vẽ được tranh người, nhất định phải bắt lấy cốt cách và đường cong của thân thể, bằng không rất khó tiến bộ.”

Hắn nói rất có đạo lý, nàng cũng có quan điểm như vậy, nhưng mà

“Hình thể của nam nhân kia kém hơn gia rất nhiều.”

“À, kém hơn ở chỗ nào?”

“Bờ vai của hắn rất rộng.” Nàng đặt bình trà nóng lên bàn, dùng hai tay thể hiện chiều rộng.

“Hử?”

“Ngực của hắn rất dày.”

Doãn Tử Liên chậm rãi rũ mắt nhìn chính mình.

“Thắt lưng của hắn cũng rất vững chắc, cái hông thì...” Nàng cố gắng hồi tưởng.

“... Nàng nhìn rất tỉ mỉ nhỉ.” Hắn hừ lạnh.

“Cái đó cũng không có cách nào, không nhìn tỉ mỉ, làm sao vẽ tranh?” Nàng nói xong liền nhăn mày lại: “Hắn kém hơn gia rất nhiều, da đen. quá cường tráng, giống như một con gấu đen, ta thật sự rất vất vả để nhìn mấy thứ ấy.”

“Ta thì sao?”

“Gia ngọc thụ lâm phong, tuần tú không ai sánh được, tựa như thiên thần hạ phàm.” Nàng nói đến mặt không đỏ, thở không gấp, khiến cho người nghe cảm thấy được sùng mà kính sợ.

“... trong mắt nàng, dáng vẻ của ta đẹp như vậy sao?”

“Ừ.” Nàng dùng sức gật đầu.

Ở trước mặt hắn, nàng cũng không nói dối, ánh mắt chân thật, suy nghĩ cái gì thì nói thẳng cái ấy.

Tâm trạng của Doãn Tử Liên trở nên tốt hẳn, cười nhẹ nói: “Như vậy, làm phiền nàng kì lưng cho ta được không?”

Hồng Tụ nghe vậy nheo mắt lại, nhớ tới những chuyện muốn hỏi hắn: “Gia, rõ ràng hai tay của người đều có thể vẽ tranh, vì sao còn muốn gặt ta vẽ tranh cho người?”

“... Ai nói?”

“Đan Hòa nói.”

“Chậc, muội muội lắm miệng.” Hắn “chậc” một tiếng: “Trước nay nàng đều vẽ cảnh vật, bảo nàng vẽ xuân cung đồ, là muốn huấn luyện nàng vẽ người.”

“Đơn giản như vậy?”

Doãn Tử Liên nhướn hàng lông mày, không hề tỏ vẻ xấu hổ: “Bằng không thì sao?”

“Gia cố ý muốn trêu đùa ta, muốn nhìn thấy cảnh ta lúng túng không biết phải làm sao chứ gì!”

“Hử?” Hắn có chút bất ngờ. Chỉ mới chạy ra ngoài một vòng, nha đầu kia lại đột nhiên thông suốt? Hay là Đan Hòa đã nói gì đó với nàng?

“Thậm chí ta còn có suy nghĩ, người muốn Vi gia thiết lập cạm bẫy, có phải là muốn khiến cho ta không còn đường lui, cầu xin người cho ta ở lại phải không? Nói trắng ra, là người không dám hỏi ta?”

Hắn khẽ nhếch mày, kinh ngạc không thôi.

“Nếu không phải gia không dám hỏi thì vì sao gia thích ta từ sớm mà lại không nói với ta, ngược lại đợi đến khi khế ước mười năm của ta sắp hết, mới dùng cách thức này mà bức ép ta?”

Doãn Tử Liên suy nghĩ, cúi đầu mỉm cười. “Nàng nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn nói gì?” Có lẽ nàng nói rất đúng, là hấn không dám, mà lại cuồng ngạo không muốn cúi đầu trước.

Là hấn sợ, sợ trong mắt nàng không có hấn, sợ nàng ý lại thành thói quen, không có liên quan gì đến tình yêu.

Nàng chấp nhất chuyện tâm đầu ý hợp, nhưng mà chỉ là chấp niệm lúc còn nhỏ, căn bản không phải tình yêu, có lẽ chính là bởi vì nàng đem tình cảm dành cho người mẹ đã chết của nàng đặt lên người hấn mà thôi, cho rằng nếu nàng trở thành người tâm đầu ý hợp với hấn, hấn sẽ gặp vì nàng mà sống.

“Gia cực kỳ thích ta.” Lúc này Hồng Tụ rất khẳng định nói. “Gia thích ta, thích đến không dám hỏi ta là có thích người hay không.”

Đối mặt với câu nói thẳng thừng nhỏ nhẹ của nàng, Doãn Tử Liên bất giác có cảm giác bị hiểu rõ, thậm chí còn xen lẫn niềm vui sướng.

Hấn luôn luôn chờ nàng phát hiện, cuối cùng... nàng đã phát hiện.

“Như vậy còn nàng thì sao?”

“Ta không biết thích của ta có giống của gia hay không, nhưng ta muốn làm cho gia vương bận, ta không thích gia giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể xoay người rời đi, giống như trên đời này không có bất luận kẻ nào vật nào có thể giữ người lại.” Nàng đi vào bồn tắm, hai tay chống lên cạnh bồn, nghiêm mặt nói: “Ta thật sự thích gia, bởi vì có người, ta mới có thể sống.”

Đôi mắt thâm thúy của Doãn Tử Liên không hề chớp một lần mà chỉ nhìn nàng. “Phải không? Xem ra ta còn phải khỏe hơn nữa, để có thể khiến cho nàng sống dài lâu bên cạnh ta.”

“Ừ.” Nàng dùng sức gật gật đầu.

Hấn vẫy tay về phía nàng, nàng không nghi ngờ gì mà tới gần hấn, liền thấy tay hấn vuốt ve gương mặt nàng, mềm nhẹ mà tràn đầy yêu thương vuốt ve mắt, mũi và cánh môi của nàng.

Hồng Tụ ngượng ngùng rũ mắt xuống, lại thoáng nhìn thân người dưới làn nước của hấn, sợ tới mức lại che hai mắt muốn lùi về phía sau, lại bị hấn giữ chặt lại.

“Nếu nàng thật sự không muốn về người, sau này ta sẽ không ép nàng.”

Hấn không thích nàng nhìn tỉ mỉ nam nhân nào khác ngoài hấn, lại càng không muốn nàng so sánh hấn với kẻ khác.

“Ừ?” Trong lòng nàng rối như tơ vò, không hiểu vì sao hấn lại nói ra lời này, càng không thể lý giải vì sao hai tay của hấn lại kéo hai tay đang che mắt của nàng ra. “Gia, tay người... Không phải bị thương sao?”

“Đúng vậy, nhìn sơ hình như lành rồi.”

“... Người gạt ta?”

“Đừng khó chịu, sớm muộn gì nàng cũng có thói quen với việc này thôi.” Hấn cười đến rất đắc ý.

“Vì sao ta phải làm quen với việc này? Ta...” Hồng Tụ vốn muốn thoát khỏi sự kiểm chế của hấn, bất chợt phát hiện lòng bàn tay của hấn không còn ấm áp, sừng sốt, chậm rãi buông hai tay xuống, chậm nhẹ vào ngực của hấn, lại thăm dò làn nước ấm, sau đó vội vàng trách móc, “Nước lạnh rồi, người còn ngâm mình ở trong nước?!”

Hấn dùng cách bốn lạng đẩy ngàn cân đem mọi tội lỗi đều đẩy lên người nàng. “Ai bảo nàng đi lâu như vậy? Ta vốn muốn tìm nàng cùng nhau tắm chung.”

“Ta?” Lại là lỗi của nàng? Nàng tức giận đến giờ chân. “Buông! Ta muốn lấy khăn bông.”

Lúc này Doãn Tử Liên mới buông tay ra, Hồng Tụ vội vàng rút xuống ba cái khăn bông lớn đang treo trên giàn hoa.

Quay đầu nàng liền phủ lên vai hắn một cái, nói: “Mau đứng lên, đừng ngâm mình nữa.”

“... Ta sẽ đứng lên, nàng cũng không được phép bỏ chạy.”

“Ta không đi đâu hết! Mau lên đây!” Nàng hét lớn.

Tính tình của nàng vốn vội vàng nôn nóng, từ nhỏ thích cùng phụ thân lên núi xuống biển, chơi đùa giống như một đứa trẻ nơi thôn dã. Trước khi vào Doãn phủ, phụ thân đã dạy dỗ khuyên bảo nàng rất nhiều, nàng mới ép mình vào khuôn phép, cuối cùng bị hắn khiến cho nàng thay đổi mà không hề hay biết, bắt buộc chính mình phải đoan trang, thanh nhã hiền thực để hắn không bị mất mặt, nhưng trên thực tế, bản tính của nàng vẫn khắc sâu trong xương tủy như trước, chỉ cần quýnh lên, lễ giáo vốn có trong nháy mắt đều bị vứt đi hết.

Doãn Tử Liên chậm rãi đứng lên, bước ra khỏi bồn tắm, không có lưng hùm vai gấu, lại càng không thấy làn da nhẵn nhéo vì nước lạnh, nhưng hắn có chiều cao vượt bậc, cả người cân xứng, vai rộng eo thon, chân dài, móng đẹp, thân thể trần trụi hoàn mỹ như bạch ngọc.

Hồng Tụ nhất thời nhìn đến há hốc miệng, đã quên che mắt, cũng không hề dời mắt đi.

Không giống trước đây lắm..... Dù sao qua mười năm, hắn coi như có thêm chút thịt, thân mình xương cốt thoát nhìn cũng mạnh mẽ hơn trước, không hề lộ ra làn da xanh xao.

Đột nhiên, nàng bị một đôi tay hữu lực ôm lấy, bế xốc lên, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu kinh ngạc, đã bị người ta ép xuống giường, trong ánh sáng ngược chiều hắn được bóng tối phác họa lên nét tuần mị không giống như người phàm trên thế gian, một đôi mắt câu hồn dường như có thể giữ lấy hồn phách của nàng.

“Ta bị nàng xem hết rồi, chẳng lẽ nàng không biết là chính mình cũng phải báo đáp như vậy?”

“...” Hồng Tụ nói không nên lời, cảm giác thân mình trần trụi của hắn kề sát ở trên người mình, đó là một sức nặng khác thường khiến cho nàng ngượng ngùng không nói được gì.

“Nàng phải chịu trách nhiệm với ta, còn nhớ rõ chứ?” Hắn nhẹ nhàng mở cúc áo của nàng, động tác thông thả, giống như xem hành động này là một lạc thú, như là đang mở một món quà lớn, không hề nóng nảy vội vàng.

“Gia, người muốn làm gì?” Nàng vội vàng giữ lấy tay hắn.

“Nàng nói xem?” Nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, hắn cười đến ý xấu tràn ngập trong mắt.

“Nhưng, nhưng chuyện này không phải chờ sau khi thành thân mới...”

Sau khi trải qua giáo huấn đặc biệt của hắn, nàng đương nhiên biết hai người nằm ở trên giường sẽ là chuyện gì, nàng không sợ hãi, chỉ là vô cùng ngượng ngùng.

“Nàng có thấy ta tuân thủ lễ giáo bao giờ chưa?” Hắn ‘hừ’ một tiếng, kéo tay nàng ra, tiếp tục mở cúc áo.

Hồng Tụ không có cách nào khác đành nhắm mắt lại: “Gia cho rằng giữ lấy sự trong sạch của ta thì sau này ta không thể đi nơi nào được nữa?”

Doãn Tử Liên ngừng lại một chút, không ngờ một khi nàng đã thông suốt thì đúng là trăm ý đều thông: “Tụ nhi quả thật thông minh, không biết từ khi nào nàng lại hiểu ta như vậy?”

“Đột nhiên hiểu thôi.” Lúc trước nàng giống như đứng sau bức rèm mỏng, đối với tình yêu nàng rất ngây thơ, nhưng nay khi bức màn đã được vén lên, nàng cảm nhận rõ ràng tình cảm của hắn, giống như lòng của nàng, khiến cho nàng hiểu ra.

“Tốt lắm.” Hắn mỉm cười liếc nhìn nàng, đã thấy nàng đưa tay ra khê vuốt ve ngực của hắn, không khỏi nhéo mắt lại, hô hấp càng thêm nặng nề.

“Thân thể của gia còn đẹp hơn so với năm đó.” Hồng Tụ hồn nhiên không hề phát hiện động tác của mình có bao nhiêu khiêu khích, chỉ ăn ngay nói thật khẽ chạm vào ngực hắn, không quá dày cũng không quá mỏng.

Thân người cân xứng như vậy, mới là đáng người mà nàng cho là đẹp nhất.

“Ừ?” Hấn trút áo của nàng ra, dịu dàng cởi nút thắt trên áo nàng, liền thấy khuôn ngực ửng sắc hồng nhạt của nàng, cơ hồ không thể che lấp được cảnh xuân mê người.

Hàng năm muốn đổi mấy bộ đồ mới cho nàng, nàng luôn không chịu, mấy bộ quần áo ấy nàng có thể mặc vài năm, chờ đến khi không còn mặc được nữa mới đổi bộ mới, nhưng cách ăn mặc của nàng luôn trang nhã giữ lễ, giấu giếm ánh mắt xuân phong mê người, nhưng mà phong thái hiện ra bên ngoài của nàng vẫn mãnh liệt hấp dẫn người khác như trước, nàng lại không hề hay biết.

Nay, khi nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của nàng, hấn mới phát hiện thân thể dưới lớp quần áo đúng là mất hồn như thế.

Làn da trắng nõn của nàng mềm mại như tơ, đỉnh ngực hồng hồng vô cùng sinh động, eo lưng mảnh mai, hông thì mượt mà đầy đặn, đôi chân dài xinh đẹp như một bức tranh động lòng người.

“Đột nhiên, rất muốn vẽ lại vóc dáng của gia.”

“Nghe qua, quả thật là một đề nghị không tồi, đáng tiếc không đúng lúc.” Hấn động tình cúi người hôn lên cánh môi của nàng. “Để lần khác, lúc đó nàng muốn vẽ như thế nào thì cứ vẽ như thế ấy.”

Hấn khàn giọng, hơi thở nặng nề, môi răng dây dưa với nàng, làm càn cắn mót, liếm lướt từng góc cạnh trong miệng nàng, hấp thụ sự ngọt ngào của nàng, mãi đến lúc hô hấp của nàng từ từ rối loạn, hấn lại hôn tỉ mỉ lên xương quai xanh của nàng, cắn nhẹ lên đỉnh ngực nàng, hôn lên nụ hoa hồng mịn của nàng.

Hồng Tụ không khỏi kinh ngạc kêu lên, đôi mắt to đen như phủ lớp sương mù, một trận tê dại khó tả theo từ lần cắn liếm của hấn nhanh chóng lan tràn khắp tứ chi xương cốt, khiến cho nàng không ngừng thở dốc, nhin không được khe động dưới thân hấn, giống ở thúc giục cái gì đó.

Nhưng nụ hôn của hấn cũng không ngừng lại, thẳng đến

“Đợi chút!” Nàng ngưng ngưng kêu to, cũng giữ lại hai đầu gối.

“Sao vậy?” Doãn Tử Liên giương mắt, giọng nói khản đặc.

Nhìn thấy đôi mắt màu đồng của hấn nhuốm màu dục vọng, ngón tay còn không ngừng vuốt ve mềm mại giữa hai chân nàng, Hồng Tụ lại đỏ bừng mặt.

“Tự nhi?” Hấn khàn giọng gọi, tách hai chân nàng ra, hôn lên nơi ngọt ngào giữa hai chân nàng.

Hồng Tụ thở gấp, xấu hổ đến che mặt mình, mơ hồ không rõ, hỏi: “Gia, rốt cuộc người đang làm cái gì?” Vì sao phải làm như thế, khiến cho cả người nàng hốt hoảng, giống như sắp không còn là chính mình nữa...

Đây là sinh hoạt vợ chồng sao? Làm sao có thể ngưng ngưng như vậy?

17. Chương 17: Chương 8.1

Vừa tỉnh lại, Hồng Tụ cảm thấy chính mình như bị một sợi dây tháo ra rồi buộc chặt lại nhiều lần, toàn thân đau nhức giống như bị sét đánh vậy, cảm giác này, nàng càng khắc cốt ghi tâm hơn so với lúc vừa mới bắt đầu học võ.

Mở mắt ra, nhìn về phía bên giường, người nọ sớm không ở bên cạnh, khẽ sờ vị trí hấn ngủ, cũng không thấy một chút độ ấm nào, lại nhìn về hướng cửa sổ, giật mình thấy ánh mặt trời như đã sắp gần trưa, Hồng Tụ sợ tới mức vội vàng đứng dậy, mặc quần áo, tiện tay buộc mái tóc mình lại, sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Gặp hạ nhân trong Lao Nguyệt Các, nàng vội hỏi: “Gia, người đang ở đâu?”

“Gia ở phòng khách vẽ tranh.”

“Cám ơn.” Nàng lập tức chạy tới ngay khách phòng, đẩy cửa mở, liền nghe thấy một giọng nói nhỏ

“Đóng cửa lại.”

“Vâng.”

Hồng Tụ thuận tay đóng lại, bước vào phòng khách, nhìn hướng bên phải liền thấy một nữ tử trên giường, lộ ra bộ ngực, trang phục cơ hồ không đủ che thân.

“Gia, người đang làm gì?!” Nàng thét chói tai.

“Vẽ tranh.” Doãn Tử Liên chậm rãi trả lời, tay trái vận dụng ngòi bút nhanh như bay, con người sắc bén như dao, không chút sắc dục, nhìn nữ tử trước mắt như phong cảnh chứ không phải là một người phụ nữ.

“Người!” Nàng buồn bực tiến tới che trước mặt nàng kia.

“... Tụ nhi?”

“Đừng vẽ.” Nàng mở hai tay ra, không cho phép hấn nhìn nữ tử bên ngoài, hướng chỉ là tiếp cận nữ tử trần trụi này :

“Người vốn không cần nhìn người thật cũng có thể vẽ tranh, sao lại còn muốn nàng ta ăn mặc như vậy? Cho dù muốn vẽ, cũng là vẽ ta mới đúng, như thế nào lại vẽ nàng ta?” Chỉ mặc cái tiết khổ, thành ra cái thể thống gì?!

Doãn Tử Liên lộ ra nụ cười, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu, nữ tử kia lập tức nhanh chóng mặc áo rời đi.

“Nàng đang ghen sao?” Hấn gác bút cười hỏi.

“Hừ!”

Hấn kéo nàng vào trong lòng :

“Đó chỉ là vẽ tranh.”

“Xuân cung đồ?” Nàng hí mắt.

“Không phải sao?”

“Như thế nào không thấy nam tử ở đây?”

Doãn Tử Liên cười hí mắt, thích nhìn thấy nàng mở to miệng giận dữ chất vấn hấn để thấy được nàng thương hấn bao nhiêu:

“Ta biết nàng thức dậy nhất định sẽ tìm đến ta, làm sao có thể để ột người nam nhân trần truồng xuất hiện ở trước mặt nàng?”

“Vậy người là có thể thoải mái nhìn thân thể nữ tử khác sao?!”

“Như vậy nàng có biết nàng so sánh ta với nam nhân khác khiến cho ta khó chịu bao nhiêu không.”

“A?” Nàng dừng lại, chớp mắt, không rõ trong lời nói của hấn có mấy phần là thật, mấy phần là giả:

“Ta không phải nói rồi sao? Nam nhân kia tục tằn như vậy, ta lại không thích! Mặc dù vẽ rất được nhưng ta thà rằng vẽ người.”

“Sao bây giờ không vẽ?”

“Đó là xuân cung đồ làm sao bây giờ?” Nói được như vậy thật thoải mái, giống như mười hai bức họa tội ác tày trời kia đều đã hoàn thành.

Hấn lại nhún vai: “Nàng đuổi người đi rồi, ta cũng không có cách nào.”

“Người có thể vẽ ta.” Nàng xoa thắt lưng.

Có sẵn một người ngay trước mặt, còn không biết tận dụng, chẳng phải là quá lãng phí?

“Không.” Hấn lắc đầu.

“Vì sao?” Nàng đổi khẩu khí.

“Nàng nói đi?”

“... Người không thích ta?” Nhanh như vậy? Qua một đêm, hấn liền trở mặt không cần nàng?

Doãn Tử Liên không khỏi trừng mắt:

“Nói đi đâu vậy? Bây giờ phải vẽ là xuân cung đồ, nàng nghĩ rằng ta sẽ vẽ nàng lên tranh, mặc cho nam nhân khác có ý phóng túng với nàng?” Đừng ngốc quá, hắn cũng không có khoan hồng độ lượng như vậy.

Hồng Tụ kinh ngạc phát ra một tiếng nhẹ, lập tức lại chớp nhanh mắt:

“Vậy người liền đồng ý làm cho ta vẽ người?” Làm cho hắn trở thành đối tượng để các thiên kim tiểu thư chưa lấy chồng có mơ tưởng phóng túng?

“Người muốn vẽ cũng không phải đồng cung đồ.”

Nàng mím môi, miễn cưỡng xem như có lý:

“Nhưng mà, trước đây người vẽ tranh, rất ít khi lấy vật thật để vẽ.”

“Vị cô nương vừa rồi kia là hoa nương của Túy Nguyệt Lâu, là một vị mà thế tử yêu thích.” Hắn giải thích đơn giản

“Đến lúc đó, đợi vẽ xong, nàng có thể làm bản khắc, chúng ta làm bộ sách bìa cứng đưa ra thị trường, tức chết hắn.”

Đôi môi hồng thắm của Hồng Tụ hé mở:

“Thì ra là thế...”

“Dù sao vô cớ bị người ức hiếp, làm cho hắn như vậy là còn tốt với hắn quá.” Hắn ‘hừ’ một tiếng.

“Ừ. Làm như vậy rất đúng!” Lúc này Hồng Tụ mới cười hì hì gật đầu: “Nhưng mà, gia hắc đã nhớ rõ khuôn mặt của hoa nương kia rồi, không cần bảo nàng đến đây nữa, đúng không?”

“Quả thật là như thế.”

“Như vậy, tiếp tục vẽ đi.”

“Dù sao cũng làm cơm trưa cho ta ăn trước đi?”

“Được, ta đến phòng bếp chuẩn bị, thuận tiện lại sắc một thang thuốc cho người, sau khi ăn xong, người phải bắt đầu vẽ.” Nàng nói xong, bắt đầu tính thời gian.

“Thế nào lại nôn nóng như vậy?”

“Ta làm bản khắc cũng cần thời gian.” Hồng Tụ bấm đốt ngón tay:

“Bức tranh như thế, một ngày ít nhất gia cũng phải hoàn thành một bức, mà ta phải nghĩ biện pháp vượt qua tiến độ mới được.”

Động tác làm bản khắc của nàng không nhanh, hơn nữa phải đợi cho gia hoàn thành một bức trước rồi nàng mới có biện pháp khắc, muốn chuẩn bị xong bản khắc vào cuối năm, hắc là không có khả năng, nhưng ít ra phải xong bức họa trước.

“Xem ra, tối hôm qua những gì ta dạy cho nàng, nàng tương đối không hài lòng.” Hắc bắt ngờ nói.

Hồng Tụ thật sự không hiểu:

“Ta không hiểu ý tứ của gia..”

“Nàng không muốn ở chung phòng với ta nữ, cho nên mới cố ý để cho ta làm nhiều việc như vậy?”

Nàng nhin không được trừng hắc: “Gia, xuân cung đồ, là người đồng ý, phải làm tranh khắc bản, cũng là người nói, việc này là ta muốn người làm sao?”

“Vậy coi như ta chưa nói.” Muốn nàng làm bản khắc, muốn nàng ở lại Lao Nguyệt Các, đều có dụng ý của hắc, nhưng cũng không muốn nàng bận bịu đến độ không rảnh để ý tới hắc.

“Không, ta cảm thấy làm tranh khắc bản vô cùng tốt, cho nên...” Nàng hơi đẩy hắc ra: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, làm cho kịp năm sau đưa ra thị trường đi.”

Doãn Tử Liên không khỏi bắt đầu hối hận chính mình tội gì lắm mồm như vậy.

“Đúng rồi, ta còn phải dành thời gian ra phố.”

“Để làm gì?”

“Tìm đại phu.” Nàng mắt tự nhiên phồng quai hàm.

“Để làm gì? Người nàng không thoải mái?” Hấn vội vàng muốn vén y phục của nàng lên để kiểm tra.

“Không phải!” Nàng giữ lấy tay hấn, xấu hổ đến ngay cả vành tai đều phấm hồng: “Ta hỏi đại phu, dựa vào tình trạng của người, rốt cuộc có thể sinh hoạt vợ chồng hay không, nếu không sau này không được làm như vậy nữa.”

“... cơm trưa ăn sau đi.” Hấn đột nhiên kéo nàng trở về phòng.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta cảm thấy rất nhiều việc phải có bằng chứng thấy tận mắt, còn dựa vào lời nói của người khác, căn bản chính là một phỏng đoán.” Đêm nàng trở về phòng, đặt trên giường, Doãn Tử Liên cười đến âm nhu tà mị: “Chỉ có ta tự thể nghiệm, nàng mới có thể chân chính hiểu được, sức khỏe của ta không hề có vấn đề gì.”

“Đợi chút, đợi chút” Hồng Tụ cầu xin tha thứ, cũng rất nhanh âm thanh cũng không thể phát ra được, rốt cuộc hiểu được, cái gì gọi là tự chui đầu vào rọ.

Liên tục vài ngày kế tiếp, Doãn Tử Liên cùng Hồng Tụ đều ở trong Lao Nguyệt Các vẽ tranh.

Tại thư phòng, có hai cái bàn, hấn vẽ tranh, nàng làm bản khắc, hai người tập trung tinh thần, ít nói chuyện với nhau, nhưng cách một đoạn thời gian, luôn luôn xuất hiện

“Trời ạ, trời ạ, người như thế nào có thể vẽ ra loại tranh này?!” Hồng Tụ che đôi mắt sắc kêu lên, không dám nhìn bức tranh.

“Tư thế này cũng không tệ, lần khác chúng ta thử xem.”

“Người cầm miệng cho ta!” Nàng trừng mắt nhìn vào tư thế đó, lại một lần nữa cảm thấy chính mình cũng sắp bùng nổ.

Doãn Tử Liên cười ha ha, căn bản không cho đó là cái nhau.

Mỗi lần, khi nàng cảm thấy chính mình sắp sụp đổ, hấn còn có thể cho nàng kinh ngạc lớn hơn nữa, làm cho nàng khó mà tin được thì ra kỹ thuật trong phòng lại giống như một trò chơi xảo diệu lại không dễ dàng như vậy, chỉ là động tác của người trong tranh càng lúc càng quỷ dị, nàng cũng bắt đầu hoài nghi đây căn bản không phải là lạc thú khuê phòng, mà là khiêu chiến cực hạn!

“Oa, ta có nghe nhầm hay không, giọng nói thô lỗ lại hung hãn như vậy là của tiểu Hồng Tụ sao?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Tống Nguyên Hi, Hồng Tụ không nói hai lời đem mấy bức tranh đặt ở dưới bản khắc, mới đứng dậy đi đến bên cửa, dịu dàng hạ thấp người.

“Kính chào đại nhân.”

“Nha, kém đi rất nhiều nha, xảy ra chuyện gì? Vừa mới nghe người mắng đó, căn bản không xem chủ tử ra gì, nô tỳ hung hãn bậc này thì đến nha môn, ta có thể phán quyết.” Tống Nguyên Hi cười như vô lại, nghênh ngang đi vào.

“Nàng không phải gia nhân, là thê tử sắp cưới của ta.”

“Ồ?” Hấn đi đến trước bàn, thoáng nhìn bức tranh đang vẽ được một nửa của bạn tốt, không khỏi hơi che miệng: “Trời ạ, trời ạ, người có thể nào lại vẽ ra loại tranh này?!”

Rốt cuộc hấn hiểu được Hồng Tụ mới vừa rồi là đang la hét gì, ngay cả hấn cũng bị dọa!

“Không được sao?”

“Này thôi...” Hấn híp mắt đánh giá bức tranh: “Người vẽ mỹ nhân đồ phong cách thật hoa lệ thanh nhã, nhưng mà xuân cung đồ có vẻ yêu diễm dị thường, ta cảm thấy cũng khá tốt, nhớ rõ giữ lại cho ta hai bản.”

“Yên tâm, ta tính nhờ Tụ nhi làm bản khắc, đến lúc đó có thể thành sách đưa ra thị trường.”

“A” Tống Nguyên Hi kéo dài âm cuối, liếc về phía Hồng Tụ đang có dáng vẻ không tự nhiên đứng bên cạnh cửa, nói: “Wa, phu xướng phụ tùy, cùng nhau làm chung đại tác phẩm xuân cung đồ, đây thật sự là một niềm vui lớn của nhân gian nha, Tử Liên.”

“Cũng không phải sao?” Doãn Tử Liên giương mắt, nhìn thấy Tống Nguyên Hi lặng lẽ nháy mắt, liền biết hấn có việc muốn nói cho hấn ta biết, “Tụ nhi, đi chuẩn bị trà Long Tĩnh thượng đẳng.”

“Vâng, ta đã biết.” Hồng Tụ nhanh chóng rời khỏi.

Nàng đi rất nhanh, không mất thời gian bao lâu đã vào phòng bếp của Túy Nguyệt lâu, sau khi dặn dò việc cho nữ đầu bếp xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại nói: “Đợi pha trà xong, lập tức đưa đến thư phòng đông sương của Lao Nguyệt Các.”

“Vâng.” Đầu bếp nữ trả lời.

” Nếu gia hủi ta đi đâu, thì nói ta về phủ lấy bản khắc.”

“Đã biết.”

Gật đầu vừa lòng, nàng lập tức đi về hướng thiên viện của Túy Nguyệt Lâu mà rời khỏi đại sảnh.

Từ khi hai người bắt đầu vẽ tranh, nàng vẫn ở trong Lao Nguyệt Các, ngay cả bản khắc cũng bảo hạ nhân trong phủ đưa tới cho nàng, nhưng mà mới vừa rồi nàng quên tính, số lượng bản khắc thiếu mất một bản, đúng lúc nàng thừa dịp này trở về phủ một chuyện.

Dù sao, gia có đại nhân ở cùng, hấn sẽ không có xảy ra chuyện gì. Suy nghĩ, vừa mới bước ra Túy Nguyệt lâu, liền thấy một chiếc xe ngựa dừng lại. Chu Trấn Bình xuống xe ngựa, nhìn thấy nàng, đầu tiên là sửng sốt, lập tức nở nụ cười.

“Như thế nào mà bây giờ người đổi nghề thành hoa nương?”

Hồng Tụ chỉ có thể thầm than vận khí của mình không tốt, trên mặt vẫn giữ nụ cười duyên dáng: “Thế tử nói đùa, nô tỳ chỉ về phủ lấy vài thứ cho gia.”

“Phải không?” Chu Trấn Bình đánh giá nàng, chung quy cảm thấy giai nhân trước mắt hết sức mê người, gương mặt trắng hồng tinh tế, thân hình đầy đặn giống như đoá hoa xuân mới nở ngọt ngào phong tình, làm cho lòng ngực của hấn ngứa ngáy: “Mấy ngày trước đây phụ thân từ kinh thành trở về, dẫn theo một danh y, hấn đã chữa hết căn bệnh đau đầu nhiều năm của phụ thân ta.”

Hồng Tụ đề phòng nhìn hấn, cười nhạt: “Vương gia vạn phúc, đương nhiên sẽ gặp được quý nhân.”

“Chẳng lẽ, nàng không hy vọng tên danh y kia cũng có thể loại trừ hết độc trên người chủ tử nhà nàng sao?” Hấn bỏ lại mồi, chờ nàng mắc câu.

“Sức khỏe của gia gần đây vô cùng tốt, nô tỳ nghĩ rằng hấn là không cần thiết.” Nàng hơi hạ thấp người: “Đa tạ thế tử quan tâm gia, nhưng nô tỳ có việc, cáo lui trước.”

“Ai quan tâm tới hấn?” Chu Trấn Bình giữ lấy cổ tay nàng. Ngày ấy giữ chặt nàng, liền cảm thấy da thịt của nàng thật nhẵn mịn, làm cho lòng ngực hấn ngứa ngáy, nay gặp lại, lại khó có thể nhịn xúc động muốn vuốt ve: “Ta quan tâm nàng, nàng còn nhớ rõ những lời mà ta đã từng nói với nàng?”

18. Chương 18: Chương 8.2

Hồng Tụ neho mắt lại, cố gắng nở nụ cười: “Xin thế tử tự trọng.”

“Ừ, trái lại hôm nay lại hơi có chút nóng nảy? Vậy thật đúng lúc, ta cũng không thích loại nha hoàn nhẵn nhụi chịu đựng, tính nết hiện giờ có chút thích hợp với khẩu vị của ta.” Hấn kéo nàng vào trong lòng ngực.

Mà nàng không chút suy nghĩ dùng tất cả sức lực của mình đẩy hắn ra, hắn nhất thời không để ý bị đẩy vào trong xe ngựa, phát ra tiếng vang, làm cho hoa nương cùng khách khứa trong và ngoài đều nhìn về phía hắn, cũng có người dựa vào vài phần men say, nhìn hắn chỉ tỏ giễu cợt.

Hắn có khi nào chịu qua loại sỉ nhục này? Sau đó Chu Trấn Bình đứng vững, thẹn quá hóa giận xông về phía Hồng Tụ tính kéo nàng lên xe ngựa, thật bất ngờ lại bị nàng né tránh, thậm chí khuỷu tay cũng bị nàng nắm lấy, bẻ ra sau lưng.

“A!” Hắn bị đau kêu lên đau đớn.

“Thế tử, xin lỗi nô tỳ thất lễ.” Gương mặt nàng rất bình tĩnh mà nói.

“Người, đây chỉ là thất lễ thôi sao? Quả thực là tội đáng chết vạn lần! Người dám động đến ta, có tin là ta sẽ làm cho cả Doãn phủ phải trả giá lớn hay không?!” Hắn gào thét, khí thế lấn người.

Hồng Tụ nghe vậy, không khỏi có chút do dự, bản thân mình làm vậy rốt cuộc có nên hay không.

Gia nói qua, nàng là thê tử của người, đương nhiên không thể để cho người khác mạo phạm, nhưng cha hắn lại là vương gia, một khi trách tội xuống dưới, có phải thật sự liên lụy Doãn phủ hay không?

Nàng nghĩ kỹ, đang muốn buông tay ra, lại nghe một giọng nam vang lên.

“À? Muốn toàn bộ Doãn phủ trả giá lớn? Ta cũng thật muốn nhìn xem Vương gia làm sao cho ta một lời giải thích.”

Hồng Tụ quay đầu: “Nhị gia.”

“Buông hắn ra, Hồng Tụ.” Doãn Thiếu Trúc vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt hắn phát ra sự tà ác khiến người khác phải run sợ.

“Vâng.” Nàng buông tay ra, lập tức lui ra phía sau một bước.

Chu Trấn Bình bị buông ra, quay đầu gào thét, đã thấy Doãn Thiếu Trúc gần ngay trước mắt, thân hình cao lớn từ trên nhìn xuống hắn chăm chăm, khiến cho hắn giống như bị một con sư tử nhìn chòng chọc mà không dám làm bậy.

“Doãn phủ xưng bá một phương, ngay cả Vương gia cũng phải nhường, người một thế tử Vương gia nhưng lại như vậy ra uy, nếu ta đem việc này báo cho Vương gia, không biết hắn xử trí người như thế nào?” Giọng nói trầm thấp, lạnh lùng được phát ra từ từ giữa các kẽ răng, mỗi chữ mỗi câu đều như đao như kiếm, làm cho Chu Trấn Bình thoáng chốc trắng mặt.

Hắn không khỏi lui ra phía sau từng bước, khí thế giảm vài phần, nhưng ngoài miệng lưỡi vẫn như trước, không buông tha cho người: “Tốt, hôm nay người dám đối xử với ta như vậy, nhưng ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay ta, nếu không ta chắc chắn cho người biết, hôm nay làm nhục ta như thế, cho dù người dâng lên toàn bộ tài sản của Doãn phủ, ta cũng sẽ không tha!”

“Đừng ngu ngốc nữa, không có ngày như vậy đâu.” Doãn Thiếu Trúc nở nụ cười lạnh: “Ta thà rằng tự tay hủy đi sản nghiệp, cũng không có khả năng dâng đến trước mặt người.”

“Doãn Thiếu Trúc, người nhớ kỹ cho ta!”

“Nhớ kỹ như thế nào? Muốn ta cho người một trận sao?” Nói xong, hắn đi nhanh về phía trước.

Chu Trấn Bình thấy thế, nhanh chóng xoay người nhảy lên xe ngựa, gào thét: “Đi, còn ở đây làm gì?!”

Mã phu nghe vậy, lập tức điều khiển xe ngựa rời đi.

Doãn Thiếu Trúc lộ ra sát khí trừng mắt nhìn hắn rời đi, cho đến khi phát hiện Hồng Tụ đề phòng canh giữ bên cạnh hắn, hắn mới tức giận liếc ngang: “Đây là thế nào? Sợ ta nhất thời không khống chế được xông lên, phân hắn thành tám miếng?”

“Thay vì thêm một chuyện, không bằng bớt đi một chuyện.”

“Vậy cũng phải tùy tình huống.” Hắn hừ lạnh, “Hồng Tụ, ta nói cho người, có vài loại người không cần phải chịu đựng, nhện sẽ chỉ làm đối phương được đăng chân lân đăng đầu, nếu lần sau hắn dám can đảm mạo

phạm người nữa, không cần khách khí, người chỉ cần vút tay hất đi là được, nếu Vương gia trách tội, còn có anh trai ta gánh vác.”

“Nếu cánh tay là nhị gia muốn ta ném xuống, vì sao là gia gánh vác?” Hồng Tụ neho mắt nhìn hấn.

Doãn Thiếu Trúc nghe vậy, cười ha ha:” Nha đầu thông minh, vừa nghe là biết ta đang nói cái gì, nếu là Mật Nhi, khẳng định nàng ấy sẽ ngây ngốc mà không dám.”

“Đúng rồi, như thế nào mà nhiều ngày rồi không thấy Chu Mật?”

“Nàng ấy à.” Hấn cười ha ha, đột nhiên thu lại nụ cười, lộ ra vẻ mặt ngoan độc: “Ta nhốt nàng tại Tầm Trúc đường.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nếu ta không nhốt nàng ấy trong viện của ta, rất có thể ta sẽ lỡ tay bóp chết nàng.” Nghĩ đến nha đầu kia lấy tiền của hấn làm tuyết vung ra, hấn thường xuyên nằm mơ thấy chính mình cắt nàng thành mười tám đoạn, để phòng tỉnh lại, ác mộng trở thành sự thật.

Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Doãn Thiếu Trúc, Hồng Tụ đỏ mồ hôi lạnh, trong thâm tâm vui mừng thời điểm năm đó chính mình gặp gia mà không phải nhị gia.

“Đúng rồi, người làm sao có thể ở trong này? Người không phải là cùng đại ca ở trong Lao Nguyệt các về tranh?”

“Nô tỳ phải về phủ lấy bản khắc.”

“Thật đúng lúc ta cũng muốn hồi phủ một chuyến, ta đưa người đi.” Doãn Thiếu Trúc mới nói hết, xe ngựa của Doãn phủ đã dừng lại ở cửa, hấn dẫn đầu lên xe ngựa, vẫy tay về phía nàng.

“Không cần.” Nàng đột nhiên lắc đầu.

Ngồi chung một xe ngựa với gia, đó là gia yêu thương nàng mới cho phép, hành động ấy đã xem như là vượt qua khuôn phép, có thể nào lại ngồi chung với nhị gia?

“Thôi, đi lên, ta không có nhiều tính nhẫn nại đâu.” Doãn Thiếu Trúc trầm mặt xuống, thúc giục.

Nhìn vẻ mặt tà ác của hấn, Hồng Tụ lại do dự gật đầu: “Vâng.” Nàng nhanh chóng tiến vào, ngồi đối diện với vị trí của hấn, xe ngựa lập tức lao về phía trước.

“Đã nhiều ngày, người đều cùng ngủ với đại ca của ta ở Lao Nguyệt các?”

Hồng Tụ sợ run, lộ ra khuôn mặt đỏ hồng, nghĩ kĩ muốn như thế nào giải thích: “Cái kia là... Ách...”

“Được, cũng là đã ngủ cùng một chỗ, đại ca của ta có hứa hẹn gì với người không?”

“Đã có...” Mặt của nàng càng cúi càng thấp, ngay cả lưng cũng cong xuống, thậm chí có ý đồ đem chính mình thu càng nhỏ như không thấy.

“Đại ca của ta từ trước đến nay rất thích khiêu khích người khác, muốn ở lại bên cạnh hấn, thì phải lọt vào mắt hấn mới được.” Doãn Thiếu Trúc khoanh tay trước ngực, giống như nhắm mắt dưỡng thần: “Tính tình và sức khỏe của huynh ấy không tốt, cần người chăm sóc nhiều.”

“... Nhị gia cho rằng ta là nha hoàn, xứng đôi với gia sao?” Nói quanh co nửa ngày, Hồng Tụ mới cẩn thận mở miệng hỏi.

“Không xứng.”

Nhất thời bả vai của nàng sụp xuống: “Cũng là như thế, nhị gia vì sao...”

“Chỉ cần là đại ca chọn, ta cũng không ý kiến.” Hấn chậm rãi mở mắt ra, màu mắt vẻ mệt mỏi, làm người ta khó có thể bỏ qua uy hiếp: “Đại ca là người làm theo thói quen, từ trước đến nay không ai có thể thao túng hấn, hơn nữa sức khỏe của huynh ấy không tốt, cho nên huynh ấy muốn làm cái gì, chúng ta đều tùy huynh ấy, chỉ cầu huynh ấy vui vẻ là tốt.”

Thế này nàng mới hiểu được: “Nhị gia đối với gia thật tốt.” Nàng ở bên cạnh gia, tiếp xúc cũng không nhiều với hai vị gia khác, cùng lắm mơ hồ biết được tình cảm của ba người Doãn gia này rất tốt.

“Có thể không tốt với huynh ấy sao)? Ai bảo xương cốt của huynh ấy kém như vậy?” Doãn Thiếu Trúc nhin không được thở dài: “Khi còn bé, huynh ấy luyện võ liên ngất, học cưỡi ngựa cũng cưỡi đến ngất, nhưng kỳ quái là, một ngày huynh ấy cao hứng muốn đọc sách, đọc một mạch ba ngày ba đêm cũng không ngất, chuyện này thật là ngạc nhiên.”

Hồng Tụ không khỏi bật cười, hoài nghi gia từ nhỏ thông minh hơn người, có lúc lựa chọn tính ngất cũng là trời cho.

“Bởi vì sức khỏe của huynh ấy không tốt, ta chỉ có thể mệt mỗi gánh vác sản nghiệp, thuỷ vận, thuế nông nghiệp, thuyền nghiệp, tiền lương thực, dệt tơ tằm, tửu lâu, hoa lâu, trà lâu... Thật sự là gặp quý! Ta một người làm việc của ba người, bốn, năm ngày cũng không cần ngủ, vì sao lớn như vậy, chưa từng bệnh qua?!” Doãn Thiếu Trúc thở dài đến tức giận: “Ta luôn hy vọng đại ca có thể chia bệnh cho ta, làm cho ta có thể lấy cớ tranh thủ thời gian, đáng tiếc dường như ông trời đối nghịch với ta vậy, ngay cả phong hàn ta cũng chưa nhiễm qua.”

“Ta cũng không có.”

“À, thật sự?”

“Ta lớn như vậy, từ khi có ấn tượng tới nay, chưa từng sinh bệnh.”

“Như vậy thật tuyệt vời?” Doãn Thiếu Trúc cảm thấy hứng thú nhất mảy. Hắn sở dĩ có được thân thể khỏe mạnh, là vì sau khi đại ca ra đời, xương cốt không tốt, cho nên cha mẹ sinh hắn ra bồi bổ thân thể của hắn, làm cho thân thể hắn tốt vô cùng: “Là trời sinh số mệnh nha hoàn, cho nên mới đặc biệt khỏe mạnh sao?”

“Không biết nha, nhưng mà lúc còn nhỏ, cha ta thích làm đủ loại thuốc cho ta ăn, có lẽ là như vậy, cho nên ta mới không sinh bệnh.”

“Hóa ra cha ngươi là đại phu?”

“Hắn là không phải đâu?”

“Hắn là không phải?”

“Bởi vì từ khi ta có ấn tượng cho tới nay ta chưa từng thấy cha ta chữa bệnh bao giờ, cha vẫn trông coi bên cạnh nương.” Nàng hồi tưởng, cho tới bây giờ mới phát hiện cha đối nương tình ý sâu đậm: “Cha ta có khi đã quên ta, nếu ta không gọi ông ấy, ông ấy sẽ không quay đầu, ta thường bị nương mắng đấy.”

Doãn Thiếu Trúc khẽ nhếch mảy, nhớ tới từng nghe đại ca nói qua thân thể của nàng.

“Quần áo của cha ta lúc nào cũng vá rồi lại vá, đó là bởi vì cha ta muốn cho nương ta có việc để làm, cho nên đem quần áo xé rách là muốn nương vá lại, về sau quần áo của mình vá khắp nơi, ông ấy liền xé của ta, muốn nương ta vá... Ta hiện tại mới biết được, ông ấy muốn cho nương ta vướng bận, đừng bỏ chúng ta lại, nhưng mà cuối cùng nương cũng đi rồi...” Mà ông ấy cũng không cần nàng.

Năm ấy, vì chôn cất nương, nàng bán vào Doãn phủ, nhưng nàng thật sự rất sợ cha không cần nàng, quả nhiên, mới có vài ngày mà ông ấy đi không chút lưu luyến nào, hình như ông ấy không có nàng thì cũng chẳng sao, làm cho nàng rất thương tâm.

“Khá là si tình.”

“Nha?” Doãn Thiếu Trúc thấp giọng.

“Sẽ không thấy nhiều điều quan trọng khác.” Cha rất si tình, mới có thể đã quên ông ấy còn có cái nữ nhi, nàng tuyệt đối không muốn giống ông ấy, không muốn phạm sai lầm mà ông ấy đã mắc phải.

Cũng bởi vì như thế, gia đối xử tốt với nàng như vậy nàng vẫn xem nhẹ, cũng không để tâm suy nghĩ, chỉ sợ chính mình lún quá sâu, nhưng trên thực tế, lòng của nàng đã sớm cho hắn.

Doãn Thiếu Trúc không có trả lời, nghĩ có lẽ vì nguyên nhân như thế, nàng mới có thể biến những thâm tình của đại ca xem thành sỏi đá mà ngu ngốc không nhận ra.

Có lẽ nên tìm thời gian, đem chuyện này nói cho đại ca, muốn hấn dừng hiểu sai về Hồng Tụ nữa thì tốt.

Hồng Tụ xuống xe ngựa đầu tiên, lơ đãng nghiêng đầu tìm kiếm, liền nhìn thấy cạnh tường có một hình ảnh quen thuộc đang ngồi, không khỏi kinh ngạc.

“Chu Mật?”

Thân hình bé nhỏ kia nghe tiếng nhìn về phía nàng: “Hồng Tụ.”

“Người ở nơi này làm cái gì? Tuyết rơi, người sao không lấy ô để che?” Hồng Tụ chạy nhanh về phía nàng.

Sau khi Doãn Thiếu Trúc nghe thấy, vô cùng tức giận, quay sang lấy ô của mã phu, lập tức đi nhanh đuổi kịp.

“Ta không còn cách nào khác trở về lấy ô, bởi vì nơi này có người.” Chu Mật dùng hai tay che đầu người kia, không cho tuyết làm người kia đông cứng.

“Nàng ngốc?! Quay đầu đi lấy ô đâu cần tốn nhiều thời gian? Thế nào lại cùng ở trong này chịu lạnh cơ chứ?!” Doãn Thiếu Trúc thấp giọng bảo, “Còn nữa, chẳng phải ta muốn nàng đợi ở Tầm Trúc đường, không cho phép bước ra nửa bước sao?!”

Chu Mật nghe vậy, khiến cho gương mặt vui mừng trong nháy mắt ủ rũ: “Ô ô ô... Nhị gia mắng ta...”

“Không được khóc!”

“Ô... Oa... Nhị gia dữ với ta!”

“Nàng!”

Hồng Tụ không có cách nào mà nhìn hai người như thế, quay đầu nhìn về phía đàn ông đang dựa vào tường mà ngồi, nhẹ đẩy tuyết trên mặt hấn xuống, bất ngờ mở to mắt.

“... Cha?!”

19. Chương 19: Chương 9.1

Lúc Cừu Ngộ Xuân mở mắt ra, trước mắt là gương mặt mà ông thường gặp trong giấc mộng, ánh mắt sáng rực chảy xuống dòng lệ, bờ môi cong cong, khiến cho ông không tự chủ gọi lên tên người phụ nữ mà ông yêu thương nhất.

“Linh nhi?”

Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp như giấc mộng kia run run, mỉm cười rơi lệ. “Cha, là con.”

Ông cũng run run. “... Tụ nhi.”

“Cha.” Hồng Tụ mỉm cười, lau đi giọt lệ trên mặt. “Cha, con còn tưởng rằng người không cần con...” Trong giấc mộng nàng cũng không dám hy vọng xa vời là có một ngày cha sẽ tìm đến nàng, thậm chí nghĩ rằng cha sớm đã không còn trên nhân thế.

“Con nói bậy gì vậy?! Trước khi cha lên kinh, từng sai người truyền tin đến Doãn phủ, con có nhận được không?”

“Hà?” Nàng chớp mắt mấy cái. “... Con không biết.”

Cừu Ngộ Xuân lão đảo đứng dậy, lại thấy đầu thật sự choáng váng.

“Cha, người đừng nhúc nhích, đại phu đã tới, nói người bị nhiễm phong hàn.” Nàng vội vàng mang tách trà nóng tới, chậm rãi đút cho ông ăn. “Cha tới tìm con sao? Làm sao lại đợi ở bên ngoài đến cả người phát run? Rốt cuộc cha đã đợi bao lâu?”

Ông quan sát nàng, môi mím chặt, dáng vẻ còn đang run rẩy vì lạnh. “Cha đợi ở bên ngoài một ngày một đêm.”

“Hà?” Nàng sửng sốt. “Cha muốn tìm con, chỉ cần nói cho người giữ cửa thì sẽ có người báo cho con biết.”

“Cha nói rồi, nhưng mà mọi hạ nhân trong phủ đều nói nơi này không có ai tên là Tụ nhi hết.”

Hồng Tụ trợn tròn mắt.“... Làm sao có thể?”

“Cha sẽ lừa con sao?”

“Nhưng... Nhưng mà, không có lý nào.” Sự rối ren trong suy nghĩ của nàng không thể phân giải cho rõ.“Người trong phủ đều rất thích con, không lý nào nói như vậy.”

“Năm ngày trước cha có đến một lần, bởi vì bọn họ nói nơi này không có ai tên là Tụ nhi, cho nên mỗi ngày cha đều đến chờ những hạ nhân khác nhau từ trong phủ ra ngoài, nhưng đáp án hỏi được đều giống nhau, nhưng cha chưa từng từ bỏ ý định tìm con, hôm nay canh chừng ở nơi này, cuối cùng... cho cha đợi được con rồi.” Cừu Ngộ Xuân nhẹ nắm lấy tay nàng.“Cuối cùng gặp được con rồi.”

Hồng Tụ rất hoang mang, không thể lý giải vì sao lại có tình huống như vậy. Nếu hôm nay nàng không vì chuyện bản khắc mà đặc biệt trở về, vậy chẳng phải là cha sẽ chết còng ở bên ngoài sao?

“Con ở nơi này có tốt không?”

“Dạ, chủ tử đối xử với con vô cùng tốt.”

Nhìn cách ăn mặc của con gái, Cừu Ngộ Xuân nhíu mày.“... Con bị phát hiện là nữ nhi từ khi nào vậy?”

Hồng Tụ lập tức kể lại chuyện xảy ra năm đó một lượt.

“Khó trách là con cho rằng cha bỏ rơi con.” Ông không thể ngờ nữ nhi cư nhiên bị phát hiện nhanh như vậy. Lúc trước bởi vì nàng còn nhỏ, cho nên ông muốn nàng giả trang làm đứa bé trai, nghĩ rằng như vậy mới không bị người khác khi dễ.“Nói như vậy, chủ tử của con cũng không tệ.”

“Đúng vậy, nhưng con không có nhận được bức thư nào hết, chắc là hạ nhân đã giao bức thư đó cho gia.”

“Chuyện đó cũng không quan trọng, quan trọng là khế ước mười năm của con đã đến kỳ hạn, cha đến đón con về nhà.” Cừu Ngộ Xuân nắm chặt tay nàng.“Cha đã mua một căn nhà trong ngõ nhỏ ở thành Bắc, sau này cha con chúng ta sống ở đó, có được không?”

Trong nhất thời Hồng Tụ nói không lên lời, có thể ở cạnh cha là một giấc mộng xa vời mà nàng không dám mơ ước đến, nay giấc mộng đã thành hiện thực, nhưng nàng không cảm thấy cực kỳ vui mừng, chỉ vì nàng đã có người làm bạn cả đời.

“Làm sao vậy? Con không vui?”

“Không phải, con chỉ đang suy nghĩ, làm sao cha có nhiều ngân lượng để mua một căn nhà như vậy?” Nàng nghĩ bây giờ còn chưa phải lúc để nói hết sự thật, liền chuyển đề tài. Kỳ thật cách ăn mặc của cha cũng không phải quá giả gò, trên người vẫn có vài chỗ chỗ vá, cực kỳ giống bộ quần áo cuối cùng mà năm đó mẹ vá cho cha.

“Năm ấy cha đem di vật của mẹ con về nhà mẹ đẻ, đúng lúc gặp bạn bè, đối phương lôi kéo cha đến Tây Vực, sau này trở lại kinh thành làm nghề y, cha tích góp được một số tiền, tính toán kỹ thì khế ước bán thân của con cũng đã đến kỳ hạn, cho nên, ta liền vội vàng trở về.” Ông chỉ giải thích đơn giản.

“Thì ra cha là đại phu.”

“Con, tiểu nha đầu này, đã quên là cha thường dẫn con đến khe suối trong núi, dạy cho con nhận biết một vài loại hoa cỏ có độc, có lợi?” Cừu Ngộ Xuân gõ nhẹ trán nàng.

Hồng Tụ mỉm cười.“Con nhớ rõ, nhưng con chưa từng thấy phụ thân làm nghề y.”

“Đó là bởi vì ngay cả mẹ của con, cha còn cứu không được, còn làm đại phu gì nữa?”

“Nhưng mà bây giờ cha lại bắt đầu làm nghề y, mẹ nhất định rất vui.”

“Có lẽ thế.” Ông suy nghĩ, lại hỏi:“Nếu cha đi thương lượng với chủ tử của con, cho con rời khỏi phủ trước thời hạn, ông ta sẽ đồng ý chứ?”

“À...”

“Chúng ta đã không gặp nhau mười năm rồi, tiểu Tụ nhi đã thành một đại mỹ nhân, cha hy vọng năm nay có thể có con bên cạnh cùng nhau trải qua năm mới, không cô độc một mình giống như năm rồi nữa.”

Hồng Tụ nghe vậy đỏ mắt, nhìn thẳng cha, kích động gật gật đầu: “Dạ, điều đó là nhất định rồi, con rất nhớ cha.”

“Vậy quyết định như vậy đi.”

“Cha tạm thời ở lại phòng khách nghỉ ngơi, việc này để con đi nói với gia.”

Cho cha uống thuốc xong, Hồng Tụ mới rời khỏi khách phòng, đi ra ngoài phòng, việc đầu tiên là muốn tìm tổng quản Hồ đại nương, nàng muốn biết vì sao người trong phủ đều nói dối.

Nhưng mà sau khi tìm kiếm một lúc lâu nàng cũng không thấy bóng dáng bà ấy, nàng đành phải về Hạ Hà Trai trước, tính lấy bản khắc, nhưng mà khi trở lại thư phòng ở Hạ Hà Trai thì nghe thấy một cuộc đối thoại nhỏ

“Đại gia, phải làm sao bây giờ?”

“Bà không cần lo lắng, chuyện này ta sẽ nói với nàng ấy.”

“Ta không ngờ là cha của Hồng Tụ lại canh giữ bên ngoài, hôm nay lại đặc biệt lạnh lẽo, nghe đại phu nói, ông ấy đã bị nhiễm phong hàn, nếu phát hiện trễ một chút, nói không chừng bệnh tình sẽ rất nặng.” Hồ đại nương dừng một chút: “Nếu để cho Hồng Tụ biết, là ta bảo hạ nhân trong phủ nói không có người tên Hồng Tụ, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Việc này”

“Vì sao đại nương phải làm như vậy?!” Nghe đến đó, cuối cùng Hồng Tụ nhin không được đẩy cửa phòng ra, trợn mắt nhìn tổng quản Doãn phủ.

Hồ đại nương kinh ngạc, khẩn trương nhìn nàng: “Ta...”

“Là ta bảo bà ấy làm như vậy.” Doãn Tử Liên ngồi ở sau bàn lạnh nhạt nói.

Khi Thiếu Trúc sai người báo tin cho hần, hần biết đây là chuyện phiền toái nhất.

Đôi mắt đẹp của Hồng Tụ đỏ lên vì tức giận mà trừng mắt nhìn hần, cực kỳ khó có thể tin: “Vì sao?”

“Đại nương, bà lui xuống trước đi.” Doãn Tử Liên khoát tay áo.

“Vâng.”

Khi đi lướt qua Hồng Tụ, Hồ đại nương vốn muốn nói vài lời với nàng, nhưng thấy nàng tức giận trừng mắt nhìn chủ tử, cũng đành từ bỏ, bất đắc dĩ rời đi.

Thoáng chốc, trong thư phòng lặng im không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng rơi xào xạc của những bông tuyết đang bay ngoài trời.

Doãn Tử Liên đứng dậy, trừ trên giá lấy ra một quyển sách, bên trong có một phong thư: “Phong thư này, là năm đó cha nàng giao cho người gác cửa.”

Lời này vừa nói ra, Hồng Tụ vội bước về phía trước, vừa nhìn thấy bức thư, chỉ thấy phía trên đó vẽ hai ông tay áo lớn nhỏ, bên cạnh có một căn nhà, mà phía trên bức tranh có mười cây gậy, còn có một ánh trăng sáng, tay nàng run run, nhất thời rơi lệ.

“Vì sao người không đưa bức thư này cho ta?!” Nàng gương mặt, trong ánh mắt đỏ hoe ứa đầy nước mắt.

“Ta không nghĩ đó là một phong thư.” Doãn Tử Liên đầu đầu chống trán: “Huống chi, lúc ta nhận được bức thư đó, vừa vặn là lúc ta đưa nàng trở về, rồi lại đón nàng trở lại trong phủ, khi đó ta nhận được bức thư như vậy, nàng muốn ta nghĩ cái gì đây?”

“Người không cần suy nghĩ gì cả! Người chỉ cần giao nó cho ta!”

“Giao cho nàng thì như thế nào?”

“Trên đây vẽ hai ống tay áo, là chỉ ta theo cha ta! Mười cây gậy là đại biểu mười năm, ánh trăng đại biểu cho sự nhớ thương, ý nghĩa là mười năm sau, cha nhất định sẽ đón ta về nhà!”

Doãn Tử Liên há hốc miệng.“... Ta không biết là ý nghĩa này.”

“Bởi vì lúc trước ta không biết chữ! mẹ luôn bị bệnh, cha không có vô tâm tư dạy ta học chữ, cho nên đều dùng tranh, ông ấy vẽ gì ta đều hiểu hết!” Hồng Tụ nắm chặt bức thư, than thở.“Người không giao bức thư này cho ta, làm cho ta tưởng rằng cha không cần ta nữa, khiến ta tưởng là mình bị vứt bỏ!”

“Ta làm sao có thể biết? Khi đó vừa đến nhà nàng, ta nghĩ là ông ấy không cần nàng nữa, lại đưa một phong thư mà chẳng hiểu nghĩa gì, ta sợ nàng đau lòng, cho nên mới giấu nó đi.” Giọng nói trước nay luôn nhàn nhã hôm nay bị ép đến phải vội vàng dồn dập.

“Được, người vì tốt cho ta, ta tin.” Nước mắt cay cay.“Nhưng vì sao người không cho cha ta tìm ta?”

Doãn Tử Liên cắn chặt hàm dưới, chỉ nhắm mắt.“Ta cho rằng một người cha đã bỏ rơi con gái suốt mười năm không có tư cách quay về tìm lại nàng.”

“Người dựa vào cái gì mà cho rằng như vậy?”

“Dựa vào ta là tướng công của nàng, ta có tư cách bảo vệ nàng, không phải sao?!”

“Nhưng người vốn đã hiểu lầm!”

“Đúng, cho nên ta biết sai rồi, như vậy có thể được chứ?” Hấn cố gắng đề cao âm lượng.

20. Chương 20: Chương 9.2

Hồng Tụ trợn tròn mắt.“Như vậy có thể chứ? Một câu nói của người thì có thể bỏ qua tất cả, nhưng người có biết là cha ta vì tìm ta, thiếu chút nữa bị chết còng ở ngoài phủ?!”

Nếu hôm nay nàng không về phủ, vậy nàng có phải là hung thủ gián tiếp hại chết cha nàng?

“... Ta không biết là ông ấy vẫn đợi ở ngoài phủ.” Doãn Tử Liên trả lời vô cùng mỗi mết, không ngờ quyết định nhất thời lại gây ra phong ba như vậy.

Hấn vốn tưởng rằng, nàng cha cho dù thật sự tới cửa cũng sẽ bởi vì không biết được tung tích của nàng mà bỏ đi, ai ngờ ông ta lại lựa chọn cách canh giữ ở bên ngoài Doãn phủ, còn bị lạnh mà nhiễm bệnh.

“Đúng, bởi vì một câu không biết của người, cho nên là có thể trốn tránh trách nhiệm của mình hay sao!”

“Ta không có trốn tránh, nếu là lỗi của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm, ông ấy có thể ở Doãn phủ tĩnh dưỡng cho đến khi sức khỏe phục hồi, như vậy có được không?” Doãn Tử Liên nhíu mày, khuôn mặt tuần tú đóng băng trong cơn tức giận.

“Không cần, bây giờ ta sẽ dẫn cha ta đi!”

“Nàng có thể đưa ông ấy đi nơi nào chứ? Thôn xóm ngoài thành đã hoang phế từ lâu.” Thấy nàng muốn đi, hấn lập tức đứng dậy.

“Chỗ nào cũng được.”

“Không cho phép!”

“Khế ước bán mình của ta cũng sắp đến kỳ hạn, chắc chắn phu nhân nhất định đồng ý cho ta rời khỏi trước hạn định.”

“Ta nói không cho phép!” Hấn bước vội một bước về phía trước, kéo nàng vào trong lòng.“Chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ, ta không hiểu vì sao nàng lại chuyện bé xé to như vậy?”

“Ta chuyện bé xé to?!” Mắt nàng trừng hấn.“Gia, thiếu chút nữa người đã hại chết một mạng người, là cha của ta, người lại nói ta chuyện bé xé to?!”

“Ta đã đồng ý chăm sóc ông ấy, không phải sao? Cho dù muốn đi, cũng không nên nóng lòng nhất thời!” Doãn Tử Liên tức giận, cảm giác máu trong cơ thể đang nghịch lên, hấn cắn răng nhẫn nhịn. “Chờ ông ấy hết bệnh rồi, thì cho ông ấy rời khỏi, không phải không có việc gì sao?”

Hồng Tụ kinh ngạc nhìn chăm chú vào hấn, ánh mắt sắc bén đượm buồn. “Gia, người nói thật đi, người không cho cha tới tìm ta, có phải là vì người chê cha ta là người nghèo khó?”

Doãn Tử Liên kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Tựa như năm đó người chê ta nghèo khó một thân quần áo rách vá, nay lại thấy cha ta quần áo tươm tàn, người cũng cho rằng ông ấy vô cùng nghèo khổ, không xứng làm thông gia với Doãn phủ của người, cho nên mới muốn ông ấy đi, coi như ông ấy chưa bao giờ xuất hiện?” Nàng khóc thút thút, nhớ lại những chuyện đã qua, thật khó suy nghĩ như vậy.

“... Ở trong mắt nàng, ta là người như vậy?” Lòng ngực quặn thắt, đau đến mức Doãn Tử Liên cơ hồ đứng không vững.

Ở chung mười năm, tính tình của hấn như thế nào, nàng chẳng hiểu gì hết? Cũng có thể nàng không hề cố gắng tìm hiểu, chỉ vì nàng vốn không thương hấn?

“Không phải sao?”

“Nàng đang... cố tình gây sự.” Hấn thấp giọng trách cứ, sự bất an lại dần dần chứng thực, giống như một lưỡi dao sắc bén không ngừng đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong đáy tim.

Bởi vì sợ hãi, cho nên hấn mới cố ý không cho cha nàng tiếp cận nàng, chỉ sợ cha nàng vừa xuất hiện, nàng sẽ quay đầu bước đi, không lưu tình chút nào... Nói trắng ra, ở trước mặt nàng, hấn hèn mọn không giống chính mình.

“Ta cố tình gây sự?!” Hồng Tụ cất cao giọng, một tay đẩy hấn ra, khó có thể tin tưởng hấn. “Vì lấy lòng người, mỗi ngày ta đều đóng vai nha hoàn uyển chuyển nhất, không có tính tình, không có cá tính, chỉ sợ người không cần ta, đuổi ta đi, nay thiếu chút nữa người đã hại chết cha ta, ngay cả giận một chút ta cũng không có quyền sao?”

“... Cho nên, nàng cũng không yêu ta, chỉ muốn tìm một chỗ dựa?” Hấn nheo mắt lại, hỏi ra nỗi sợ hãi nhất trong lòng.

Hồng Tụ bỗng dừng hít sâu một hơi, khó có thể nhận chấp nhận chuyện hấn lại lần nữa đẩy lỗi sai về phía nàng, khó kìm nén được cơn tức giận nói: “Đúng! Ta không thương người, ta chỉ là không muốn lưu lạc đầu đường, cho nên ta mới đối xử tốt với người, người vừa lòng chưa?!”

Uổng công hấn thông minh một đời, lại hồ đồ nhất thời! Nàng khi nào là người phóng dăng như thế sao? Nếu vô tình vô yêu với hấn, nàng sẽ dâng hiến sự trong sạch của mình? Nàng toàn tâm toàn ý chỉ mong cho hấn khỏe mạnh, tất cả những thứ đó hấn đều không nhìn thấy sao?!

Quả thực là tên trứng thối!

Lòng Doãn Tử Liên đau đến mức phải nhắm chặt mắt, cảm giác trong lòng ngực hình như máu huyết đang nghịch chuyển lên. “Cũng không phải sao? Nàng cũng không yêu ta, chỉ đem tình cảm dành ẹ nàng đặt lên người ta, bằng không ta đối xử tốt với nàng như thế, nàng không thể nào không phát hiện được, rõ ràng như thế làm sao nàng lại không hiểu được? Thì ra... chính là nàng giả vờ không hiểu.”

Theo cách nghĩ đó, tất cả đều hợp lý. Sự khôn khéo của nàng, làm sao có thể khiến cho hấn một lần rồi lại một lần ngu ngốc mất linh?

Thì ra nàng thật sự không phải không hiểu, mà là giả vờ không phát hiện. Về phần vì sao giả vờ? Là vì không muốn nhận ra, bởi vì nàng cũng không thương hấn...

Một mùi tanh ngọt vọt lên cổ họng, Doãn Tử Liên ngậm chặt môi, cảm giác ngực, ngực... không chỗ nào là không đau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Hồng Tụ tái nhợt chảy xuống hai hàng nước mắt, cuối cùng khản giọng mở miệng, “Gia, ta chỉ là một đứa trẻ trong gia đình cùng khổ, cửa lớn của Doãn phủ này, ta nhất định sẽ không bước vào, xin cho ta bái tạ ơn chiếu cố của người trong suốt mười năm qua ở đây.”

Hắn hiểu lầm nàng, tất cả coi như là một giấc mộng nhưng cũng đủ để nàng nhớ đến cả đời.

Doãn Tử Liên không nhúc nhích nhìn người đang quỳ dập đầu trước mặt, nàng lau đi dòng lệ, cũng không quay đầu mà rời đi, hắn muốn gọi, lại không thể cất lên tiếng, con người đen chảy ra dòng lệ nóng, bước chân lảo đảo đi trở về ngồi bên bàn, thần sắc ngẩn ngơ nhìn bức vẽ trên bàn.

Lúc đưa mắt nhìn lên, trong đầu tràn ngập hình bóng của nàng.

Nàng lúc tám tuổi nàng, nàng lúc chín tuổi... nàng mười lăm tuổi... Mà nàng mười tám tuổi, lại còn quyết tuyệt ra đi không ngoảnh đầu lại, dùng phương thức như vậy nói với hắn, nàng cũng không yêu hắn, không yêu hắn...

Doãn Tử Liên chậm rãi cong môi cười, khoe môi trào ra dòng máu đen, hắn nắm chặt bức tranh, vò lại, đột nhiên cất tiếng cười to, máu loãng không ngừng từ khoe miệng hắn nhỏ xuống.

Hồng Tụ bỏ chạy như bay, đi xuống lầu, còn chưa bước ra khỏi cổng, suýt nữa đâm đầu vào người khác.

“Ha, Hồng Tụ, muội chạy nhanh như vậy, là muốn đi đâu thế?”

Nàng giương mắt, là Liêm Trinh. “... Không có việc gì.” Ngay cả lời cáo biệt nàng cũng không muốn nói, lách qua bên người hắn mà bỏ đi.

“Đợi chút, gia ở đâu?”

“Người ở thư phòng.” Dứt lời, nàng lách mình liền đi.

Liêm Trinh khó hiểu liếc nhìn nàng, quyết định tới tới thư phòng báo cho gia tin tức tốt trước, nhưng mà khi hắn vội vàng chạy nhanh vào thư phòng, chỉ thấy chủ tử đang gục trên bàn, vừa lướt mắt sang đã thấy một bãi máu ngay bên cạnh, sợ tới mức hắn vội vàng gọi to.

“Gia?! Người đâu đến đây, mau gọi đại phu!”

Hồng Tụ vốn đã chạy đến cổng khi nghe tiếng gọi thì dừng lại, vội bước trở về, mới bước vào thư phòng, liền thấy nam nhân đang ngất, miệng đầy máu tươi, lập tức giật mình nói không nên lời.

Ban đêm tuyết rơi, Doãn phủ hoàn toàn rối loạn, chỉ thấy đại phu không ngừng lắc đầu, sắc mặt trầm trọng.

“Đại phu, tình huống con ta như thế nào?” Doãn phu nhân khản giọng truy hỏi.

“Phu nhân, tình trạng của đại thiếu gia vô cùng bất lợi, người... phải chuẩn bị tâm lý.” Đại phu nói lời có ẩn ý sâu xa.

“Đừng... Đừng nói như vậy, ta vừa mới mất chồng, người như thế nào nhẫn tâm để cho ta lại mất đi con?” Doãn phu nhân gào khóc, nước mắt chảy xuống.

“Lão cũng không còn cách nào khác, lúc trước lão đã nói qua về thể chất đặc biệt của gia, hơn nữa không biết bị trúng độc gì, chỉ có thể thanh tâm quả dục sống qua ngày, phải tránh quá vui mừng hay bi phẫn, nhưng hôm nay vừa thấy liền biết là gia vì quá đau thương, hiện nay độc đã công tâm, làm thế nào mà cứu đây?”

Doãn phu nhân nghe vậy, cả người như mất hết hi vọng mà ngồi xuống bên giường, nhìn gương mặt không có chút máu của con, lại chậm rãi giương mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Hồng Tụ đang đứng ở cạnh giường.

“Là người!”

Bị tiếng thét giận dữ của bà làm hoảng sợ, Hồng Tụ hoàn hồn. “... Phu nhân?”

“Cảm xúc của con ta không thể quá đau khổ hay vui mừng, người sao lại không biết?!” Sự bi phẫn trong lòng Doãn phu nhân khó kiềm chế được. “Người là nha hoàn đi theo nó hơn mười năm, làm sao người không biết được?! Rốt cuộc là xảy ra chuyện tài trời gì khiến cho người phải làm thương tổn nó như vậy? Người có biết làm như vậy cũng giống như người là người giết nó hay không!”

Mới vừa rồi đã có người báo cáo sơ lược lại chuyện tranh chấp giữa hai người, Hồng Tụ chỉ nghe, nước mắt đọng lại trong đáy mắt, lại nói không nói ra nửa lời phản bác.

Là nàng, quả thật là nàng.

Nàng nhất thời tức giận cực điểm, đã quên gia không thể tức giận, chẳng những chỉ trích hấn, còn chọc giận hấn, thậm chí nói đi là đi, ngay cả hiểu lầm cũng không muốn nói cho rõ ràng.

Thấy hấn ngay cả ngắt đi mà trong tay cũng nắm chặt bức tranh, có thể thấy được hấn có bao nhiêu buồn bực, tức giận nàng.

Hơn nữa, không ngờ tập tranh mà hấn không cho nàng chạm vào lại là tập tranh vẽ nàng, nàng vui vẻ đùa giỡn, nàng mỉm cười ngây ngô, nàng học đàn, nàng tập viết... tất cả đều là nàng trong suốt mười năm qua, tất cả đều là hấn kiên nhẫn dạy dỗ, nàng lại nhất thời tức giận, lại nói ra vô số lời làm thương tổn hấn... Người thật sự đáng chết, là nàng.

“Người đi cho ta! Đi ngay bây giờ, ta không muốn nhìn thấy người nữa!” Doãn phu nhân mất đi lý trí mà thét to, không còn dáng vẻ dịu dàng nhẹ nhàng như lúc bình thường.

21. Chương 21: Chương 9.3

“Mẹ, trong chuyện này nhất định có vấn đề, mẹ đừng”

“Câm mồm! Thiếu Trúc, mẹ không muốn nghe, con đuổi nàng ta đi đi, bảo nàng ta đi!”

Doãn Thiếu Trúc thấy thế, không khỏi thở dài.

“Phu nhân xin đừng tức giận, tôi có Duyên Mệnh Thảo mà gia đặc biệt bảo tôi đến Ôn Châu tìm, có lẽ có thể có công dụng.” Liêm Trinh vội vàng đưa cái sọt cho đại phu. “Đại phu, ông nhìn thuốc này xem phải sử dụng như thế nào?”

Đại phu nhanh chóng cầm lấy một gốc cây lên xem xét, mày càng nhíu chặt. “Đây quả thật là Duyên Mệnh Thảo, nhưng mà lão phu lại không biết nên sử dụng như thế nào.”

Nghe vậy, Liêm Trinh không khỏi hỏi Doãn Thiếu Trúc: “Có thể xin nhị gia liên lạc Tổng đại nhân? Duyên Mệnh Thảo là đại nhân nhắc tới với gia, đại nhân nói có một đại phu biết cách sử dụng thuốc này, đại nhân đã liên hệ vị đại phu kia đến, nói không chừng đã đến thành Kim Lăng.”

Doãn Thiếu Trúc nghe vậy, đang muốn sai người đi thông báo, liền thấy Tống Nguyên Hi từ bên ngoài bước vào.

“Không cần tìm nữa, vị đại phu kia đang bị vây trong tuyết lớn ở Khai Phong, không tới kịp.” Hấn lộ ra nét mặt bình tĩnh. “Cũng không biết năm nay như thế nào mà gió tuyết mạnh đến dọa người, kênh đào cũng kết băng!”

Khi Thiếu Trúc phái người báo tin cho Tử Liên, hấn đang ở Lao Nguyệt Các thảo luận về tin tức vị đại phu kia chỉ sợ không tới kịp với Tử Liên, vốn tưởng rằng đợi một thời gian cũng không có gì đáng ngại, ai biết giờ phút này y lại bị tức đến khí huyết công tâm, cho dù đặc biệt bảo Liêm Trinh tìm Duyên Mệnh Thảo, cũng không có đại phu hướng dẫn cách điều phối phương thuốc!

Mọi người nghe vậy, hy vọng mới dấy lên lại tan biến nhanh chóng, sắc mặt ai cũng nghiêm trọng không thôi.

“Vậy... Ta đi một chuyến đến phủ Tuyền Vương gia.” Hồi lâu, người mở miệng là Hồng Tụ.

Khi ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng, Cừu Ngộ Xuân tựa ở ngoài cửa thấp giọng hỏi, “Con đi phủ Tuyền Vương gia làm gì?”

“Cha, sao cha lại đến đây?”

“Cả phủ này âm ỉ thành như vậy, cha có thể không tỉnh sao?” Ông vừa ho vừa đi vào trong phòng, liếc nhìn người đang hôn mê trên giường, mày rậm khẽ nhíu. “Hắn trúng độc của Như Ý Thảo.”

Lời vừa ra khỏi miệng, đại phu lập tức kinh ngạc nhìn về phía ông. “Như Ý Thảo? Ông nói là Như Ý Thảo ở Tây Vực?”

“Có vài vị quan lớn trọng thần thích trồng loại Như Ý Thảo có nguồn gốc Tây Vực này ở trong nhà, chỉ vì loại hoa này giống như hoa tú cầu, lại có nhiều màu sắc, vô cùng xinh đẹp, nhưng mà rất ít người biết gốc cây Như Ý Thảo chứa đầy độc tính.”

“Cha, cha có biết cách giải độc không?”

“... Không biết.”

“Làm sao cha không biết được?” Hồng Tụ giữa lấy cha, nhớ tới mới trước đây đúng là từng thấy loại hoa ấy ở tường vây quanh nhà của phủ đệ huyện thái gia, giống hệt như loại hoa trong phủ ở Tuyền Vương gia. “Không sao, ta có cách!”

Chu Trấn Bình từng nói rằng hắn có thuốc giải, mà trong phủ Tuyền Vương gia cũng trồng Như Ý Thảo, cho thấy năm đó người hạ độc rất có khả năng là hắn!

“Hồng Tụ, cô muốn đi đâu?” Tống Nguyên Hi nghi hoặc gọi giữ nàng lại.

“Ta muốn đi tìm Chu Trấn Bình lấy thuốc giải!” Dứt lời, nàng bước đi như bay.

Tống Nguyên Hi nhíu mày, lập tức chạy theo.

Cừu Ngộ Xuân vốn cũng muốn đuổi theo, đột nhiên nghe thấy tiếng rên nhỏ, không khỏi liếc mắt tìm kiếm, chỉ thấy nam nhân trên giường không biết đã mở mắt từ khi nào, cho dù bệnh đã nguy kịch, nhưng ánh mắt vẫn rõ ràng, có lực.

“... Tụ nhi ở đâu?”

“Tử Liên, con đừng quan tâm nàng ta nữa, con cứ yên tâm dưỡng bệnh, không có chuyện gì, con sẽ không có chuyện gì!” Doãn phu nhân vừa thấy hắn tỉnh lại liền mừng rỡ vuốt má hắn.

“Mẹ, Tụ nhi ở đâu?” Hắn nhắm mắt lại, hơi tức giận.

Từ đầu đến cuối hắn vẫn lơ mơ, hồn phách gần như sắp rời khỏi thể xác, nhưng lại bởi vì vương bạn cô gái nhỏ kia, không bỏ nàng xuống được, mãi đến khi bên tai nghe được giọng nói của nàng, vừa nghe thấy nàng nói muốn tìm Chu Trấn Bình, khiến cho hắn lo sợ bỗng dưng mở hai mắt ra.

“Nàng...” Không dám làm cho hắn tức giận, Doãn phu nhân vội vàng nhìn về phía con trai thứ hai.

“Đại ca, nàng đi tìm Chu Trấn Bình, huynh đừng lo lắng, Tống đại nhân đã đi theo rồi.”

Doãn Tử Liên nghe vậy, cũng không biết lấy đâu ra sức lực, nhưng lại nhúc nhích được thân mình. “Chuẩn bị ngựa xe... Ta muốn mang nàng trở về.” Sắc mặt hắn tái nhợt như quỷ, con người đen ứng lên một vòng đỏ hồng.

“Tử Liên, con đừng như vậy, đừng làm ẹ lo lắng, xem như là mẹ cầu xin con, con hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta lập tức phái người mang nàng ấy trở về.” Doãn phu nhân vội nói.

“Thiếu Trúc!” Doãn Tử Liên tức giận thét lên.

Doãn Thiếu Trúc chỉ có thể khẽ cắn môi. “Chuẩn bị ngựa xe!”

Cừu Ngộ Xuân đứng bên cạnh thu hết mọi chuyện vào trong đáy mắt, nhắm mắt lại, rời khỏi trước.

Hồng Tụ bước nhanh như sao băng, chạy vội trong đêm tuyết, nhẹ nhàng bay qua tường vây cao ngất quanh phủ Tuyền Vương gia, dõng bước như gió, nhanh chóng tìm kiếm phòng ngủ của Chu Trấn Bình.

Nàng lòng nóng như lửa đốt, chân không hề dừng bước, từng bước từng bước tiến vào trong tìm kiếm, rốt cục trong lầu các phía đông, nghe thấy tiếng của hắn đang trò chuyện với người khác, nàng lập tức trốn ở phía sau cửa, một lúc lâu sau nghe thấy tiếng chân người rời khỏi, xác định người nọ đã đi xa, mới một cước đá văng ván cửa.

“Ai?!” Nằm ở trên giường Chu Trấn Bình lập tức ngồi dậy.

“Lấy thuốc giải ra đây.” Hồng Tụ đi về phía hần, sắc mặt ngưng tụ sự lạnh lùng, tràn ngập lệ khí.

“... Ta tưởng ai, thì ra là nàng.” Hần cười, vẻ mặt kiêu ngạo. “Như thế nào, Doãn Tử Liên có phải sắp chết hay không, mới khiến cho nàng tới tìm ta?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, lấy thuốc giải ra!” Nàng bay về phía trước, lúc hần không kịp phòng bị, lách mình đến sau lưng hần không chế vị trí mạch máu trên cổ hần, bóp rất chặt. “Nếu người không giao thuốc giải ra, ta sẽ giết người!”

Chu Trấn Bình trừng mắt, muốn mở miệng nói lại nói không được, cũng không cách nào hô hấp, chỉ có thể vùng hai tay lung tung.

Hồng Tụ thấy thế, khôn ngoan giảm một chút lực. “Nói, thuốc giải ở đâu?!” Đây là cơ hội cuối cùng của gia, nàng không thể không nắm bắt!

“Nếu nàng giết ta, cũng biết là toàn bộ Doãn phủ đều phải chôn cùng?” Chu Trấn Bình khàn tiếng quát.

“Ta đã không phải nha hoàn của Doãn phủ, sẽ không liên lụy Doãn phủ.” Gia đang sống chết trước mắt, suy nghĩ của nàng vô cùng rõ ràng.

“Cho dù như thế, nếu ta chết, làm sao nàng tìm được thuốc giải?”

“...Rốt cuộc người có giao thuốc giải cho ta hay không?”

“Nàng có thể giết ta, nhưng nàng sẽ không cứu được Doãn Tử Liên.” Nghe ra được sự do dự trong lời nói của nàng, Chu Trấn Bình cười đến cực kỳ cuồng vọng.

Nàng tức giận trừng hần. “Rốt cuộc người muốn ta làm như thế nào mới chịu đưa thuốc giải cho ta?!”

“Đơn giản, đem thân của nàng cho ta.”

Hồng Tụ hạ tầm mắt suy nghĩ. “Thật sự?”

“Đương nhiên!”

“Đưa thuốc giải cho ta trước.”

“Thuốc giải trong ngăn kéo thứ nhất ở cái tủ bên phải.”

Nàng đề phòng nhìn hần, buông hần ra nhanh chóng đến bên cái tủ, kéo ngăn kéo ra, quả thực nhìn thấy bên trong có một bình thuốc nhỏ.

“Làm sao ta biết đây có phải là thuốc giải hay không?” Nàng mở nút lọ ra ngửi, nhưng không cách nào xác định rốt cuộc có phải là thuốc giải hay không.

“Nàng không tin ta thì cũng không có cách nào.”

Hồng Tụ trừng mắt nhìn hần, xoay người muốn đi, lại nghe hần nói

“Sớm biết rằng nàng sẽ dùng chiêu này, thuốc giải thật sự ở đây, ta làm sao có thể tùy tiện đặt nó ở nơi đó được chứ?”

Quay đầu nhìn lại, thấy hần đứng lên khỏi giường lấy ra một chiếc hộp quét sơn màu đen từ trong bức tường, từ trong đó cầm lên một lọ thuốc.

“Đây mới là thuốc giải.” Hần đắc ý dương dương tự đắc cười to.

Bàn tay nàng nắm chặt, muốn tiến lên chém giết, đã thấy hần giả vờ muốn mở nút lọ ra. “Nếu nàng dám tiến lại gần, ta liền đổ thuốc giải đi!”

“Người!”

“Cởi quần áo ra.”

Chu Trấn Bình cuồng vọng ra lệnh.

Hồng Tụ trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn mở nút lọ thuốc, làm bộ như muốn đổ thuốc ra, nàng không khỏi cắn răng hỏi: “Ta đem thân mình cho ngươi, ngươi sẽ cho ta thuốc giải?”

“Đương nhiên.”

Hạ mi mắt, nàng lạnh lùng nói: “Tốt nhất ngươi nói phải biết giữ lời, nếu không ta thật sự sẽ giết ngươi.”

“Chắc chắn chắc, đáng sợ, thì ra đây mới thật sự là gương mặt thật của nàng.” Đôi mắt sắc của Chu Trần Bình nhìn chằm chằm nàng. “Nhìn như thanh tú dịu dàng biết lễ, trên thực tế cũng là một cây gai quẩn trong lớp bao bọc, nhưng mà rất hợp khẩu vị của ta.” Nghĩ đến chuyện nàng chui đầu vào lưới, lòng hắn liền cảm thấy vui sướng.

“Hừ, cũng không phải sao? Giống như người ỷ vào người cha Vương gia của ngươi nên đồ kị người khác mà chẳng ngại gì giờ trò hạ độc, căn bản không chỉ là gai nhọn, mà là độc dược!” Nàng nói xong, phẫn hận trừng hắn, cởi bỏ nút áo.

Xâu chuỗi lại những gì nghe được, nàng cơ hồ chắc chắn hắn chính là hung thủ hạ độc gia năm đó.

Sắc mặt Chu Trần Bình biến đổi. “Đúng, nàng nói cực kỳ đúng, ta chính là bất mãn có kẻ chắn trước mắt ta, tranh đoạt hết phong thái của ta. Cùng lắm cũng chỉ là con một phú thương, hắn tính là cái gì chứ? Hạ độc hắn, chẳng qua là chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Nghe thấy cuối cùng hắn đã nói ra sự thật, Hồng Tụ lại tức giận không chịu nổi. “Ở trong mắt ngươi, một chút vương pháp cũng không có sao?”

“Vương pháp thì tính là cái gì chứ? Chờ cha ta chết, ta chính là người thừa kế chức Vương gia, lời nói của ta chính là vương pháp, chuyện ta làm chính là vương pháp, ai dám xen vào?!”

“Vậy cũng phải xem ngươi có lên làm Vương gia hay không mới tính!”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gầm tức giận, rồi sau đó từng đợt tiếng bước chân tiến vào, Hồng Tụ kinh ngạc quay đầu, liền thấy Tống Nguyên Hi mang theo một đám quan binh đến.

22. Chương 22: Chương 10.1

“Tống Nguyên Hi, ngươi thật to gan, ban đêm mang theo quan binh xông vào Tuyền Vương phủ là muốn muốn tạo phản?” Chu Trần Bình trừng mắt, từng là đồng môn với Tống Nguyên Hi, khẩu khí hết sức khinh thường: “Chẳng qua chỉ là con của tên ta hiền nho nhỏ, ở trước mặt ta đùa giỡn uy phong cái gì?”

“Ta đùa giỡn là uy phong của Tri phủ đại nhân, mang theo quan binh là muốn bắt ngươi đến nha môn!” Tống Nguyên Hi trầm giọng gầm lên: “Người đâu, bắt!”

“Ai dám tiến lên một bước? Không muốn sống nữa sao? Ta là thế tử Vương gia, đây là phủ của Tuyền vương gia, ai dám lỗ mãng?!” Chu Trần Bình rống to, liếc nhìn, binh lính từng bước một quay lại chỗ cũ, vẻ mặt đắc ý: “Tống Nguyên Hi, ngươi cho là ngươi là ai? Một tri phủ nho nhỏ, ta còn không để vào mắt. Còn không lui ra? Nếu kinh động cha ta, cái chức tri phủ này ngươi cũng không cần làm.”

“Bản phủ mới vừa rồi chính tai nghe thấy ngươi nói ngươi hạ độc Doãn Tử Liên, hiện tại bản phủ sẽ áp giải ngươi đến phủ nha hỏi thẩm!”

“Ta cũng không biết ta nói cái gì!”

“Hồng Tụ cũng nghe thấy.”

Nghe vậy, nàng bối rối nhìn về phía binh được mà Chu Trần Bình cầm trong tay, không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu, hy vọng Tống Nguyên Hi biết ý của nàng.

Hắn thấy thế, bước vào trong phòng: “Xin hỏi trong tay thế tử cầm là cái gì?”

“Ngươi quản được sao?” Chu Trần Bình hừ cười, tiếp đó ném binh được.

Hồng Tụ ở bên, đôi mắt đầy hơi nước không hề chớp mà nhìn chăm chú vào hắn, bình tĩnh mà tiếp cận hắn.

“Nếu bên trong xác thực có thuốc giải độc của Doãn Tử Liên, vậy đại biểu người có khả năng là hung thủ hạ độc.” Tống Nguyên Hi đang chuẩn bị thời cơ mà động, Chu Trấn Bình lại nham hiểm cười lên, lập tức cầm bình được ném lên không trung

Thân hình nhanh nhẹn tiến về phía trước, Hồng Tụ chạy nhanh tới phía trước hấn lúc hấn ném bình, một tay đoạt lấy bình được, đang chuẩn bị cầm bình được rồi đi, lại nghe thấy tiếng người cười to ở phía sau.

“Người có thể cho hấn ăn, nhưng ta cũng không cam đoan thuốc đó có hiệu quả.”

Nàng dừng lại, ngửi thấy mùi thuốc, chính là nàng không rành được tính. Căn bản không thể xác định đây rốt cuộc có phải là thuốc giải hay không.

Ngược lại là Tống Nguyên Hi cầm lấy, để sát vào mũi ngửi thử, lập tức giận dữ mà quát sang một bên: “Đáng chết, đó là xuân dược!” Đây là dược nổi tiếng trong triều, hấn từng ngửi qua, hơn nữa vừa ngửi thôi mà bắt đầu có cảm giác mũi tê dại, tuyệt đối không sai dược.

“Người đáng chết!” Hồng Tụ nghe vậy giận đỏ mắt, tức giận xông lên trước: “Đem thuốc giải giao ra đây.”

Nhưng mà Chu Trấn Bình đã có phòng bị, nàng vọt tới, từ bên gối hấn nhanh chóng rút ra chủy thủ đặt ở cổ họng nàng, thuận tay bắt nàng vào trong lồng ngực, tiếp theo còn lớn tiếng nói: “Tống Nguyên Hi, nàng muốn giết ta, người còn không áp tải nàng đến phủ nha thẩm vấn?”

Tống Nguyên Hi nhăn mặt cau mày, lại nghe thấy phía sau lần nữa truyền đến tiếng bước chân, quay đầu liền nghe thấy lời nói chuyện nhỏ.

“Đây rốt cuộc là muốn làm như thế nào? Tội nay chẳng những tri phủ đã đến, mà ngay cả Doãn Giải Nguyên đều đến đây? Còn có, Cừu Ngộ Xuân người như thế nào cùng bọn họ ở một chỗ?”

Chu Trấn Bình nghe tiếng thầm kêu không ổn, vội vàng đẩy Hồng Tụ ra, bất ngờ nàng trong cái khó ló cái khôn, lập tức trở tay bắt lấy hấn, lấy chủy thủ trong tay hấn đặt lên cổ của chính mình.

“Cứu mạng a, thế tử muốn giết ta!”

Hấn kinh ngạc trừng lớn mắt, “Người điên rồi!”

Cùng lúc đó, Tuyền Vương gia cùng Cừu Ngộ Xuân đã bước vào bên trong cửa, phía sau còn có Doãn Thiếu Trúc đưa Doãn Tử Liên đến.

Một màn này, làm cho Doãn Tử Liên sinh ra khí lực, về phía trước vài bước, chống đỡ người kiên quyết nói: “Chu Trấn Bình, buông Tụ nhi ra!”

Hấn gấp giọng kêu oan, “Chuyện không liên quan đến ta, là chính nàng tự đâm, vừa rồi nàng còn nói muốn giết ta!”

“Người vô liêm sỉ! Mười năm trước hạ độc hại ta, mười năm sau còn muốn giết thê tử của ta, trong mắt người không có vương pháp thì thôi, còn muốn làm cho Tuyền Vương gia hổ thẹn?!” Doãn Tử Liên giọng tức giận gầm lên.

“Gia, đừng kích động!” Hồng Tụ vội vàng kêu lên. Nàng làm như vậy, chính là muốn Tuyền Vương gia ra mặt chủ trì công đạo, buộc con hấn giao ra thuốc giải thôi.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?! Là chính người tự mình uống độc dược, ta có ép người sao?” Chu Trấn Bình hoàn toàn đã quên ở đây còn có người nào, cũng rống lên trở lại.

“Mười năm trước người hạ độc, ta cũng không so đo tính toán là vì cha ta còn sống, ta không hy vọng cha ta vì ta mà đối địch với Tuyền Vương gia; Mười năm sau, cha ta qua đời, ta vẫn như trước, không tính toán, là vì ta không chú ý, nhưng mà người lại như trước không thay đổi!” Doãn Tử Liên thở hồng hộc nói, nhìn về hướng bên cạnh thấy sắc mặt xanh mét của Tuyền Vương gia: “Không biết Tuyền Vương gia xử lý việc này như thế nào đây?”

Tuyền Vương gia nổi giận hét lên, “Nghiệt tử, còn không mau buông cô nương nhà người ta ra?!”

“Cha, không phải ta bắt nàng ta, mà là nàng ta đang bắt lại ta!” Hắc nhanh chóng giải thích, cổ tay đã bị Hồng Tụ bấm chặt đến phát run, nghĩ muốn tránh cũng tránh không được, nhưng người bên ngoài không biết huyền cơ, xem ra giống như là hắc ép Hồng Tụ, căn bản không có người tin tưởng lời hắc nói.

“Vương gia, thế tử hạ độc giết người, trước muốn thế tử giao ra giải được!” Hồng Tụ gào thét.

“Nghiệt tử, còn không giao ra giải được!” Tình cảnh này, làm Tuyền Vương gia tức giận đến lộ ra nét mặt già nua đỏ lên giống như màu của gan heo.

“Ta...”

“Độc của Như Ý thảo, không có giải được.” Cừu Ngộ Xuân miễn cưỡng nói.

“Cha?”

“Con chạy đi quá nhanh, không thể nghe ta nói hết.” Hắc liếc thẳng nàng: “Độc của Như Ý Thảo đối người thường mà nói, nhiều lắm là trúng độc rất nhỏ, nhưng liều lượng nhiều một chút, hơn nữa người uống độc từ lúc sinh ra đã có thể chất yếu ớt như vậy, độc sẽ nhanh chóng đi vào kinh mạch, vậy phần độc này đúng là không giải được.”

Hồng Tụ nhất thời giật mình, tay kiềm chế Chu Trấn Bình buông lỏng, hắc thấy thế, muốn đẩy nàng ra chạy nhanh, nhưng mà Doãn Tử Liên lại nghĩ lầm hắc muốn ám sát nàng, nhất thời dùng toàn lực, bước một kéo nàng vào trong lồng ngực của mình, nghiêng người va chạm hắc, làm cho chủ thủ đâm vào trên đùi hắc, nhất thời phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

“Bắt Chu Trấn Bình!” Tống Nguyên Hi lập tức kêu binh lính tiếng lên.

Tuyền Vương gia chỉ có thể nhắm mắt, làm như không thấy.

“Cha, cứu ta!”

“Giải đi!”

Khi nhóm quan binh dắt Chu Trấn Bình rời đi, Hồng Tụ mới từ trong lòng Doãn Tử Liên lộ đầu ra, phát hiện hình như hắc đem khí lực toàn thân đều đè lên nàng, nhìn kỹ, nhưng lại nhìn thấy hắc sớm đã ngất đi.

“Gia”

23. Chương 23: Chương 10.2

Sau khi trải qua mọi chuyện, mọi người vội vàng đưa Doãn Tử Liên về Doãn phủ, nhưng giờ phút này hơi thở của hắc đã mong manh, dường như hao tổn hết sức lực, sinh mệnh dần dần biến mất.

Không biết làm sao mà Hồng Tụ đỏ cả hốc mắt, chỉ có thể nắm chặt tay hắc, ý muốn đem sự sống của nàng độ cho hắc.

“Không có thuốc giải?”

Tiếng khóc đau thương truyền đến, Hồng Tụ quay đầu lại, lệ rơi đầy mặt nhìn Doãn phu nhân đang được tam gia cùng Đan Hòa đỡ đến, khuôn mặt đau khổ.

“Phu nhân... Thật xin lỗi, đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta!” Nàng quỳ gối xuống, dập đầu.

Doãn phu nhân nhìn chằm chằm nàng, đã đau lòng đến độ không thể mở miệng nói được, ngược lại Doãn Thiếu Trúc ở bên cạnh kéo nàng lên.

“Người khóc cái gì? Đại ca của ta còn sống, không được khóc!”

“Nhị gia... Làm sao bây giờ? Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta, gia sẽ không trở thành như vậy...” Nước mắt không ngừng tuôn rơi. “Gia còn nói may mắn mình trúng độc mới gặp được ta, nhưng thực tế người thật sự hại hắc cũng chính là ta, là ta...”

Doãn Thiếu Trúc nhíu mày, thần sắc tiêu điều, hơi nhếch môi, một hồi lâu mới hỏi: “Cha người không phải biết y thuật sao?” Hắc nói xong, gương mặt nhìn về phía Cừu Ngộ Xuân từ đầu đến cuối chẳng nói lời

nào, “Tuyển Vương gia gọi ông một tiếng thần y, ngay cả ông cũng không cách nào điều trị cho đại ca ta sao?”

Nét mặt của Cừu Ngô Xuân lạnh nhạt trả lời, “Tự nhi nhà ta ở quý phủ tựa hồ cũng không tốt lắm, ta không nghĩ ra lý do gì để cứu hần.”

Lời ông vừa nói ra, làm cho Hồng Tụ lập tức quỳ trước mặt ông. “Cha, cha có thể cứu hần được sao? Cha có thể cứu không? Gia đối xử với con rất tốt, con có thể thông thạo được cầm kỳ thư họa, tất cả đều là do gia dạy con, lúc trước là hần giữ lại con, con mới không lưu lạc đầu đường, ân tình như vậy... Không, không chỉ là ân tình, cha, con thương hần... Con thương hần, cầu xin cha hãy cứu hần! Con cầu xin cha!”

Mày của Cừu Ngô Xuân khẽ nhú lại. “Con và hần tự định chuyện chung thân?”

“Con...” Hồng Tụ nghẹn lời, sau một lúc suy nghĩ, vội nói: “Không có, không có, chỉ là con thích hần mà thôi, con không muốn hần giống như mẹ, con luôn muốn nhìn thấy hần chết, cha, nếu người thật sự có thể cứu, con cầu xin người cứu hần, cứu hần...”

“Chắc, cho dù muốn ta cứu, cũng phải có dược liệu, nếu không con thật sự xem cha là thần tiên rồi?”

“Ý của cha là chỉ cần có dược liệu, cha sẽ cứu được?” Nghe thấy lời này, Hồng Tụ lập tức mừng rỡ.

“Như Ý Thảo không có thuốc giải, nhưng còn cách khác có thể cứu được.” Cừu Ngô Xuân nhìn nàng. “Tuy rằng mới vừa rồi ta đã thấy Duyên Mệnh Thảo, nhưng Duyên Mệnh Thảo đã không còn kịp nữa rồi, hiện tại muốn không chế độc của hần, phải có Hoàn Hồn Thảo.”

“... Hoàn Hồn Thảo?”

“Đúng, trước hết ức chế chất độc, lại dùng máu của con để giải độc.” Đây cũng là nguyên nhân ông không muốn cứu hần. “Từ nhỏ, cha đã dưỡng con thành dược nhân mới làm cho con bách bệnh bất xâm, ngay cả độc cũng không sợ, cho nên máu của con, là thuốc dẫn vô cùng tốt.”

“Được, máu của con muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“Nhưng cũng phải tìm được Hoàn Hồn Thảo, loại dược liệu này rất hiếm, ngay cả kinh thành cũng không thấy có, theo ta được biết, trong phủ Tuyển Vương gia cũng không có.”

Hồng Tụ giật mình, trong lòng chỉ suy nghĩ tìm nơi nào để có được thuốc, đột nhiên nghĩ đến ngày ấy trên đường gặp “Nhị gia, người có biết Thẩm Lộc Sinh?” Nàng đột nhiên quay đầu hỏi.

“Làm sao ngươi biết hần?”

“Ngày ấy ta cùng gia gặp hần trên đường, hần nói hần kinh doanh mua bán dược liệu, nhị gia, chỗ hần có thể có Hoàn Hồn Thảo hay không?”

Doãn Thiếu Trúc nghe vậy, lập tức gật đầu. “Để ta tự đi một chuyến.” Dứt lời, lập tức bước nhanh rời đi.

“Tử Liên được cứu rồi sao?” Nét mặt Doãn phu nhân tiều tụy nhỏ giọng hỏi.

Hồng Tụ kiên định nhìn về phía bà. “Có thể cứu, nhất định có thể cứu, phu nhân, xin người cho ta ở lại chăm sóc gia, ta cam đoan, chờ sức khỏe của gia hồi phục, ta lập tức rời đi.” Dứt lời, lại nhìn về phía cha nàng. “Cha, nếu ta là dược nhân, như vậy máu của ta không chỉ là thuốc dẫn, còn có thể kháng độc chứ? Có nên cho gia uống ít một ít không, có giúp ích được gì không?”

“Con...”

“Cha, nếu đổi lại cha là con, đối mặt với người mình yêu, nhất định cũng sẽ muốn dùng hết mọi cách để cứu, đúng không?”

Lời này vừa nói ra, Cừu Ngô Xuân chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Ban đêm, Thẩm Lộc Sinh lập tức chuẩn bị một hộp Hoàn Hồn Thảo trị giá xa xỉ, đồng thời lập tức liên lạc các cửa hàng dưới quyền, đem toàn bộ Hoàn Hồn Thảo điều về thành Kim Lăng để dự phòng.

Cừu Ngộ Xuân còn lấy máu Hồng Tụ để kéo dài mạng cho Doãn Tử Liên, lại dùng Hoàn Hồn Thảo phối với nhiều loại dược liệu trân quý nấu thành thuốc, để cho Hồng Tụ từng giọt từng giọt rót vào trong miệng Doãn Tử Liên.

Khoảng chừng hai khắc sau, khuôn mặt xám tro của hắn có một chút huyết sắc.

Biến hóa như thế khiến cho tất cả mọi người trong Doãn gia đều nhẹ nhàng thở ra, rốt cục cũng yên tâm đem Doãn Tử Liên giao cho hai người.

Hồng Tụ canh giữ ở bên giường, nắm lấy bàn tay của nam nhân mà nàng yêu thương, tay áo trượt xuống, lộ ra tấm khăn mỏng thấm máu buộc trên cổ tay nàng.

“Tụ nhi, đi nghỉ đi.” Cừu Ngộ Xuân cảm thấy động tác của nàng rất tự nhiên, giống như giữa nàng và nam nhân này từ sớm đã có thói quen nắm tay nhau.

“Không, cha, phong hàn của người còn chưa khỏe, người đi nghỉ ngơi trước đi.” Giương mắt nhìn thấy sắc mặt cha mỗi một, nàng không khỏi thúc giục.

“Cha là đại phu, biết rõ tình trạng của mình.” Ông muốn nắm tay nàng, lại sợ làm đau nàng, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ. “Cha ở tại chỗ này mới có thể nắm được tình trạng của hắn, con đi nghỉ ngơi, mới vừa rồi con mất không ít máu, cần nghỉ ngơi.”

Hồng Tụ quan sát ông. “Cha, gia sẽ ổn chứ?”

“Đương nhiên, nếu cha đã muốn ra tay, Diêm Vương cũng phải nể mặt cha vài phần.”

“Nếu như vậy, hãy để cho con ở bên cạnh gia, nói chuyện với gia, bởi vì...” Nàng thu hồi tầm mắt, yêu thương khẽ vuốt bờ má hơi lạnh của nam nhân đang nằm trên giường. “Sau này, con sẽ không gặp lại người ấy nữa.”

Nàng đã đồng ý với Doãn phu nhân, đợi sau khi sức khỏe của gia chuyển biến tốt sẽ rời khỏi, nếu không thừa dịp bây giờ nói chuyện với hắn nhiều hơn một chút, chỉ sợ sau này sẽ không có cơ hội.

Cừu Ngộ Xuân thở dài. “Con thật sự có thể không gặp lại hắn nữa?”

“Làm không được cũng phải được.”

Nàng bắt đầu sợ hãi, cũng thật sự tỉnh ngộ, thì ra lực sát thương của nàng đối với hắn rất lớn.

Cho dù hắn hiểu lầm nàng, nhưng vẫn tới phủ của Tuyển Vương gia, thậm chí bảo vệ nàng trong lòng ngực, trong mắt rõ ràng chỉ có nàng, nhưng nàng lại làm thương tổn hắn...

Rốt cuộc nàng không có mặt mũi nào gặp hắn, nay chỉ mong sức khỏe của hắn nhanh chóng đỡ hơn, chỉ có khi sức khỏe của hắn khá hơn, nàng mới có thể ra đi mà không vướng bận, áy náy gì.

“Cũng tốt, nói chung khoảng hai ngày nữa, tình trạng của hắn sẽ ổn định hơn, đến lúc đó, chúng ta đi.”

“... Được.”

Cừu Ngộ Xuân liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi rời đi.

Hồng Tụ thì chuyên tâm một lòng nhìn người trên giường, không ngừng lấy khăn lau mồ hôi trên trán của hắn, lại nhẹ tay thăm dò hơi thở của hắn, chỉ sợ không chú ý một chút thì hắn sẽ bỏ nàng lại mà đi.

“Gia, ta không phải không hiểu, mà là thật sự không phát hiện... Ta sợ si tình sẽ bị thương tổn, cho nên luôn né tránh, trốn tránh lâu như vậy rồi, ngay cả trái tim mình cũng bỏ quên mất...” Nàng khóc, thấp giọng lầm bầm, “Gia, ta là vương hậu của người, nhưng người đừng bỏ ta lại, đừng bỏ ta lại...”

Nàng đợi hắn, nắm tay hắn luyến tiếc buông xuống, nhìn vào đôi mắt đang khép của hắn mà luyến tiếc dời đi, cứ như vậy cho đến bình minh.

“Cha, cũng đã hai ngày rồi vì sao gia còn chưa tỉnh?”

Vì cứu hắn, một chén thuốc ứng với một vết thương trên tay nàng, lấy máu làm thuốc dẫn, chỉ vì giữ lại phần hồn của hắn.

Trên cổ tay nàng lưu lại từng vết, từng vết thương do dao cắt, mỗi một giọt máu nhỏ xuống, đều là tình yêu của nàng.

Nàng vẫn chưa kịp nói cho hắn, thích của nàng, sớm thích đến nguyện ý dùng sinh mệnh để đổi lấy sự sống của hắn, cho dù sau này không bao giờ có thể gặp lại hắn nữa, cũng muốn hắn mạnh khỏe, muốn hắn cả đời này không còn chịu nỗi khổ của bệnh tật.

Mà khi người trên giường vẫn chưa hề có dấu hiệu tỉnh lại, trong lòng Hồng Tụ cũng tràn đầy chờ đợi đến tuyệt vọng, bắt đầu nôn nóng, khó át nỗi bi thương.

Cừu Ngộ Xuân thay băng vết thương trên tay nàng, cũng chẳng thèm liếc nhìn người trên giường. “Không chết được.”

“Cha”

“Tự nhi, thân thể da tóc là của cha mẹ, không thể tổn thương, nhưng con vì cứu hắn, mỗi lần nấu một chén thuốc đều cắt một nhát dao, con nghĩ rằng ta, người làm cha này không biết đau lòng sao?”

“... Nhưng con cố gắng không ngừng, cố gắng nhiều như vậy, con chỉ mong hắn tỉnh lại.” Hai mắt của nàng đều sưng đỏ, sớm không biết đã khóc bao nhiêu lần, lệ ướt lại khô, khô rồi lại ướt, chỉ bởi vì hắn chưa tỉnh lại. “Cha, cha không gạt con chứ? Hay là, máu không đủ nhiều, cho nên không thể phát huy công hiệu?”

“Cha không lừa con.” Cừu Ngộ Xuân khẽ trách, “Con bình tĩnh một chút, nhìn bộ dáng này của con xem còn ra cái gì chứ?! Không danh không phận đợi hắn, cho dù hắn là ân nhân của con, con báo ân cũng đã muốn đủ rồi.”

“Con không cần danh phận, chỉ cần hắn tốt là được rồi.”

“... Tính tình này của con rốt cuộc là giống ai đây?” Ông nhẹ than.

“Không phải giống cha sao?”

Cừu Ngộ Xuân lắc đầu, nhắm mắt lại bắt mạch của Doãn Tử Liên, một hồi lâu mới lạnh nhạt nói: “Không có việc gì, tuy rằng mạch tượng của hắn rất yếu, nhưng đã ổn định, cho thấy rằng độc của hắn gần như đã được loại trừ, sáng sớm ngày mai chúng ta rời khỏi Doãn phủ.”

“Nhưng gia còn chưa tỉnh”

“Con phải chờ tới hắn tỉnh? Đến lúc đó, con còn đi được sao?”

“Nhưng mà... nếu hắn tỉnh lại không thấy con sẽ buồn khổ giận dữ, sức khỏe...” Nàng lộ ra sức mặt lúng túng.

“Độc đã được thải trừ, hắn giận dữ bao nhiêu thì cũng không sao.” Ánh mắt của Cừu Ngộ Xuân trở nên sắc bén nghiêm khắc. “Nhưng còn con, đã hai ngày hai đêm không chợp mắt, nếu không đi, chẳng lẽ muốn cha nhìn thấy con ngã xuống?”

Hồng Tụ không nói gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt đang ngủ của Doãn Tử Liên, cũng không phát hiện ra là cha đã rời khỏi phòng.

Là chính nàng đã đồng ý với phu nhân rằng nàng sẽ rời khỏi, nhưng mà khi ly biệt gần ngay trước mắt, lòng nàng lại đau như dao cắt.

Nàng không thể không đi, nhưng mà... không nỡ.

“Gia, người có trách ta không?” Nàng nhẹ nắm tay hắn, ghé vào bên má, khản giọng gọi, “Gia, tỉnh dậy được không? Nhìn ta đi, hãy nhìn ta một lần...”

Nàng ở bên cạnh hắn mười năm, nhận hết bao nhiêu yêu thương, hắn che chở nàng, thương tiếc nàng, tất cả những điều này... Sao có thể nói buông là buông được?

24. Chương 24: Chương 10.3

Nhưng, tất cả đều do lỗi lầm của nàng mà nên, khiến cho nàng không thể không buông tay.

“... Trời có thể không sáng được không? Để có ta có thêm thời gian một lát nữa, không cần vội vã cho ta rời đi...” Nàng muốn lại ôm hắn, chẳng muốn buông ra, tựa như đang nói, ông trời xin hãy cho thêm một chút thời gian, một chút, một chút thôi...

Nàng không dám chớp mắt, chỉ là tham lam muốn nhớ kỹ hình dáng của hắn ở trong đầu, thẳng đến khi bên ngoài sắc trời từ đen như mực chuyển sang màu chàm, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gọi.

“Tự nhi, phải đi thôi.”

“Cửu đại phu, sớm như vậy, ông muốn dẫn Hồng Tự đi đâu?” Người hỏi là Liêm Trinh luôn túc trực bên ngoài dù ngày hay đêm.

Hồng Tự không nghe thấy bọn họ đang nói gì, chỉ từ từ chuyển dời thân thể đang tê dại, chậm rãi cúi xuống hôn lên môi nam nhân, trong phút chốc nước mắt lại trào ra.

“Gia... Ta phải đi rồi...”

Nói xong, nàng đứng lên, lau nước mắt, không dám quay đầu lại, chỉ sợ vừa quay đầu lại, thì không đi được nữa.

Mở cửa phòng, cha đang chờ đợi, Liêm Trinh còn đang có vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

“Hồng Tự, muội thật sự muốn đi sao? Gia còn chưa tỉnh lại, làm sao muội lại đi?”

“Ta đã nói với Doãn phu nhân, đợi mạch tượng của hắn ổn định, liền dẫn Hồng Tự đi.” Cửu Ngộ Xuân nắm lấy tay con gái, đi thẳng ra ngoài.

Hồng Tự cất bước nặng nề, không dám quay đầu, nhưng lòng giống như bị ai đó xé nát, dường như hồn phách đã bị tách khỏi thể xác, mùi vị đó, là miệng đầy chua xót, lòng tràn đầy tanh đắng...

Cửu Ngộ Xuân dẫn Hồng Tự đến căn nhà ở ngõ nhỏ thành Bắc, đó là một trang viện có hai cửa ra vào, bên trong có năm sáu gian phòng, còn có một tòa đình viện.

Nhưng mà sau khi chuyển đến nơi này, Hồng Tự vẫn chẳng quan tâm gì, chỉ cảm thấy ngực trống rỗng, không có tinh thần làm chuyện gì cả, mãi đến khi tới cửa hàng của Doãn phủ tìm hiểu tin tức, biết được gia đã tỉnh lại, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn cạn sạch sức lực chuẩn bị đồ dùng ngày tết.

Ngồi ở hành lang dài trước phòng, nàng nhớ tới nếu khi thời tiết tốt, gia thích tùy tâm trạng mà ngồi ở hành lang dài trước thư phòng, muốn nàng đánh đàn cho hắn nghe, liền lấy cây đàn mà cha tặng cho nàng ra.

Trên phím đàn, mười ngón tay thông thạo dạo khúc nhạc, cất vờ khoảng không yên tĩnh, giống như dòng suối nhỏ uốn lượn đang chờ sự ôm ấp của biển rộng bao la. Ngón tay của nàng càng gảy càng nhanh, tiếng đàn xoay chuyển trên không, như dòng suối đổ xuống vách thành dòng thác bạc, bọt nước bắn lên không.

Nàng không biết nên đi đâu về đâu, tâm tư hốt hoảng, như mộng như ảo, nghĩ đến khuôn mặt luôn mỉm cười đến biếng nhác tà mị, mười ngón lại động, nhanh như gió mạnh, cuồng như sấm chớp, khát vọng, tưởng niệm, tất cả của nàng chỉ đành hóa thành nốt nhạc bi thương

“Đàn thật hay.”

Hồng Tự dừng lại, kinh ngạc khi thấy Đan Hòa đang đỡ Doãn phu nhân đi đến trước mặt, vội vàng đứng dậy: “Phu nhân như thế nào đến đây? Có phải gia đã xảy ra chuyện gì hay không?!”

“Hồng Tự thật tinh tế, biết ta tới là vì cái gì.” Doãn phu nhân nhìn thẳng nàng, vẻ mặt ân hận.

“Mặc kệ bà đến là vì chuyện gì, Tự nhi đã không còn quan hệ gì với Doãn phủ.” Cửu Ngộ Xuân từ sau đình viện đi tới, vẻ mặt không vui: “Doãn phu nhân, mời bà đi cho.”

“Khế ước bán mình của Hồng Tự còn chưa hết kỳ hạn.” Doãn phu nhân vội nói.

Cừu Ngộ Xuân lập tức nheo mắt lại: “Ta cứu con bà, bà còn dám bảo với ta là khế ước bán mình của Tụ nhi chưa hết kỳ hạn?!”

“Không, ta không phải có ý ấy, ta chỉ là hy vọng Hồng Tụ có thể trở về chăm sóc Tử Liên.” Bà nhỏ giọng mềm mỏng, khổ sở nhìn về phía Hồng Tụ: “Tử Liên vừa tỉnh, không thấy con liền không chịu uống thuốc, ta sợ cho dù có thuốc quý, cũng không cứu được nó.”

“Vậy thì sao? Phương thuốc ta đã để lại, hần uống hay không thì có liên quan gì đến Tụ nhi?” Cừu Ngộ Xuân mím môi cười lạnh: “Huống chi, lúc trước không phải bà muốn Tụ nhi của ta rời khỏi sao? Như thế nào bây giờ còn có mặt mũi bảo con bé trở về Doãn phủ?”

“Cha!” Hồng Tụ vội gọi cha ngừng lại.

“Ta nói sai sao?”

“Cha, đừng nói như vậy, phu nhân không có sai”

“Không, ta sai rồi, ta không nên nhất thời gấp đến rối loạn, nói mà không biết lựa lời, kỳ thật ta vẫn muốn nói với con, ta không muốn con đi, chỉ là cha con đã dẫn con đi mất rồi.”

Hồng Tụ sững sốt: “... Cha, chẳng phải người đã nói là đã báo cho phu nhân biết là người sẽ dẫn con đi rồi sao?”

Cừu Ngộ Xuân chẳng cảm thấy mình sai chỗ nào: “Ta không nói như vậy, con sẽ theo ta đi à?”

“Cha!” Nàng gấp đến độ giậm chân: “Con muốn trở về gặp gia.”

“Con dùng danh phận gì để đi gặp hần?” Ông lạnh lùng hỏi, ánh mắt oán giận nhìn Doãn phu nhân: “Con không còn là nha hoàn của hần vậy sự sống chết của hần có liên quan gì đến con? Doãn phủ dựa vào cái gì muốn con đi gặp hần?”

“Tử Liên đã nói với ta, nó và Hồng Tụ đã sớm định chuyện chung thân, nay không tính chuyện khế ước bán mình nữa, Hồng Tụ đương nhiên là thê tử của Tử Liên.” Doãn phu nhân lập tức nói tiếp.

Hồng Tụ nhất thời ngây người, không ngờ chủ tử lại nói chuyện này với phu nhân.

“Ha! Không có mai mối, càng không có sự đồng ý của ta, khi nào con gái của ta lại trở thành thê tử của con trai bà? Đây là trò cười gì chứ?”

“Hôm nay ta đến tới cửa là muốn cầu hôn.”

“Nha? Không chê Cừu gia ta không xứng với Doãn phủ của bà nữa sao?”

Doãn phu nhân cười gượng: “Xin thông gia đừng ghi hận chuyện ngày ấy ta nói mà không suy nghĩ, ta là vô tâm, Doãn phủ không có quan tâm chuyện môn đăng hộ đối, huống chi Tử Liên thích con bé, cái này cũng đủ rồi, ta chỉ cầu con ta có thể vui vẻ.”

“Con của bà vui vẻ, vậy còn phải hỏi xem con gái của ta có vui vẻ không.” Cừu Ngộ Xuân tức giận nói.

“Cha, con rất vui.” Hồng Tụ dùng sức gật đầu.

“Con... Con cũng nên có chút rụt rè của một cô nương chứ!”

“Nhưng mà cha à, con thật sự rất nhớ gia, con lo lắng nếu hần không uống thuốc, sức khỏe sẽ càng ngày càng yếu, con không muốn hần như vậy.” Nàng vội nói.

“Đừng lo làm gì, hần không uống thuốc, rõ ràng là muốn đập vỡ bằng hiệu của ta, muốn gặp con, bảo hần lo tịnh dưỡng khỏe lại đến.”

“Như vậy, bây giờ tôi có thể gặp Tụ nhi?”

Hồng Tụ nghe tiếng, nhanh chóng tìm kiếm, liền thấy nam nhân mà nàng luôn thương nhớ, tóc của hần còn chưa buộc, trên mặt tuy rằng vẫn có sắc mặt yếu bệnh, nhưng đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày hôm trước.

“Gia!” Nàng vui sướng gọi, chạy như bay về phía hần.

Doãn Tử Liên cũng mở hai cánh tay, một tay ôm nàng vào lòng. “Nàng thật to gan, dám thừa dịp ta ngất, mà bỏ ta lại.”

“Gia, ta rất nhớ người, ta rất nhớ người!” Nàng mếu miệng, nước mắt rơi như mưa.

Thấy thế, hắn không khỏi nhẹ than, “Nàng, nha đầu kia, còn muốn lăng trì ta như thế nào nữa?”

“Rốt cuộc là ai đang lăng trì ai?” Cừu Ngộ Xuân vẫn xen vào giữa hai người. “Doãn đại thiếu gia, trước mặt của ta mà người dám ôm con gái của ta như vậy, là xem ta đã chết rồi sao?”

“Nhạc phụ.”

“Ta còn chưa đồng ý chuyện Tụ nhi gả cho người.”

“Cha!”

Doãn Tử Liên cũng không giận, cung tay ngay ngắn quỳ gối xuống. “Thỉnh cầu nhạc phụ gả Tụ nhi cho con.”

“Đại gia?” Đan Hoà theo hầu bên cạnh Doãn phu nhân hơi kinh ngạc.

“Nhạc phụ là cha ruột của thê tử ta, lại là ân nhân cứu mạng của ta, một cái quỳ này, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Cừu Ngộ Xuân hơi nhướng mày, nhìn đôi mắt sáng ngời của hắn.

Hồng Tụ thấy thế, cũng quỳ bên cạnh hắn, nhỏ giọng gọi, “Cha ”

“Ta thấy người rất yếu ớt, thật không biết người làm sao có thể bảo vệ Tụ nhi.”

Doãn Tử Liên vẫn như cũ chẳng hề kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, “Chỉ cần con còn một hơi thở thì không kẻ nào có thể tổn thương Tụ nhi.”

“Nếu người không còn một hơi thở nào?”

“Hơi thở này của con, sẽ giữ đến khi Tụ nhi rời bỏ con trước rồi mới có thể buông xuống.”

Cừu Ngộ Xuân ‘hừ’ một tiếng. “Lời nói ngon ngọt ai cũng có thể nói, lời này người giữ lại mà nói với Tụ nhi, không đáng nói với ta.”

Ông không có cảm tình với người của Doãn gia, nguyên nhân bởi vì ông bị cự tuyệt ở bên ngoài Doãn phủ, lại thấy Doãn phu nhân giận dữ mắng con gái. Nhưng mà tình thâm của Doãn Tử Liên, ông đều thấy hết, cố ý làm khó dễ chính là muốn khảo nghiệm hắn xem thật có thể bảo vệ con gái yêu của ông không.

Nay xem ra, có lẽ là có thể.

Doãn Tử Liên nhìn về phía Hồng Tụ, nhẹ nắm lấy tay nàng, ầm ầm nói: “Ta dùng sinh tử buộc lấy nàng... Đi hay ở đều vì nàng.”

Hắn ở ngoài cửa nghe thấy tiếng đàn của nàng, phảng phất thấy nàng tha thiết hy vọng cùng thương nhớ sâu sắc, khiến cho trái tim hắn đau đớn.

Nghe vậy, Cừu Ngộ Xuân nhướng mày rậm. “Lời nói này của người lẽ nào là đang uy hiếp Tụ nhi?”

“Đây không phải uy hiếp, là năm đó Tụ nhi đồng ý với con, nàng muốn làm vợ bạn của con, nay nàng vậy khốn sinh tử của con, có thể nào xoay người bước đi?” Hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầm lệ của nàng. “Tụ nhi, nàng đã đồng ý với ta, nàng còn nhớ rõ?”

Nàng dùng sức gật đầu. “Nhớ rõ.”

“Như vậy, có thể chuẩn bị về phủ buộc tóc cho ta không?”

“Vâng.”

Cừu Ngộ Xuân không khỏi thở dài, “Con gái lớn rồi không thể giữ.”

“Nếu Cừu thần y không ngại, xin mời về Doãn phủ làm khách một thời gian.” Doãn phu nhân thành tâm thành ý lên tiếng. “Ta thật sự hối hận chính mình nhất thời nóng giận làm tổn thương Hồng Tụ, sau này ta chắc chắn đối đãi với con bé như con mình, xin Cừu thần y an tâm.”

Liếc nhìn nàng một cái, ông ‘hừ’ một tiếng, lắc đầu. “Bảo con bé nhớ rõ mừng hai đầu năm trở về thăm ta là được.”

Doãn phu nhân nghe vậy, biết ông đã đồng ý cho Hồng Tụ lấy chồng, không khỏi vui mừng, hốc mắt đầm lệ. “Đa tạ Cừu thần y thành toàn!”

Nhìn con gái tươi cười rực rỡ như hoa, Cừu Ngộ Xuân không khỏi cũng cười nhạt.

Làm bậc cha mẹ ai mà không suy nghĩ cho con của mình chứ?

Kết thúc

Xuân về hoa nở, trong Hạ Hà Trai truyền ra tiếng nói rất nhỏ.

“Không cần kéo thấp như vậy.”

“Không cần?”

“Kéo cao lên đi!”

“... Nàng chán ghét ta không có bộ ngực dày giống như nam nhân kia?”

“Thiếp cũng không thích nam nhân có bộ ngực dày như vậy, quan trọng nhất là, bây giờ thiếp đang vẽ chàng, chàng cởi quần áo ra làm gì?!”

“Thời tiết nóng.”

“Lại đánh lừa thiếp, rõ ràng còn rất lạnh mà! Nếu chàng không nhanh chóng mặc quần áo vào, cảm lạnh, thiếp gọi cha ta chữa trị cho chàng!” Hồng Tụ khê trách, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhanh chóng đứng dậy rót thuốc. “Thuốc đã nguội, chàng uống nhanh đi.”

“Tụ nhi, trước đây nàng không bảo ta uống thuốc như vậy.” Doãn Tử Liên nhìn khí thế ép người của nàng, nhăn mặt lại.

“Đó là bởi vì trước đây chàng uống thuốc cũng không cần thiếp thúc giục!” Nàng trừng mắt nhìn.

“Có hứng thú lại cùng ta ký khế ước trăm năm hay không?” Hấn bất ngờ nói.

“Khế ước trăm năm?”

“Ta cảm thấy nàng có vẻ thích hợp làm nha hoàn.”

“...” Ý là bảo nàng làm lão nha hoàn cho hấn đến trăm tuổi? Ý của chàng là chàng không thích ta bây giờ?”

“Không phải vậy, tính tình của nàng như vậy cũng có nét phong tình đặc biệt rồi.” Hấn hôn lên tay nàng, thấy trên cổ tay có từng vết thương kia, cho dù đã rất nhỏ, nhưng hấn vẫn đau lòng.

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại . - góc nhỏ cho người yêu sách]

“Rốt cuộc chàng có chịu uống thuốc hay không?” Nàng rút tay về, chống nạnh chất vấn.

“Đút cho ta.”

“...” Thở dài, Hồng Tụ bước về phía trước, giữ chặt cằm của hấn, cầm lấy chén thuốc không chút khách khí đổ vào miệng hấn, nhưng mà ngay lúc chén thuốc thấy đáy, nàng đang muốn lui về phía sau, lại bị hấn giữ lại kéo vào trong lòng, mặc sức dây dưa môi răng với nàng.

“Rất đáng...” Nụ hôn vừa ngừng, nàng lập tức oán giận.

“Đúng vậy, thuốc hay luôn đáng.” Hấn cười hôn lấy môi nàng, bàn tay to bắt đầu không an phận mà ôm chặt lấy eo nàng từ từ lướt lên trên.

“Chàng! Ban ngày ban mặt, muốn làm cái gì?” Nàng sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay hấn.

“Muốn luyện tập thức đẩy xe với nàng.”

Nghe thấy lời này, gương mặt phần hồng của Hồng Tụ nhanh chóng đỏ lên, lại giữ lấy bàn tay không an phận khác của hắn, nũng nịu, “Đừng làm vậy!”

“Ta đây rất nghiêm túc, náo loạn ở chỗ nào chứ?” Hai tay bị nắm lấy thì không có cách nào, hắn đành dùng miệng.

Nhìn hắn hôn lên ngực nàng qua cách một lớp áo, nàng không khỏi vừa thẹn vừa giận. “Chàng đừng làm loạn, chàng còn thiếu thiếp một bức tranh, có còn muốn cho thiếp vẽ không đây!”

“Không vội.” Thừa dịp tay nàng thả lỏng trong giây lát, hắn đảo khách thành chủ, áp nàng trên giường, đang muốn phát động thể công, lại nghe thấy có tiếng động từ bên ngoài truyền đến

“Tử Liên, ta bảo Đan Hòa mang mấy cái bánh nhân mơ đến cho con giải đắng miệng sau khi uống thuốc.”

“Mẹ, mẹ tới thật không đúng lúc.” Làm như không nhìn thấy khuôn mặt hung ác của người trước mắt, Doãn Tử Liên cười to trả lời.

“Đang làm gì vậy?”

“Con đang rất bận”

Nói đến một nửa, miệng của hắn đã bị Hồng Tụ liều chết che lại, hắn mừng rỡ lợi dụng thời cơ cởi nút áo của nàng, thấy nàng vội vàng kéo vạt áo, hắn liền nhanh chóng thoát váy của nàng, gấp đến độ nàng muốn mắng lại không thể mắng, chỉ có thể liều chết chống cự.

“Tử Liên, làm sao vậy?”

“Mẹ, việc ẹ bỗng cháu còn quan trọng hơn chuyện giải đắng miệng của con.”

“Doãn Tử Liên!” Hồng Tụ đỏ bừng mặt kêu to.

Hắn làm sao có thể như vậy? Làm sao có thể! Nói ra chuyện mắc cỡ chết người như vậy chứ!

“Đến đây.” Hắn cười đến ý xấu tràn ngập trong mắt, che miệng của nàng lại.

Ngoài cửa, Doãn phu nhân đã ngẫm hiểu ý, có chút thẹn thùng đặt món điểm tâm ngọt trên lan can của dãy hành lang trước phòng, vội vàng lùi kéo Đan Hòa rời đi.

Sau khi đi một đoạn, bà mới nghi hoặc nói: “Quái, ta nhớ rõ Hồng Tụ luôn dịu dàng ít nói, nhu thuận, nghe lời, như thế nào hôm nay lại cảm thấy con bé rất ngang tàng?”

Đan Hòa cười nhẹ: “Ngang tàng có gì không tốt? Chỉ cần có thể áp chế được đại gia là tốt rồi.”

“Cũng đúng.”

Doãn phu nhân cười gật đầu, chỉ cần con mình có thể bình an hạnh phúc là tốt rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-tien-no>